ஸ்ரீ:

பரபக்ஷ நிராக்ருதி.

ஆநந்தவல்லி மணிப்ரவாள க்ரந்தம்.

பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யராய் உபயவேதாந்த
ப்ரவர்த்தகராய் (கோழியாலம் ஸ்ரீமத் ஸ்வாமி) என்று
ப்ரஸித்தராய் எழுந்தருளியிருக்கிற
ஸ்ரீமத்ராமாநுஜ மஹாதேசிகரால்
அநுக்ரஹிக்கப்பட்டது.

மதுரை தல்லாகுளம்,
ஸ்ரீமான் K. ராமய்யங்கார் ஸ்வாமியால்

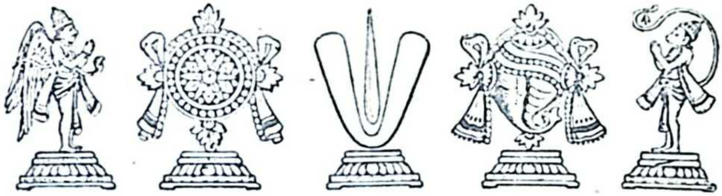
மதுரை, ஸ்ரீஸமய திவாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

 1934. [விலை அணா 8.

முகவுரை.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அருளிய பரபக்ஷ நிராக்ருதி யென்ற க்ரந்தமானது சாஸ்திரங்களில் பரிச்ரமப்பட்டவர்களுக்கன்றி எல்லோரும் எளிதாய் தெரிந்துகொள்வது அறிதென நினைத்து அநேகர் ப்ரார்த்தனையின் பேரில் (கோழியாலம் ஸ்ரீமத் ஸ்வாமியே) சுருக்கமாய் இந்த க்ரந்தத்தை அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதனர்த்தத்தை ஸவ்யாக்யானத்தோடு அறிந்தவர்களுக்கு வேதாந்த விஷயத்தில் ஜ்ஞாதவ்யமான ஸர்வாம்ஸம் நன்றாய் ஜ்ஞாதமாகுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதில் பூர்வபக்ஷாநுவாதத்துக்கும் கண்டனத்துக்கும் சமமான எண்ணெழுத்துகள் அடையாளமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மத்தியில் ஆங்காங்கு பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது என்பது முதலாய் ப்ரஸ்தாபிப்பது ஸம்ஸ்க்ருத பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்க. இது ஸ்வாமியால் ஸாதிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் பண்டித. ஸ்ரீ. உ. வே. தேசிகாசார்யஸ்வாமியால் பூர்ணமாக எழுதி சோதிக்கப்பட்டு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஶ்ரீ:

ஶ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம:
ஶ்ரீமதே ரங்கராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம:

பரபக்ஷ நிராக்ருதி.

முதல் பரிச்சேதம்.

(தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு).

ஶ்ரீமந்நாராயணஸ்ய நத்வாதிஸர்வேஶ்வரம் ।
வேதாந்த லக்ஷ்மணமுநே: பதாப்ஜஸ்ய ப்ரஸாதத: ॥
ஜிஜ்ஞாஸுஜநபோதாய நிராக்ருதி க்ருதோத்தமம் ।
பாஷயா த்ராவிட்யா ஸங்க்ரஹேண ததீயதே ॥

பரபக்ஷ நிராக்ருதி என்ற க்ரந்தத்தின் முதல் பரிச்சேதத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கும் பூர்வபக்ஷ ஸித்தாந்தார்த்தங்களை எல்லோரு மெளிதில் உணரும்பொருட்டு, தமிழ்ப்பாஷையில் ஸங்க்ரஹித்து எழுதுகிறோம்.

“ஆநந்தமயோऽப்யாஸாத்” என்பது முதற்கொண்டு “அஸ்மிந்நஸ்ய ச தத்யோகம் ஶாஸ்தி” என்ற வரையில் எட்டு ஸூத்ரங்கள் ஓர் அதிகரணம். இதற்கு ஆநந்தமயாதிகரணமென்று பெயர்.

இதற்கு முந்தின ஈக்ஷத்யதிகரணத்தில், ஸாங்க்யரும் ஆருவது அத்யாயம் ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்தில் அசேதநப்ரதாநமாகிய ஈக்ஷணமென்றும் ஸம்ஶயம் சொல்லியிருப்பதால், அங்கு அசேதந

மான ப்ரக்ருதி காரணமாகச் சொல்லப்படவில்லை. ஸங்கல்பம் பண்ணக்கூடிய ஸர்வஜ்ஞனே காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறான் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

இதற்குமேல் அங்கு சொல்லிய ஸங்கல்பம் அசேதநமான ப்ரக்ருதிக்குக் கூடாதாயினும் சேதநனான ஜீவாத்மாவுக்குக் கூடுமாகையால் அவனே காரணமாகலாம். மேலும் ஜீவனைக் காரணமாக ஸ்ருதியிற் சொல்லியிருப்பதால் ஸாங்க்யஸ்ம்ருதியிலும் அதோடு பொருத்தமாக ஜீவனே காரணமாகச் சொல்லப்படுகிறானென்று இசைவது உசிதமாகும்.

ஸ்ருதியில் முதலில் "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" என்று ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், அதின் உபாஸநம், அதின் ப்ராப்தி, ப்ராப்யம் என்ற நான்கர்த்தங்களைச் சுருக்கமாகச்சொல்லி, ஸூத்ரத்தைக்கொண்டு, இந்நான்கர்த்தங்களையும் விவரிக்கத் தொடங்கி, அதில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்று லக்ஷணத்தைக்கொண்டு நிரூபித்து, அதனுபாஸநத்தை "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்" என்று ஹ்ருதயமத்யத்திலிருப்பதாக த்யாநஞ்செய்வதே உபாஸநமாகுமென்று, வ்யாக்யாநம் பண்ணி "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபஶ்சிதா" என்று ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மம் ப்ராப்யம் (அடையக் கூடியது) அதன் குணங்களை யனுபவிப்பது ப்ராப்தியாகும் என்று ப்ராப்ய ப்ராப்திகளை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி, ஸத்யம் ஜ்ஞாநமென்ற வாக்யத்திலிருக்கும் அநந்தபதத்தினர்த்தமாகிய தேசபரிச்சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதம் என்ற மூன்றுவிதமான பரிச்சேத (அளவு) மில்லாதது என்பதிலடங்கிய வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமையாகிற ஆநந்த்யத்தை, "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" என்றிவை முதலிய வாக்யங்களாலே, எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் உபாதாநகாரணமாயிருக்கையையும், எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கையையும், ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபாதநம் பண்ணி உப

வாகிக்கக் கடவதாய், ஸ்ருஷ்டியானது ஆகாசாதிகளுக்கு காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்ம எவனென்னில்—சரீரத்தோடு ஸம்பந்தித்தவனையும், ஆனந்தவிகாரனையுமுள்ள, ஆனந்தமயனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனை என்று காண்பிப்பதற்காக அருந்ததீதர்சநந்யாயத்தை யனுசரித்து ப்ராணமயம் முதலியதை, ஆத்மாவாக முதலில் காட்டி மறுபடியும் அவை ஆத்மாவன்று, என்று தடுத்து—விஜ்ஞானமயம் என்று சொல்லப்பட்ட புத்திக்கும் ஆதாரமான ஆனந்தமயனென்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனையே, முன் ஆகாசம் முதலியதுக்கு காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவாகக் காட்டி முடிக்கிறது; இந்த ஆனந்தமயனுக்குமேல், ஒரு ஆத்மாவைச் சொல்லக் காணாமையாலே ஸர்வஜ்ஞனவிவனே "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி" என்று முதலில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்; ஜீவனுக்கும் ஸர்வஜ்ஞமான ஐச்வர்யத்தில், ப்ரஹ்மத்வம், உபாஸ்யத்வம், ப்ராப்யத்வம் என்றிவை முதலிய தர்மங்கள் கூடும். அவனுக்கு காரணத்வமுஞ்சேரும். சேதநனாகையாலே ஈக்ஷணத்துக்குக் குறையில்லையிறே. மேலுமிவ்விடத்தில், ஆனந்தமயன் ஜீவனென்றேயொப்புக்கொள்ள வேண்டும். "தஸ்யைஷ ஏவ சாரீர ஆத்மா" வென்று சரீர ஸம்பந்தமும், "ஆனந்தமய:" என்று விகாரத்தை யர்த்தமாகவுடைய மயட் ப்ரத்யயமும், "ஆனந்தமயப்ரா — ஸாயுஜ்யந்தா" மென்று ஸாக்ஷியெ யுண்டுபண்ணக்கூடியதான ஐச்வர்யத்தை யடைந்திருக்கையும், ஜீவனுக்கன்றோ சேரக்கூடியது. இவை மூன்றும், அசரீரமாயும், நிர்விகாரமாயும், நித்யஸர்வஜ்ஞமாயும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்குக் கூடுமோ? ஸர்வஜ்ஞ ஜீவனுக்கு சரீரஸம்பந்தம் ஒருசமயமிருக்கக்கூடு மாகையால் அவனை "சாரீரக:" என்று சொல்லக் குறையில்லை; ப்ரஹ்மத்துக்கு அந்த ஸம்பந்தம் எவ்விதத்திலுஞ் சொல்லமுடியாது. ஆனந்தரூபவனன ஜீவனுக்கு கர்ம ஸம்பந்தம் விகாரமாகையாலே, அவனே ஆனந்த விகாரனவான், மயட் ப்ரத்யயத்துக்கு ப்ராசுர்யமர்த்தமென்றிசைந்தாலும், அதிகமான வானந்தமுடையவனென்று ஸித்திக்கையாலே, கொஞ்சம் துக்கமு

முண்டென் றேற்படுகையால் ஜீவ ஸம்பந்தமுள்ள க்ஷேத்ரஜ்ஞன் ஜீவனென்றே முடியும்.

ஆகையாலிந்த ப்ரகரணத்தில் ஜீவனே காரணமென்று விவக்ஷிக்கையாலே இதோடு சேர்த்தியாக, முன்சொன்ன ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலுமிவ்விதமே யிசையவேண்டும்.

இப்படி இசைந்தாலன்றோ அந்த ப்ரகரணத்தில் காரணமாகச் சொல்லப்பட்ட வஸ்துவை "தத்வமஸி" என்று ச்வேதகேதுவென்றும் ஜீவனைச் சொல்லிமுடிக்கத்தகுது, சேரும்; என்று ஸாங்க்யனோ, அவனை யடியொற்றின மற்றொருவனோ, பூர்வபக்ஷஞ் செய்ய, அதைத் தடுப்பதற்காக விந்த வாக்யாதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

இவ்விதமான பூர்வபக்ஷத்துக்கு இவ்வதிகரணத்தி லடங்கிய ஸாரமான ஸித்தாந்தமேதென்னில், க்ஷேத்ரஜ்ஞ வென்கிறவிடத்தில் ஜ்ஞ (1) ப்ரக்ருதிக்கு (2) ப்ராதான்யம் ஸித்தமென்றே கொள்ளவேண்டும். அந்த ப்ரகரணத்தில் க்ஷேத்ரத்தை, "தேவ மேகம்" என்று தொடங்கி "யஸ்தாவாவோ நிவக்த்ரோ" என்னு மளவாலே அளவற்றதாகச் சொல்லியிருப்பதையும், ஜ்ஞ ப்ரக்ருதிக்கு ப்ராதான்யமு மஸித்தமென்று மாஸ்த்ரஞ் சொல்லியிருப்பதால் க்ஷேத்ரஜ்ஞவென்கிற பதம் அதிகமான வாக்யத்தையுடைய வஸ்துவைச் சொல்லக்கூடிய ஸக்தியுள்ளது என்பதையும், கண்டால், க்ஷேத்ரஜ்ஞபதத்துக்கு வேறு அர்த்தங்கொள்வது உசிதமாகுமோ? இப்படி இசைந்தால் ஒரு விரோதந்தானுண்டோ?

ஆகையா லிப்படிப்பட்ட வாக்யம் ஜீவனுக்கஸம்பாவிதமாகையாலே, இவ்வாக்யமுடைய க்ஷேத்ரஜ்ஞன் பரமாத்மா வென்றே ஸ்வீகரிக்க வேண்டும். கொஞ்சம் ருக்கமுண்டென்று ஏற்படுமென்பது சரியாகாது. ஸர்வஜ்ஞன் ப்ரவர்த்தகன் ப்ரகாசன் என்றால், கொஞ்சமிரு

(1) விகுதி. (2) அதிகம்.

ளேற்படாதாப்போலே இங்கும் துக்கமேற்படாது. மண் முதலியதைக் குறித்து குடம் முதலியது விகாரமாகிறாப்போலே நித்யனான ஜீவாத்மா ஒன்றைக் குறித்து விகாரமாக மாட்டாமையாலே, ஸூத்ரகாரன் ஜீவனென்று கொண்டாலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு விகாரம் ஸம்பவமென்று கொள்ள முடியாது. ஸூத்ரங்களுக்கு கர்மாவலம்பநமாவது—

அவர்கள் செய்த புண்யபாபரூபங்களான கர்மங்களாலே ஸம்ஸாரத்துக்குண்டான நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களுக்கு விஷயமாவதே என்று ஶாஸ்த்ரத்தால் ஸித்திக்கையாலே, அதை யாதநாரூபனான ஜீவனுக்கு பரிணாமரூபமான விகாரமென்றுசொல்லுகை ஸங்கதமாகாது. ஒரு வஸ்து வேறு நாமரூபங்களை யடையும்படி பரிணமிக்குமிடத்திலேயே லோகத்தில் விகாரமென்ற வ்யவஹாரங்காண்கையாலும் ஶாஸ்த்ரத்திலும் அப்படிப்பட்ட விடங்களில்தான் விகாராம்ஶத்தில் ப்ரஹ்ம என்று ஏற்படுவதாலும் கர்மாவலம்பநத்தை விகாரமாகக்கொண்டு ப்ரஹ்ம த்ரவ்யத்தை விகாராம்ஶமாக ஸாதிப்பது மிகவும் ஸாஹஸமே யாகும்.

இப்படி ப்ரஹ்ம த்ரவ்யத்துக்கு ப்ராதான்யம் அஸம்பவமென்றே கொள்ளவேண்டுகையால் ப்ரதாநமான பாதநமுடைய பாதநயன் பரமாத்மாவென்று தீர்ந்தது. ஸர்வ வஸ்துக்களையும் ஶரீரமாகவுடையன் பரமாத்மாவென்று ஶ்ருதியில் சொல்லுகையாலே ஶரீர ஸம்பந்தமும் அவனுக்கே மிகவும் பொருத்தமானது—இப்படி. ஶாஸ்யத்வமாவது—ஶக்தி ப்ரவ்ருத்திகளால் ப்ரஸந்நனாகக்கூடியவனா யிருக்கை. ஆகையாலிதுவும் அவனுக்குக் கூடும். தத்வமஸி என்று ஜீவ ப்ரஹ்மாபேதஞ் சொன்னதும், இவ்விரண்டுக்கும் பேதமிருக்கச் செய்தேயே தேவோஹம்ஜாநாமி என்னுமாப்போலே ஶரீர ஶரீரிகளைச் சொல்லும் ஶப்தங்களிரண்டுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யமுண்டென்றுகொள்ளுகையாலே மிகவும் உபபந்நம். மேலும் ஜீவனுக்கு பரிணாமம் மண் முதலியதுகளுக்குப்போல் கொள்ள முடியாதாகையாலே இவனுக்கு உபாதாந காரணத்வஞ் சொல்லமுடியாது.

ப்ரஹ்மத்துக்குப்போல் இவனுக்கு ஜகத்து ஶரீரமன்றாகையாலே ஸூக்ஷ்மமான சிதசித்வஸ்துக்களோடு கூடிக்கொண்டு உபாதாநமாகிறானென்னவுமொண்ணாது, ஸாமாநாதிகரண்யத்தையும் இவ்விடத்தில் ஸம்பந்த விஶேஷத்துக்கு அநுகுணமான பாதத்வஞ் சொல்லியிருப்பதையும் அநுஸரித்து உபாதாநத்வமுமிங்கு விவக்ஷிதமென்று கொள்ளவேணுமிறே.

ஆகையால் காரணத்வஞ் சொன்னது ஆநந்தமயனுக்கு ஜீவத்வத்தைத் தடுக்கும்.

மேலும் "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்" "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத:" என்று சொல்லப்பட்ட "ஆநந்தயேனயே ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதீ" என்றுஜீவர்களுக்கு ஆநந்தத்தையுண்டாக்குமவனைச் சொல்லியிருப்பதால் இவன் ஜீவனாக மாட்டான். மேலும் பரிஶுத்த ஜீவன் "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்ற மந்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்டவனாகவாகான். "ப்ரஹ்மவித்" என்றவிடத்தில் வித் என்று சொல்லப்பட்ட உபாஸகனான ஜீவனுக்கு உபாஸ்யமாயும் "பரமாப்நோதி" என்றவிடத்தில் ப்ராப்நோதி யென்று சொல்லப்பட்ட உபாஸகனுடைய ப்ராப்திக்கு (௩) கர்மமாய்க்கொண்டு பரம்என்று சொல்லப்பட்டதாயுந்தோற்றிய ப்ரஹ்மத்தையன்றோ "ஸத்யம் ஜ்ஞாந"மென்ற மந்திரஞ் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் தோற்றுகிற பேதத்துக்கு பாதகமில்லையாகையாலே (௪) ஸ்வாபாவிகத்வமே கொள்ளவேணும். தத்த்வமஸி முதலியது, பேதமிருந்தாலுஞ் சேருமென்று முன்பே சொன்னோம். ஆகையால் இது பாதகமாகாது.

மேலும் மந்த்ரத்திற் சொன்ன நிர்விகாரத்வ ஸ்வாபாவிக ஸர்வஜ்ஞத்வ (௫) த்ரிவித பரிச்சேதராஹித்யங்கள் ஜ்ஞாநஸங்கோசபர்ய

---

(௩) செயப்படுபொருள். (௪) இயற்கையாகயிருப்பது.

(௫) தேஶ கால வஸ்து.

விகாரமும் வராத (௬) ஸங்கல்பாயத ஜ்ஞானமும், அணுத்வபரிமாணமுமுள்ள ஜீவனுக்குச் சேராதாகையாலே அவ்விடத்தில் பரப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகிறானென்று அவசியங் கொள்ளவேண்டும்.

ஆகையால் ஸேநவணத்தில் தோற்றின ப்ரஹ்மம் பரப்ரஹ்மா வென்று தீர்ந்தமையாலே இத்தோடு அபிந்நனை வாநந்தமய வாக்யம் பரப்ரஹ்ம வென்றே முடிந்தது.

மேலும் ஆநந்தமயன் ஜீவனைக்காட்டில் வேறுபட்டவனென்று "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத் அந்யோऽந்தர ஆத்மாநந்தமய:" என்கிற ச்ருதியில் ஸ்பஷ்டமாகவே சொல்லியிருப்பதால் இவ்விஷயத்தில் விவாதப்பட வழியில்லை. அவ்விடத்தில் புத்தி வ்யாபாரமும் புத்தி விகாரத்வமும் புத்திக்குக் கூடாதாகையாலே விஜ்ஞாநமயம் புத்தியென்று சொல்லவொண்ணாமையால் அதை ஜீவனென்றே கொள்ளவேண்டும். அயுக்தங்கொள்ள ஶக்யமானவிடத்தில் ப்ரத்யயத்துக்கு ஸ்வார்த்திகத்வஞ் சொல்லுவதும் உசிதமாகாது. ஆகையால் விஜ்ஞான வ்யாபாரனான ஜீவனே விஜ்ஞாநமயனாவான்; இப்படி தீர்ந்த போது "தஸ்மாத்" என்கிற வாக்யம் ஆநந்தமயனுக்கு ஜீவனிற் காட்டில் பேதத்தைச் சொல்லுகிறதென்று முடிந்தது.

ஶ்லோகம் வாச்யமுள்ள வஸ்துவை விஷயீகரிக்கவேண்டுகையாலும், உபக்ரமத்தை அநுஸரித்து உபஸம்ஹாரத்துக்கு அர்த்தங் கொள்ளவேண்டுகையாலும் ஜ்ஞானம் ஸாதாரணமாகையாலோ, ஸ்வப்ரகாஶதையாலோ, (௭) வ்யுத்பத்தி விஶேஷத்தாலோ, யத்நபரமாகக் கூடுமாகையாலும் "விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே" என்கிறவிடத்தில் விஜ்ஞாநபதம் விஜ்ஞாநமுள்ள வஸ்துவைச் சொல்லுகிறதாகையாலே, இதை புத்திபரமாகக்கொண்டு இதை யனுசரித்து முதலிலிருக்கும் விஜ்ஞாநபதத்தை ஸ்வார்த்திக ப்ரத்யயாந்தமாகச்சொல்லி, விஜ்ஞாநமயம் புத்தியென்று வர்ணிப்பது அநுசிதமேயாகும்.

---

(௬) ஸங்கல்பாயதந (௭) கர்த்ருவ்யுத்பத்தி.

மேலும் "பீஷாஸ்மாத்வாத: பவதே" என்கிற விடத்தில் "அஸ்மாத்" என்று ஆநந்தமயனைச் சொல்லி இவனிடத்திலிருந்து வாயு முதலிய ஜீவர்கள் பயப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லியிருப்பதால் ஆநந்தமயன் ஜீவனாக மாட்டான். தண்டிப்பவனிடமிருந்தன்றோ, அபராதமுள்ளவர்களுக்கு பயங்காணப்படுகிறது.

மேலும் நான்முகனளவுமுள்ள ஜீவர்களுக்கு ஏதேனும் ஒரு வஸ்துவை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது ஸங்கல்பத்துக்கு ஹேதுவாக ஶரீராந்தராபேக்ஷை காண்கிறோம். இவ்விடத்தில் ஆநந்தமயனுக்கோ "ஸோகாமயத" என்று அதனபேக்ஷையின்றியே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸர்வஸ்ருஷ்டியையுஞ் சொல்லாநின்றது. ஆகையால் ஆநந்தமயன் ஜீவனாகான்.

மேலும் "ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்த்வாநந்தீ பவதி" என்கிறவிடத்தில், ஆநந்தமயனை யடைந்து ஜீவன் ஆநந்தமுடையவனாக வாகிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இத்தால் ஜீவனுக்கு ஆநந்தத்தை யுண்டுபண்ணும் ஆநந்தமயன் ஜீவனாகமாட்டானென்பது ஸித்திக்கிறது.

இங்குள்ள ரஸ பதம் ஆநந்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஆநந்தமயனைக் காட்டுகிறது.

இப்படிப் பலவித காரணங்களால் ஆநந்தமயன் பரமாத்மாவே ஜீவனன்று என்றேற்பட்டது என்று முன் பண்ணின பூர்வ பக்ஷத்துக்கு பரிஹாரம்.

இவ்வெட்டு ஸூத்ரங்களின் பதங்கட்குப் பொருள் :—

க. "ஆநந்தமயோऽப்யாஸாத்" இது இரண்டு பதம். உபநிஷத்தில் "தே யே ஶதம்" என்று ஆநந்தம் பெருக்கப்பட்டிருப்பதால் ஆநந்தமயன் பரமாத்மா.

உ. "விகாரஶப்தாந்நேதி சேந்ந ப்ராசுர்யாத்" ஆநந்தமயனென்றவிடத்தில் மயட் விகாரார்த்தமாகையால் சொன்ன பக்ஷம்

சரியில்லை யென்பது, பட்டாக்கு வ்யாகரணவிருத்தமாகையால் சரியாகாது.

ங. "தத்தேதுவ்யபதேசாச்ச" (ஆநந்தமயனே ஜீவர்களுடைய) ஆநந்தத்துக்குக் காரணமாய்ச் சொல்லியிருப்பதாலும்,

ச. "மாந்த்ரவர்ணிகமேவ ச கீயதே" "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்" என்ற மந்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமே ஆநந்தமயனென்று சொல்லப்படுகிறது.

ரு. "நேதரோऽநுபபத்தே:" விபச்சித்த்வம் (தானாகவே ஸகலத்தையுமறிகை) முதலிய குணங்கள் ஜீவனுக்குச் சேராதாகையால் மந்த்ரவர்ணத்தில் சொன்ன ப்ரஹ்மஞ் ஜீவனாகாது.

சா. "பேதவ்யபதேசாச்ச" "விஜ்ஞாநமயாத் — அந்யோந்தர ஆத்மாநந்தமய:" என்று ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறாகவே பேதஞ் சொல்லியிருப்பதாலும்,

எ. "காமாச்ச நாநுமாநாபேக்ஷா" இங்கு ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே (ஸ்ருஷ்டி சொல்லியிருக்கிறது) ஜீவர்களுக்கு, ஸ்ருஷ்டிக்கும் போது சரீரம் முதலிய (ஆநுமாநத்)தின் அபேக்ஷை காணப்படுகிறது.

அ. "அஸ்மிந்நஸ்ய ச தத்யோகம் ஶாஸ்தி" ஜீவனுக்கு இந்த ஆநந்தமயனிடத்தில் ஆநந்தஸம்பந்தத்தை சாஸ்திரஞ்சொல்லுகிறது.

இவ்விதமான ஸம்ப்ரதாயமும் ஸ்வரஸமாயும், பாதராயண ஸூத்ர வ்யாக்யாநத்துக் கிணங்கியுமிருக்க, இவ்விதமாகவே தாமும் சற்றேறக்குறைய முதலில் வ்யாக்யாநஞ்செய்து முடிவில் "இதம் த்விஹ வக்தவ்யம்" என்று ஆரம்பித்து ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் தம்முடைய ஶாரீரக பாஷ்யத்தில் வேறுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கும் அர்த்தமும் பொருந்தாது.

அவர் அங்கு சொல்லியிருக்கும் ந்யாயமாவது.—

க. உபநிஷத்தில் முந்தின நாலு கோசங்களிலிருக்கும் மயட்டுக்கு விகாரார்த்தமாகையால் ஐந்தாவது கோசத்திலுள்ள மயட்டுக்கும் அதே அர்த்தங் கொள்ளவேணும்.

உ. ஆனந்தமயத்தினுடைய புச்சத்தை "ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா" வென்று ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லியிருப்பதால் ஆனந்தமயத்தையும் ப்ரஹ்மமாக ஒத்துக்கொள்வது உசிதமாகாது. அப்படிக் கொள்ளில் ஒரு வஸ்துவையே புச்சமாகவும் புச்சமுள்ள வஸ்துவாகவும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டிவரும் இது அழகல்ல.

ங. முந்தின கோசங்களுக்கேற்பட்ட ச்லோகங்கள் கோசங்களில் ப்ரதானமான வஸ்துவையே விஷயீகரிப்பதால் இங்கும் (ஐந்தாவதிலும்) அப்படிக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்திலோ "அஸந்நேவ" என்கிற ச்லோகம் ஆனந்தமயத்தைச் சொல்லவில்லை. ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் கோசத்தில் ப்ரஹ்மமே ப்ரதானமாக ஏற்படுகிறது.

ச. ஆனந்தமயம் ப்ரஹ்மமென்னில் அது ப்ரியமோதாதி ஸாதிசயவிசிஷ்டமாகையால் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். ஆகையால் அது விஷயத்தில் "அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத்" என்ற சங்கை சேராது.

ரு. அப்ரதானமான புச்சமாகச் சொல்லியிருக்கும் வஸ்துவை ப்ரதானமான ப்ரஹ்மமாக வொப்புக்கொள்வது கூடுமோ வென்னில், ப்ரஹ்ம புச்ச மென்கிறவிடத்தில் "புச்ச" என்பதில் நோக்கில்லை. புச்சம் பக்ஷிகளுக்காதாரமாயிருப்பதுபோல ப்ரஹ்மம் ஸகல வானந்தங்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்குமென்பதில் நோக்கு.

சு. ப்ரியம் மோதம் முதலிய விசேஷமுள்ள வானந்தமயத்தை ப்ரஹ்மமென்று ஒப்புக்கொள்வது, ப்ரஹ்மத்துக்கு ஒரு விசேஷமு

மில்லையென்று சொல்லுகிற "யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே" என்கிற மேல் வாக்யத்துக்கு விருத்தமாகும்.

எ. ப்ரஹ்மத்துக்கு வ்யாவர்த்ய த்ரவ்யமென்று கொண்டாலும் ஆனந்த வ்யாவர்த்தமென்றால் கொஞ்சம் துக்கமு முண்டென்று ஏற்படு மாகையால் ஆனந்தமயன் ஜீவனென்றே தீரும். ப்ரஹ்மத்துக்கோ "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" இத்யாதி வாக்யங்கள் ஸாவதந்தவிர வேறில்லை யென்று சொல்லுகின்றன.

அ. ஒவ்வொரு சரீரத்திலும் விஷயம் போகம் முதலியது வேறுபட்டிருப்பதால் ஆனந்தமயமும் வேறுபடுமாதலால் இதற்கு ப்ரஹ்மத்வமேற்பட்டுக்கொள்வது. ப்ரஹ்மமொன்றே என்று சொல்லு கிற "ஏகோதேவ:" என்பது முதலிய ப்ரமாணத்துக்கு விருத்த மாகும்.

கூ. ஆனந்தமயம் ப்ரஹ்மமெனில் ஸப்ரதாயமும் சேராது. ஆனந்தமயம் ப்ரஹ்மம் ஆனந்தமயத்தை பலவிடத்தில் மேல் அப்யஸித் திருப்பதால் என்று ஆயமுஞ் சொல்லவேண்டும். மேல் ஆனந்த ஸூத்ரத்தை அப்யஸித்திருப்பதால் இவ்வயமும் பொருந்தாது. விஷய ஸம்பந்தாதி ஸம்பந்தத்தால் ஆனந்தமயம் ப்ரஹ்மம் என்பது தடை பட்டதால் மேல் ஆனந்தவல்லி ஆனந்தமயத்தைச் சொல்லுகிறதென் னவுமொண்ணாது. ஆனந்தமயம் ப்ரஹ்மமென்று நிச்சயமிருந்தா லன்றோ மேலே ஆனந்தவல்லியை ஆனந்தமயவாக்யமாகக் கொள்வது "ஆனந்தமய மாத்மானமுப ஸங்க்ராமதி" என்று ஆனந்தமயத்துக்கு, மேல் அப்யாஸங் காணப்படுகிறதேயெனில், ஆத்மாவல்லாத அதிக்ரமிக் கத்தக்க (தாண்டக்கூடிய) அன்னமயாதிகளோடு சேர்ந்திருப்பதால் அவ் விடத்தில் ஆனந்தமயம் ப்ரஹ்மமாகாது. ஆகையா லிதைக்கொண்டு முந்திய வாக்யத்தை ப்ரஹ்மமென்று சாதிக்கலாகாது. இந்தாவ தான ஆனந்தமயத்துக்கும் அதிக்ரமணம் (தாண்டுதல்) சொல்லியிருப் பதால் வாஸ்தவ ப்ரஹ்ம வ்யாவ்ருத்திரூப ஸம்பந்தம் ஆயமாகச் ஸித்திக்கு மாகையாலே ப்ரஹ்ம வ்யாவ்ருத்திரூப ஸம்பந்தஞ் சொல்லவில்லையென்று

ஸங்க்ஷிக்கவொண்ணாது. "யதோவாவ:" என்று ஸூத்ரத்தை விவரித்துமிருக்கிறது.

ய. "ஸோகாமயத" என்று காரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்தில், ஸ: என்கிற ஶப்தம் தனக்குக் கிட்டியிருப்பதாலும் வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ஆநந்தமயத்தைச் சொல்லுகையால் அதற்கு ப்ரஹ்மத்வங் கொள்ளவேணுமென்பது. அதைக் காட்டிலும் கிட்டினதாயும், "தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத்" என்கிற விடத்தில் வாக்யஸ்த ஶப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டதாயுமுள்ள வாஸ்ய ப்ரஹ்மத்தையே—ஸ: என்பது காட்டுகிறதென்று கொள்வது உசிதமாகையாலே சேராது. ஆநந்தமய வாக்யத்தில் விகாரார்த்த மயட் ப்ரத்யயமும் ப்ரியஶிரஸ்த்வாதி தர்மங்களுங் காணப்படுகையால் ஆநந்தமயம் ப்ரஹ்மமாகாமல் போனாலும் இவ்விரண்டுமில்லாமையாலே "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" வென்றவிடத்தில் ஆநந்தத்துக்கு ப்ரஹ்மத்வமொப்புக்கொள்வதில் விரோதமில்லை. ஆகையால் இவ்விடத்தில் மயட் ப்ரத்யயத்தால் விகாரமும் ப்ரியஶிரஸ்த்வாதிதர்ம ஸம்பந்தமுமுள்ள ஆநந்தமயத்தை நிர்விகாரமாயும் நிர்விஶேஷமாயுமுள்ள முக்ய ப்ரஹ்மமாக வொப்புக்கொள்ளக் கூடாமையாலே ஆநந்தமயன் ஜீவனென்றும் வாஸ்ய ப்ரஹ்மமே முக்ய ப்ரஹ்மமென்றும் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்.

யக. ஶ்ருதிக்கும் ஸூத்ரத்துக்கும் விரோதம் வரும்போது ஶ்ருதியே ப்ரபலமாகையாலே, அதை யனுசரித்து ஸூத்ரத்துக்கு ஸ்வாரஸமாயாவது மேற்சொல்லுகிறபடி அர்த்தங் கொள்ளவேணும்.

யஉ. அதாவது "ஆநந்தமயாத்" "ஸ்வஸேந ஸம்ஸவதி" என்ற நிர்ணயஶ்லோகத்திலுள்ள ப்ரஹ்ம ஶப்தத்தினுடைய ஸம்பந்தத்துக்கு விஷயமாயிருப்பதால் ஆநந்தமய வாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கும் வாஸ்ய ப்ரஹ்மம் ப்ரதாநமாக வாக்யத்தில் ப்ரதிபாத்யமாயுள்ளது.

௰௩. "விகார—ர்யாத்" அவயவ விசேஷத்தைச் சொல்லும் மயட் ஶப்தமிருப்பதால் ப்ரஹ்மத்துக்கு உபாதாந ப்ரக்ருதி வாச்யத்வங் கூடாதென்பது சரியல்ல. அதிகமாக அவயவங்களையே சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் அதை யனுசரித்து மயடென்று ப்ரயோகம் பண்ணியிருப்பதாலே.

௰௪. "தத்தேது—ச்ச" ஆநந்தமயம் முதலிய ஸர்வகார்யத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்தைக் காரணமாகச் சொல்லியிருப்பதாலும் மயட் ப்ரஹ்மம் உபாதாந ப்ரக்ருதிவாச்யமென்று ஒப்புக்கொள்ள வேணும். தன் கார்யமான வஸ்துவைக்குறித்து, தான் அவயவமாய்க்கொண்டு அப்ரதானமாயிருக்கை யஸம்மதமன்றோ.

இவ்வாறே மேல் ஸூத்ரங்களுக்கும் மயட் வாக்யத்தில் சொல்லியிருக்கும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ராதான்யத்தைச் சொல்லக்கூடியதாக வ்யாக்யானஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் முடிவில் நிக்ஷேபித்த விஷயம்.

இவ்விஷயம் ப்ராசீனர்களுக்கு ஸம்மதமாகாது.

௧. நித்யமான ஜீவாத்மா பரமாத்மா இருவருக்கும் ஒரு வஸ்துவைக் குறித்து விகாரத்வஞ் சொல்லமுடியாமையாலே ஆநந்தமய ஶப்தம் ஜீவபரமாயினும் ப்ரஹ்மபரமாயினும் அங்குள்ள புச்சத்துக்கு முந்தின நான்கு கோஶங்களையு மனுசரித்து விகாரவிஷயமென்று கொள்ள முடியாது.

௨. ஒரு வஸ்துவுக்கே அந்தந்த ஆகாரபேதத்தால் அவயவத்வம் அவயவித்வம் என்கிற விரண்டுங் கூடுமாகையாலே ஆநந்தமயத்தை ப்ரஹ்மமாகக்கொள்வதில் விரோதமில்லை. ஒரு ப்ரஹ்மமே மயட்மாயும் புச்ச (இடுப்பு) மாயும் எவ்விதமிருக்கக்கூடுமென்ற கேள்வியில் எதிரிகளுக்கு மிதுவே சமாதானமாக வேணும்

இவ்விடத்தில் அப்பயதீக்ஷிதர் ந்யாயரக்ஷாமணி யென்ற க்ரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதாவது.—

I. வாக்ய ஶப்தம் லக்ஷணையால் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் எங்கள் பக்ஷத்தில் அவயவகல்பநம் கிடையாது. மேலும் அந்த வ்யாகரணம் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ப்ரவ்ருத்தத்தை யாரோபித்தும் பிறகு அதிலிருந்து கழித்தும் ப்ரஹ்மம் நிஷ்ப்ரபஞ்சமென்று நிரூபிக்க வ்யவஸ்தித்திருப்பதால் அவ்விடத்தில் ஹ்ருதயம் கோஷம் முதலிய ஶிரஃ பக்ஷாதி அவயவங்களைக் கற்பிப்பது உபபந்நமாகாது என்று. இவ்வர்த்தம் சேராது.

வாக்ய ஶப்தம் அர்த்தத்தைக் காட்டுமாகில் அங்குள்ள ஶிரஸ்ஸு முதலிய பதங்கள் (அ) அஸம்பந்தங்களாக ப்ரஸங்கிக்கும். ஆநந்தமயனுக்கு வாஸ்தவத்தில் ஶிரஸ்ஸு முதலியதில்லாமையால் சிரஸ்ஸு முதலிய பதங்கள் தன் பொருளைச் சொல்லாது. லக்ஷணா தோஷத்தால் வேறு அர்த்தமும் கொள்ளவுமொண்ணாது. ஶிரஸ்ஸு முதலியது ஆநந்தமயத்துக்கு அர்த்தமன்றாகையால், அர்த்தமு மர்த்தமாகாது. ஆகையால் ஶிரஃ பக்ஷாதிபதங்கள் முந்தின வாக்யங்களை யனுசரித்து கல்பிக்கப்பட்ட ஶிரஸ்ஸாதி அர்த்தங்களோடு கூடிய வஸ்துக்களைக் காட்டுகிறதென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்படியாகில் ப்ரஹ்மத்துக்கும் வாக்யார்த்த கல்பநத்தை விடமுடியாது. இப்படியல்லாதபோது ரூபவாக வ்யாகரணத்துக்கு ஸாம்யமும் வரும். கல்பிதமான வாக்யார்த்தத்தால் வரும் அப்ராமாண்யத்துக்கும் வாஸ்தவமான ப்ராமாண்யத்துக்கும் விரோதமில்லாமையாலே ப்ரமாணமான ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்ராமாண்யத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வாக்யார்த்த கல்பநங்கூடுமோவென்ற ஸம்சயம் கூடாது. அஸ்வதந்த்ரான ஸ்ரீராமனுக்கு நிஜமான ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லையோ? வ்யாகரணம் நிர்விஶேஷமன்று என்பதை மேல் விஸ்தாரமாகச் சொல்லக்கடவோம்.

மேலும் அவயவகல்பந மங்கீகரியாதபோது "தஸ்ய ப்ரியமேவ ஶிரஃ" என்ற சந்தர்ப்பமே வ்யர்த்தமாகும். "ஆத்மாநாய ப்ரபோ

(அ) அந்வயமில்லாததாக.

ஜநா ஸாவாத³" என்ற ஸம்ருத விரோதமும் வரும். இங்கு அவயவக்ஷமுமுண்டு என்றன்றோ ஸம்ருதத்தில் ஏற்படுகிறது. இப்படியாகையால் "ப்³ரஹ்மவிதா³ப்னோதி" என்ற விடத்திலுள்ள ப்³ரஹ்ம ஶப்³த³மே "ப்³ரஹ்ம வாக்³ரூபம்" என்ற விடத்திலுமிருப்பதால் இதுவே ஸாக்ஷாத் ப்³ரஹ்மமாகும் என்பதும் சரியன்று. "ப்³ரஹ்மவிதா³ப்னோதி" என்ற உபக்ரமத்துக்கு இந்த ஆநந்த³ வாக்யத்தில் உபஸம்ஹாரமென்று ஞாபிக்க இவ்விடத்தில் ப்³ரஹ்மஶப்³த³ம் இருப்பதாலும்.

ங. முந்தின வாக்யங்களிலுள்ள ஶ்லோகங்கள் வாக்³ரூபமுள்ள வஸ்துவையே விஷயீகரிக்கையால் இங்கு மப்படியே கொள்ளவேண்டும். வாக்³ரூபத்தாலே விஷயீகரிக்கிறதென்ற வைஷம்யங் கூடாது. ஆநந்த³மே ப்³ரஹ்மமென்று பல காரணங்களால் ஸித்³தித்ததால் "அவஸந்ந" ஶ்லோகத்தில் ப்³ரஹ்ம ஶப்³த³த்தால் நிர்தே³ஶத்துக்குங் குறையில்லை.

II. ந்யாயரக்ஷாமணியில், "அஸந்நேவ" என்கிற தைத்திரீய வாக்ய ஶ்லோகம் வாக்³ரூபமுள்ள வஸ்துவைச் சொல்லாமையாலே கீழ்ச்சொன்ன நியமஞ் சேராது. அந்த ஶ்லோகம் ப்³ரஹ்மத்தை யன்றோ சொல்லுகிறது. தைத்திரீயத்தைச் சொல்லவில்லையே "அஸ்மாத்³வா ஏதஸ்மாத்" வென்று சொன்னதே போருமென்னில், இங்கும் ஆநந்த³த்தைக் குறிக்கும் "ஸ:" என்பதே போரும். இவ்வளவிலும் ஆநந்த³த்துக்கு ப்³ரஹ்மத்வ மேற்படாது. மேலும் இவ்விடத்தில் "ஸ:" என்பது முன்சொன்ன வாக்யத்தையே காட்டுகையாலே அதற்கு ப்³ரஹ்மத்வஞ் சேராது. அதைக் காட்டிலும் வேறாகவன்றோ ஶ்லோகத்தில் ப்³ரஹ்மம் நிர்தே³ஶிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னதும் ஸங்க³தமாகாது.

தைத்திரீயவாக்ய ஶ்லோகத்துக்கு—பரிஶுத்³த⁴மான தேஹத்தால் ப்³ரஹ்மத்தின் ஆநந்த³த்தை (க) அபரிச்சி²ந்நமாக வறிந்தவனுக்கு ஸம்

(க) அளவிறந்ததாக.

ஸாரஸ்யமில்லையென்று ஸம்ஶயமாகையாலே ஸந்தேஹமுள்ள வஸ்துவை விஷயீகரிக்கிறது ஶ்லோகமென்பதற்கு விரோதமில்லை.

அதை விஷயீகரிப்பதாவது—அதை ப்ரஸம்ஸிப்பதே, அதைச் சொல்லுவது மாத்திரமன்று. ஜ்ஞானமறிந்தவனுக்கு ஸம்ஶயமில்லையென் கையாலே ஸம்ஶயா நிவ்ருத்திக்கு காரணமாகத் தோற்றின ஜ்ஞான க்கு ப்ரஸம்ஸை விவக்ஷிக்கிறது. ப்ரஸம்ஸை முந்திய நாலு ஶ்லோகங்களிலுங் காண்கையால் "கஸ்ய வேத" என்றவிடத்திலுமிப்படியே கொள்ளவேண்டும். "ஸ:" என்பது, ஆநந்தயத்தைக் காட்டினு லும், அதற்கு ப்ரஸம்ஸை விவக்ஷிக்காது. அறிந்தவன் ஸத் அறி யாதவன் அஸத் என்றால் உள்ளதைச் சொன்னதாகுமே தவிர ப்ரஸம்ஸையாகாது. இங்கு ஒரு குணமுந் தோற்றவில்லையன்றோ. இவ்விடத்தில் ஸ: என்பது (ய) ப்ரக்ருதபராமர்ஶியன்று என்பதையும் அப்படி ஒப்புக்கொண்டாலும் விஜ்ஞாநயத்தையே காட்டுமென்பதையும் விஸ்தாரமாக பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டு கொள்வது.

III. ஶ்லோகங்கள் ஸவயவியைச் சொல்லுகிறது என்பது முதல் பர்யாயத்திலேயே அப்படிக் காணுமையாலே உபபந்நமாகாது. அங்கு அந்நத்தையன்றோ சொல்லியிருக்கிறது. அந்நவிகாரமான ஶரீரத்தைச் சொல்லவில்லையே யென்பதும் சரியன்று.

அவ்விடத்திலும் "தஸ்யேதமேவ ஶிர:" என்று அந்நயத் துக்கு ஶிரஸ் முதலியதைச் சொல்லி "ததப்யேஷ:" என்று மேல் சொல்லப்போகிற ஶ்லோகத்துக்கு கீழ்ச்சொன்ன அந்நய விஷ யத்வத்தையுங் காட்டி ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் ஶ்லோகத்துக்கு அந்நய விஷயத்வமில்லை யென்பது ஸங்கதமாகாதன்றோ ஸவயவியை விஷயீகரிக்கையாவது—அதைச் சொல்லும் ஶப்தத்தோடே கூடி யிருக்கையென்று நாம் சொல்லவில்லை. அது ஸவயவியை ப்ரஸம் ஸிக்கையே என்று முன்பே சொன்னோம். இவ்வழியை யெதிரிகள்

(ய) முன் சொல்லியதை வாங்குகிறதில்லை.

அவலம்பிக்கில் "அஸந்நேவ" என்கிறவிடத்தில் ஶூந்ய ப்ரஶம்ஸையே ஏற்படுமாகையால் அதற்கு முன்பின் சந்தர்ப்பம் முழுமையும் ஶூந்ய விஷயமாய்த்திரும். இது முழுமையும் வாஸ ப்ரஹ்ம விஷயமென்பவர்களுக்கு விருத்தமே.

ச. ஶூந்யம் ப்ரஹ்மமானாலும் அதன் ஶூந்யத்தையளவற்றதாக வறிகை உசிதமாகையாலே அதுவிஷயத்தில், (கக) அஸத்த்வாஶங்கைக்கு விரோதமில்லை. ஶூந்யாபாவம் ப்ரஹ்மமென்பவர்களும், இந்த ஸமாதானத்தையே இசையவேண்டும்.

ரு. ப்ரஹ்மத்துக்கு வாஸத்வத்தை விவக்ஷிக்கில் அதற்குள்ள ப்ராமாண்யம் போய்விடுமென்று நினைத்து சொல்லியிருக்கும் வாஸத்வத்தை விடுவதும், சொல்லாத ஆதாரத்வத்தை விவக்ஷிப்பதும் உசிதமாகாது. இத்தால்வரும் அப்ராமாண்யம் ஸ்வாபாவிகமாயுள்ள ப்ராமாண்யத்தைத் தடுக்காதென்று த்ருஷ்டாந்தத்தோடு முன்பேசொன்னோம். ஆதாரத்வத்தை விவக்ஷிப்பதில் ப்ரயோஜனமில்லாமையோடு [illegible] ப்ரகரண விரோதமும் வரும்.

மேலும் பக்ஷிகளுக்கு வாஸம் ஆதாரமாக வ்ருக்ஷத்தில் காணப்படாமையாலே பக்ஷிகளுக்கு வாஸம்போல் என்று எடுத்த த்ருஷ்டாந்தமுஞ் சேராது. பக்ஷிகள் வாஸத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டிருப்பதை யொருவரும் பார்க்கவில்லையன்றோ. இப்படியே லௌகிகாநந்தங்களுக்கு ப்ரஹ்மமாதாரமென்று சொன்னதும் ஸ்வஸித்தாந்தத்துக்கு விருத்தமே யாகும். லௌகிகபாவங்களுக்கு ப்ரஹ்மமாதாரமென்றுகொள்ளில் கடத்துக்கு ஆதாரமான ம்ருத்திகத்தை கடவத் என்று சொல்லுமாப்போலே பாவங்களுக்கு ஆதாரமான ப்ரஹ்மத்தையும் ஶூந்யவத் என்று சொல்லக்கூடு மாகையாலே ஶூந்யமென்பது ப்ரஹ்மமாகாது என்று இவர் ப்ரயாஸப்பட்டு ஸாதிக்க ஆரம்பித்தது தலைக்கட்டாது. அலௌகிகமான ஆநந்தத்

(கக) இல்லையே என்ற சந்தேகம்.

துக்கு ப்ரஹ்மாச்ரயமென்று நாம் சொன்னோம். ப்ரஹ்மம் நிர்வி-சேஷமென்று சொல்லுமிவர்களோ அநாதிகமான அஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரஹ்மாச்ரயமென்று சொல்லிமுடித்தார்களாயிற்று.

IV. ‹‹ தஸ்ய ப்ரியமேவ சிர: ›› என்றிவை முதலிய வாக்கியங்களாலே ஆநந்தமயத்துக்கு ப்ராதாந்ய மேற்படும் முன்னமே வாக்யத்தைக்காட்டில் பிரபலமான ப்ரஹ்மபத ச்ருதியால், புச்ச ப்ரஹ்மத்துக்கே ப்ராதாந்ய மேற்பட்டுவிடும் என்று சாஸ்த்ர தர்ப்பணத்தில் சொன்னதும் சரியாகாது. ப்ரஹ்மபதம்போல் ஆநந்தபதமும் ச்ருதியாகையாலே அதன் ப்ராதாந்யத்துக்கு முன் சொன்ன வாக்யாபேக்ஷை அநாவச்யகமே, ‹‹ தேயசம் முதலான வாக்கியத்தாலேயே ஆநந்தரூபம் ப்ரஹ்மமென்று அறியவேண்டுமே எனில், ப்ரஹ்மபதத்துக்கும் ப்ரக்ருதி முதலிய பதங்களில் ப்ரயோகமிருப்பதால் இங்கு ப்ரஹ்மபதம் பரப்ரஹ்மபரமென்பதிலும் வாக்யாபேக்ஷையை விடமுடியாது. வாஸ்தவத்தில் கல்பிதமான பேதத்தால் வரும் அப்ராதாந்யத்துக்கும் ஸ்வாபாவிகமான ப்ராதாந்யத்துக்கும் முன்சொன்ன ந்யாயத்தாலே விரோதமில்லையாகையால் இவ்விடத்தில் அந்த ந்யாயத்துக்கு அவகாசமேயில்லையென்றறியத்தக்கது.

௫. ‹‹ யதோவாச: ›› என்ற மேல் வாக்கியம் ப்ரஹ்மத்துக்கு (௧௨) நிரதிசயமான ஆநந்தஸ்வ விசேஷமுண்டென்றே ப்ரதிபாதநம் பண்ணுகிறதென்பதை நன்றாக ப்ரதிபாதநம் பண்ணப் போகிறோமாகையாலும் முதலிலிருக்கும் ச்ருதியை பின்வரும் வாக்கியத்தை யனுசரித்து விடமுடியாதாகையாலும் முந்திய வாக்யத்தை யனுசரித்தே பிந்தின வாக்கியத்துக்கு அர்த்தங்கொள்ள வேண்டுகையாலும் ப்ரியம் மோதம் முதலிய விசேஷமுள்ள ஆநந்தமயத்தை ப்ரஹ்மமாக ஒப்புக்கொள்வதில் விரோதலேசமும் கிடையாது.

---

(௧௨) ஒப்பற்ற.

௭. ப்ரதாந ப்ரகாசன் ஸூர்யன் என்கிற விடத்தில் ஸூர்யனிடத்தில் கொஞ்சமு மிருளேற்படாது. சந்திரன் முதலானதுகள் சூரியனைக்காட்டில் குறைந்த பிரகாசமுள்ளதுகளென்றே யேற்படும். அப்படியே இங்கும் ப்ரஹ்மம் ஆநந்த ப்ரதாநமென்றால் ஜீவன் அதைக்காட்டிலும் குறைந்த வாநந்தமுடையவனென்று ஏற்படுமென்பதே உசிதம். ப்ரகரணத்தில் "தேயேசதம்—ப்ரஹ்மண ஆநந்தஃ" என்று ஜீவாநந்தத்தைக் குறைந்ததாகச் சொல்லியிருப்பதாலும் இப்படியே கொள்ளவேண்டும். ப்ரகரணத்தில் சொல்லியிருக்கும் அர்த்தத்தைவிட்டு ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாக ஆநந்தமயத்துக்கு துக்கத்தை யொப்புக்கொள்வதை ப்ராமாணிகர் ஸ்வீகரியார்.

V. பாணிநீயத்திலும் ந்யாயரக்ஷாமணியிலும் ப்ராதாந்யம் விசேஷணமாகில் வேறிடத்தில் அதே பதார்த்தத்தைக் குறைந்ததாகக் காட்டும். விசேஷ்யமாகில் அதேயிடத்தில் அதற்கு விருத்தமான அர்த்தத்தைக் கொஞ்சமுள்ளதாகக் காட்டும். ப்ரதாந ப்ராஹ்மணோ க்ராமஃ என்றவிடத்தில் வேறு கிராமத்தில் ப்ராஹ்மணர்களுடைய குறைவு தோற்றுகிறது. ப்ராஹ்மண ப்ரதாநோ க்ராமஃ என்றவிடத்திலோ அதே கிராமத்தில் அப்ராஹ்மணரும் கொஞ்சமுளர் என்று தோற்றுகிறது. ஆகையால் ஆநந்தமயவென்றவிடத்தில் ப்ராதாந்யம் விசேஷ்யமாகையால் ப்ரஹ்மத்தினிடமே ஆநந்தத்துக்கு விருத்தமான துக்கமும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் ஆநந்தமயம் ப்ரஹ்மமாகாது என்று சொன்னதும் சரியல்ல.

ப்ராதாந்யத்துக்கு விசேஷணத்வ விசேஷ்யத்வங்களை நிர்தீகரித்து அர்த்தஸ்வபாவம் வர்ணித்தது. கேவலம் தன்னிச்சையாலேயே ப்ரதாநஜ்ஞாநோ ப்ராஹ்மணஃ, ப்ரதாநராஷ்ட்ரோ ராஜா, ப்ரதாநதநோ வைஸ்யஃ, ப்ரதாநபசுஃ ஸூத்ரஃ, ப்ரதாநதேஹோ கஜஃ என்றிவை முதலியதைக் காட்டிலும் ஜ்ஞாநப்ரதாநோ ப்ராஹ்மணஃ, ராஷ்ட்ரப்ரதாநோ ராஜா, தநப்ரதாநோ வைஸ்யஃ, பசுப்ரதாநஃ ஸூத்ரஃ, தேஹப்ரதாநோ கஜஃ என்றிவை முதலியவைகட்கு

ஸம்ஶயத்தை ஒருக்காலும் ப்ராமாணிகர் இசையார். ஸஜாதீயம் வ்யாவ்ருத்தமான ப்ரகாஶம் என்றால் புலிக்கு கொஞ்சம் தமஸ்ஸம்பந்தம் மேற்படாதாகையாலும், இவர் கட்டின நியமமுஞ் சேராது. இப்படிப் பட்ட ப்ரயோஜனமே யில்லையென்று அவரால் சாதிக்கவும் முடியாது. ஆகையால் ப்ராகாஶ்யத்தின் விஶேஷணத்வமாவது விஶேஷ்யத்வ மாவது இவ்வித ஸம்ஶயத்துக்குக் காரணமாகாது. ஆங்காங்குள்ள ப்ரகரணத்தையும் அந்தந்த பதார்த்தத்தின் ஸ்வபாவத்தையும் யோசித்து ஸம்ஶயஞ் சொல்லவேண்டும். தம: ப்ரகாஶா நிவ்ருத்தா என்றாலும் ப்ரகாஶாத் தம: நிவ்ருத்தா என்றாலும் குஹையில் இருளதிகமென்ற ஸம்ஶயமே தோன்றும். குஹையின் ஸ்வபாவத்தை யோசித்தால் அங்கு கொஞ்சமும் பிரகாசமிராதாகையாலே தம: ப்ரகாஶாவென்றால் குஹையில் கொஞ்சம் பிரகாசமுண்டென்று ஸம்ஶயஞ் சொல்லவொண்ணாது. இப்படியே ப்ரகாஶ தம: என்றாலும் ப்ரகரணமில்லாவிடில் வீடு முதலிய வேறு இடங்களில் கொஞ்சமிருள் உளதென்ற ஸம்ஶயமும் தோன்றுது. இப்படிப் பல உதாஹரணங்களை பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

இங்கு ப்ரகரணத்தையும் வஸ்து ஸ்வபாவத்தையும் யோசித்தால் ப்ராகாஶ்யம் விஶேஷ்யமாயினும் விஶேஷணமாயினும் ஸுகத்துக்கு துக்கஸம்பந்தம் மேற்பட வழியில்லை.

அ. ப்ரியம் மோதம் என்றவிடத்தில் லௌகிகமான பாவ விஶேஷங்களைச் சொல்லவில்லை. இஷ்டவஸ்துவைப் பார்ப்பதாலும் அடைவதாலும் அதையுபயோகிப்பதாலும் உண்டானதாயும் ஸுகத்துக்கே அஸாதாரணமாயுள்ள பாவ விஶேஷங்களையே ப்ரியமோதாதி பதங்கள் சொல்லுகையாலே இவ்விதமான நாநாவித பாவ விஶேஷங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான ஸுகம் அநேகமாகக் குறைவில்லை. ஸக்தர்களே அவனுக்கு இஷ்டவஸ்துவாகையாலே இவ்வித பாவங்கள் அவனுக்குக்கூடும். பதங்கள் வேறுபட்டால் பதார்த்த வேறுபடுமென்

பது ஒரு வஸ்துவுக்கு கார்யபேதத்தாலும் காரணபேதத்தாலும் அநேக ரூபங்கள் காண்கையால் ஸம்பவமாகாது.

கூ. "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" "ரஸோவைஸ:" என்றவிடங்களில் ரஸ ஆநந்த சப்தங்கள் "ஸ ஏகோ ப்ரஹ்மண ஆநந்த:" "ஆநந்தமய மாத்மாநமுபஸங்க்ராமதி" என்ற வ்யதிரேகார்த்த வாக்யங்களை யனுசரித்து ஆநந்தமய ஸ்வரூப ஸமாநாதிகரண்யங்களாக வர்த்திக்கும். முந்தின ஆநந்தமய ஸ்வரூபமோ ப்ரதாநமான ஆநந்தமுடைய வஸ்துவைக் காட்டுகிறதென்று முன்பே ஸாதித்தோம். அதை யனுசரித்து "ஆநந்தமய ஸமாஸ" மென்றவிடத்திலும், அதே அர்த்தங்கொள்ள வேணும். ஆகையால் ஸமாத்யந்தத்தில் விரோதமில்லை. விஷயம் சேஷம் முதலியது ப்ரஹ்மத்துக்கு அஸாதாரணமான ஸ்வவிசேஷமேயென்று நிரூபித்தபடியால் இதன் ஸம்பந்தம் ஆநந்தமயம் ப்ரஹ்மமென்ற நிச்சயத்தைத் தடுக்காது. இதற்கு அநேகப்ரமேய யாகும். இப்படிப்பட்ட விஷயசேஷாதிகளை பாஹ்ய ஸௌகர்யத்துக் காக ஸிரஸ்ஸ முதலியதாக நிரூபித்திருக்கிறதென்பதை முன்பே சொன்னோம். முன்சொன்ன யுக்தியாலும், சொல்லப்போகிற யுக்தி யாலும் ப்ரக்ருதிக்கு விகாரமயமாகக் கொள்ளமுடியாதாகையாலும் "யதோவாசோ" என்று ப்ரஹ்மத்துக்கு அபரிமிதமான ஆநந்தமுண் டென்பதையே சொல்லுகையாலும், பத்த ஜீவர்களுக்கு பஹுவித மான துக்கசம்பந்தம் ப்ரமாணத்தால் ஏற்படுகையாலும், ஸ்வர்கள் ஆநந்தமும் பரமாத்ம ஸம்பந்தாயீநமாகையாலே நிரதிசயமன்றாகை யாலும், ஆநந்தமய ஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லவேண்டியதென்றே கொள்ளவேண்டுகையால், "ஆநந்தமய மாத்மாந முபஸங்க்ராமதி" என்றவிடத்தில் அந்நமயாதிகளுடைய சேர்க்கை (மக) கார்யகர மாகாது. உபஸங்க்ராமதி என்பதற்கு ஸாரஸ்யத்தாலும் உப ஸம் என்ற இங்குள்ள இரண்டு உபஸர்க்கங்களோடு கூடியதும் க்ரமி யாதுவுக்கு ஸமாநார்த்தமாயுமுள்ள ப்ராப்தி என்கிற யாதுவின

(மக) காரியத்தை சாதிக்காது.

லுண்டானதான உபலக்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது என்பதற்கு ப்ரமாணம் இல்லையென்பதை எதிரிகளும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாலும், ப்ரமாணமே இல்லையென்று கொள்ளவேண்டுகையால் அதிகரணத்தை இல்லையென்று கொண்டு ஸூத்ர ப்ரஹ்ம ப்ரமாணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று வாதிக்கை உசிதமாகாது. அவர்களும் ஸப்தத்தால் சொல்ல வேண்டிய அர்த்தத்தை இல்லையென்று சொன்னதும் சரியாகாது. இப்படி முன்பு சப்தத்தால் அர்த்தஞ் சொல்லப்படவில்லை யென்னில், தத்வமஸி என்கிறவிடத்தில் தத் என்பது அர்த்தத்தைக் காட்டாதாகையால் யதோவா என்பதற்கு (கச) ஸாதாரண ஸம்பந்தம் ஏற்படாதாகையாலே இது அர்த்தத்தை விஸ்தரிக்கிறதென்பது எப்படிச் சேரும்?

மேலும், ஸூத்ரவ்ருத்தியில் "ஆநந்தமய ஜீவ உபலக்ஷணம்" என்கிறவிடத்தில் ஜீவர்களுக்கும் ஸாதாரணமான விசேஷங்களைச் சொல்லுகிற மேல் ஸூத்ரத்தை யனுசரித்து (கரு) நிர்குண ப்ரஹ்ம ஸாதாரணமான அர்த்தம் இல்லையென்று கொள்ள முடியாதாகையாலே ஆநந்தமயம் ஜீவனென்றும் உபலக்ஷணம் ப்ரமாணமென்றும் அங்கீகரித்து அர்த்தத்தை ஸூத்ரமே சொல்லியிருக்கிறதென்றே அவர்களும் கொள்ளவேண்டும். இப்படியான பின்பு அதை யனுசரித்து இங்கு அர்த்தங்கொள்ளுகை மிகவுமுசிதமாகும்.

ஸ்ரீசங்கராசார்யர் ஆநந்தவல்லியில் இந்த ப்ரகரணத்தில் சொன்ன அர்த்தமாவது, "ஸர்வஜ்ஞத்வம்" உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களை விட்டு அத்விதீயமாயும் ஸத்யமாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயும் ஆநந்தமாயுமுள்ள ப்ரஹ்மமாக ஆகிறேனென்று அறிந்தவன். "அஸ்மாத் லோகாத்" த்ருஷ்டமாயும், அத்ருஷ்டமாயுமுள்ள இஷ்டமான அர்த்த ஸமுதாயரூபமான லோகத்திலிருந்து "ப்ரேத்ய" திரும்பி— அதிலபேக்ஷையில்லாதவனாகி "அந்நமய—ஆத்மாநம்" ஸூக்ஷ்மமான ஸகல விஷயங்களையும் ஸரீரமாகவே பார்க்கிறான். சரீரத்தைக்

(கச) மிகவும். (கரு) நிர்க்குணப்பிரம்மமாகவாகிறது.

காட்டிலும் வேறு வஸ்துவைப் பார்க்கவில்லையென்று தாத்பர்யம். இப்படியே மேலுங் கண்டுகொள்வது. "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி" என்பதற்கு ஒரு வஸ்து வேறு வஸ்துவாக வாகாதாகையாலே ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ள ப்ரஹ்மம் ப்ரஹ்மமாய் விடுகிறதென்று அர்த்தம், அப்ரஹ்மமான ஶரீராதிகளில் ப்ரஹ்மமென்று ஏற்பட்ட ப்ரமம் நஶிக்கிறதென்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநத்தையே ஸாதநமாகச் சொல்லியிருப்பதால் ப்ரமநிவ்ருத்தியே பலமென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஜ்ஞாநத்துக்கு அஜ்ஞாநநிவ்ருத்திபலமென்றன்றோ வ்யவஸ்தை, "இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவனுக்கு கர்மத்தோடு கூடிய ஜ்ஞாநத்தால் ப்ரஹ்மப்ராப்தி யென்ற ஓர் பலமுண்டாகிறதென்று சொல்லுகிறது" என்னில் மோக்ஷம் அநித்யமாக ப்ரஸங்கிக்கும். கர்மங்களால் ஸாத்யமான ஸ்வர்க்காதிகள் அநித்யமாகவன்றோ காணப்படுகின்றன. மேலும், அசேதநமாயிருந்தபோதிலும் ஆகாஶம் தனக்குக் கிட்டின ஜலத்தில் ப்ரதிபலிக்குமாப்போலே, அசேதநமாயினும் ப்ரஹ்மம் அவித்யையில் ப்ரதிபிம்பிதமாய் ஸ்ருஷ்டிக்குப்பிறகு அந்தஃகரணம் முதலிய விடங்களில் ப்ரதிபலிக்கிறது என்றர்த்தமுள்ள "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்" என்கிற ஶ்ருதி விரோதம் வருகையாலே தோஷந்தோன்றக் கூடிய அர்த்தத்தை இங்கு சொல்லக்கூடாது.

மேலும் "அபயம் ப்ரதிஷ்டாம்விந்தே" என்று ஜ்ஞாநமுள்ளவனுக்கு பயமில்லையென்று சொல்லியிருப்பதால் இந்த ப்ரகரணத்தில் இரண்டாத்மாக்களை ஒப்புக்கொள்ளவே கூடாது. அப்படிக்கொள்ளில் ஒருவனுக்கு மற்றொருவரிடமிருந்து பயம் ஸித்தமாகையாலே அபயப்ரதிஷ்டமென்று சேராது. எங்கும் நிறைந்த ஆத்மாவுக்கு கமநங் கூடாமையாலும், இரண்டாவது வஸ்து இல்லாமையாலும், ஜலூகா (அட்டை) முதலியவைகளின் ஸங்க்ரமணம்போன்ற முக்யமான ஸங்க்ரமணம் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளமுடியாது. பக்ஷி கூட்டில் ப்ரவேஶிப்பதுபோல் ப்ரவேஶஞ் சொல்ல

வும் முடியாது. ஆகையால் முக்²யார்த்த²ஞ் சேராதபோது லக்ஷணார்த்த²ங் கொள்ளவேண்டுகையால் ப்⁴ரமநிவ்ருத்தியே ஸங்க்ரமணமாகும். ஆத்மாக்களல்லாத அந்நமயம் முதல் ஆநந்த³மயபரியந்தமான பதா³ர்த்த²ங்களை ஆத்மாக்களாக வெண்ணுகையாகிற ப்⁴ரமமானது (கக) யதா²வஸ்தி²தாத்ம ஜ்ஞாநத்தால் நசிக்கிறதென்பதே ஸர்வகோசத்துக்கும் தீர்ந்தபொருள் என்று.

இது பொருந்தாது, அவ்விடத்தில் இவ்விதமான அர்த்த²ஞ் சொல்லுவதற்கு கிஞ்சித்தும் காரணமில்லை.

“ஸர்வவித:” என்றால் கீழ்ச்சொல்லியபடி யறிந்தவனென்று அர்த்த²மாகும்; கீழ்ப் ப்ரகரணங்களை பக்ஷபாதமின்றி பராமர்சிக்கும்போது ஸ்வரஸமாக வேற்படுமர்த்த²மாவது.—முதலில் “ப்³ரஹ்மவிதா³ப்நோதி பரம்” என்று ப்³ரஹ்மஜ்ஞாநமுள்ளவன் பரத்தையடைகிறான் என்று சொல்லிற்று.

பிறகு அந்த ப்³ரஹ்மத்துக்கு “ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்³ரஹ்ம” வென்று லக்ஷணஞ்சொல்லிற்று. “யோ வேத³ நிஹிதம் கு³ஹாயாம்” என்று உபாஸநத்தை விவரித்தது.

“ஸோऽச்நுதே” என்று ப்³ரஹ்மத்துடன் ஸகல கு³ணங்களையு மநுபவிப்பது ப்ராப்தி என்று ப²லத்தைச் சொல்லிற்று.

அந்த ப்³ரஹ்மத்தையே “தஸ்மாத்³வா ஏதஸ்மாத்” என்று ஆத்மா வெனக்காட்டி அதை ஆகாசாதி³களுக்குக் காரணமாயும் சொல்லிற்று.

இந்த ஸர்வாத்மாவாகிய ப்³ரஹ்மத்தின் ப்ராப்தி பரமபுருஷார்த்த மென்றும், இதுவே ஸர்வோத்தரமான முக்²யமான வாக்யார்த்த²வென்றும் காட்டுவதற்காக, “தஸ்மாத்³வா ஏதஸ்மாத் விஜ்ஞாநமயாத்” என்று சரீரம் முதலியதுக்கு ஆத்மாவாகவும் நிரதிசயாநந்த³முள்ளதாகவு மிதைச் சொல்லிற்று.

(கக) உள்ளபடிக்குள்ள ஆத்மஜ்ஞாநத்தால்.

"ஸோகாமயத" என்று இந்த ப்ரஹ்மாவையே ஶரீராத்³ய பேக்ஷயின்றியே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலேயே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதாகவுஞ் சொல்லிற்று.

"ரஸோவைஸ: ரஸம்ஹ்யேவ" "யதே³ஷ ஆகாஶ ஆனந்த³:" என்று இந்த ப்ரஹ்மாவையே நிரதிஶயானந்த³மாகக் காட்டிற்று. "ஏஷஹ்யேவானந்த³யாதி" என்று இந்த ப்ரஹ்மாவையே இதரர்களுக்கு ஆனந்த³த்தை யுண்டுபண்ணுவதாகவும் சொல்லிற்று.

"பீ⁴ஷாஸ்மாத்" என்று இந்த ப்³ரஹ்மாவான ப்³ரஹ்மத்தினிடமிருந்து வாயு முதலான தேவதைகளுக்கு ப⁴யமுண்டென்றுஞ் சொல்லிற்று.

முன் "ஆனந்த³மய ப்ரஹ்மானந்த³யோ:" என்கிறவிடத்தில் ப்³ரஹ்மத்துக்கு அபரிச்சே²த்³யமென்பதை மனஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் அபரிச்சே²த்³யமாவது—அளவில்லாமையென்று காட்டுவதற்காக. "ஸைஷானந்த³ஸ்ய" என்று ஆனந்தத்தை விசாரிக்கிறேனென்று தாமே சொல்லிக்கொண்டு தொடங்கி "ஶதகு³ணம், ஶதகு³ணம்" என்று மென்மேலும் பெருக்கிக்காட்டி "ஸஏகோ ப்³ரஹ்மண ஆனந்த³:" என்று இப்படி யனேக வானந்தக்கூட்டங்கள் ப்³ரஹ்மத்தின் ஓர் ஆனந்த³த்தின் திவலையாகுமென்று சொல்லி முடித்தது.

இத்தால் ப்³ரஹ்மத்துக்கு அபரிச்சி²ன்னமென்றும், அந்த ஆனந்த³மயனே, ப்³ரஹ்ம, ப்³ரஹ்மா, ரஸ:, ஆனந்த³:, ஏஷ:, அஸ்மாத் என்ற பத³ங்களாலே சொல்லப்படுகிறனென்றும் ஏற்பட்டது.

இதற்குமேல் "ஸயஶ்சாயம் புருஷே" என்று புருஷ வென்று சொல்லப்படுகிற ஶரீரத்திலுள்ளவனை முன் ஆனந்த³யோக்³யர் களுக்கு ஆனந்த³ஞகச்சொல்லப்பட்ட ஆனந்த³மய ப்³ரஹ்மாவையும் "யஶ்சாஸாவாதி³த்யே" என்று ஸூர்யமண்ட³லத்திலிருப்பதாக ப்ரஸித்³த⁴னை ப்³ரஹ்மாவையு மெடுத்து இவ்விரண்டாத்மாக்களுக்கும் "ஸஏக:" என்று ஐக்கியத்தைச் சொல்லிற்று.

4

ஸூர்ய மண்டலத்திலுள்ள [illegible], நாராயணனென்றும், [illegible] விசேஷத்தோடு கூடினவனென்றும் [illegible] ச்ருதியிலேற்படுவதால் இவ்வாநந்தமயனுக்கு இவ்விரண்டாகாரமு முண்டென்று காண்பிப்பதற்கே இவனுக்கு அவ[illegible] சொன்னது. "[illegible]" என்று இதற்கடுத்த மேல் வாக்கியம், இப்படியாகையால் "[illegible]" என்பதற்கு கீழ்ச்சொல்லிய அந்தந்த வாகாரங்களோடு கூடிய [illegible], நாராயணனாகவும், [illegible] விசேஷத்தோடு கூடியவனாகவும், ஹ்ருதய குஹையில் உபாஸிக்குமவன் என்ற அர்த்தமே சொல்லவேண்டும்.

இவ்விடத்தில் "[illegible]" வென்ற [illegible] ப்ரயோஜனத்தையும் "[illegible]" என்று [illegible] ஸூத்ரத்தையும் மறந்து கேவல [illegible] திசயத்தாலே [illegible] ஜீவன் கீழ்ச்சொன்ன வாகாரமுள்ள [illegible] என்று கொண்டாலும் "[illegible]" என்பதற்கு கீழ்ச்சொன்ன வாகாரமுள்ள [illegible]மும், [illegible] ஆத்மாவும் ஒன்றென்றறிந்தவன் என்றர்த்தஞ்சொல்லவேண்டுமே தவிர [illegible] பக்ஷங்களைத் தள்ளி "[illegible]" என்றறிந்தவன் என்கிற அர்த்தம் ஒருவழியாலுஞ் சொல்ல முடியாது.

"ஸத்யம் ஜ்ஞானம்" என்கிறவிடத்தில் ஒரு பதத்தாலும் [illegible] மேற்படாது. [illegible]மென்ற [illegible] வஸ்து [illegible] மில்லாமையாவது—ப்ரஹ்மத்துக்கு [illegible]மென்ற தன்னிற்காட்டில் வேறு வஸ்துவை யுடைத்தாகாமையன்று. [illegible] வஸ்துக்களுக்கும் [illegible]வாய் அதுகளோடு [illegible]மாக [illegible] ப்ரஹ்ம, [illegible] ப்ரஹ்ம என்று வ்யவஹரிக்கும்படி கலந்துநிற்கையே.

இதை [illegible] என்று [illegible] ஜர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படிக்கொள்ளாதபோது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக [illegible]மென்றும், [illegible]மென்றும்

இரண்டு வஸ்துக்களுண்டென்று சொல்லுகிற ஸாக்ஷாத்ஸமான பல ப்ரமாணங்கள் விரோதிக்கும்.

"ஸயஶ்சாயம்" என்கிற வாக்கியத்துக்கு உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களை விடுவது எவ்விதத்திலு மர்த்தமாகாது.

சரீரத்திலிருக்கு மாத்மாவையும் சூரியமண்டலத்திலிருக்கு மாத்மாவையும் ஒன்றுகப் பார்க்கவேண்டுமென்றால், சரீரம் சூரியன் இது களைத் தள்ளிவிட்டு ஆத்மாவை மாத்திரம் பார்க்கவேண்டுமென்ற வர்த்தம், எப்படிக்கிடைக்கும்? வடத்தின் ஆகாசத்தையும் மடத்தின் ஆகாசத்தையும் ஒன்றுகப் பார்க்கவேண்டுமென்றால் வட மடங்களை விடமுடியுமோ நிக்ருஷ்டமான ஶரீரத்தை யெடுத்ததற்கு பிரதியாக உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவை யெடுக்கவேண்டுமாகில் எதிரிகள் மதப்படி ப்ரகரணத்தில் உத்க்ருஷ்டமாகவெடுத்த ப்ரஹ்மமென்ற ஹிரண்ய கர்ப்பனையே யெடுக்கவேண்டுமாகையாலே சூரியனை யெடுத்தது அழகாகாது.

ஆகையால் அபேதமும் உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுடைய த்யாகமும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படவில்லை யாகையாலே எதிரிகள் சொன்ன ஸாமாநாதிகரண்ய பதத்தினர்த்தம் அநுசிதமேயாகும்.

வேத்த்ய என்ற பதத்தோடு சேர்ந்திருப்பதாலும் ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ஜ்ஞாநபதத்துக்கு வ்ருத்தி ஜ்ஞானமர்த்தமாகுமே தவிர ஸம்ஸாரோபாயமர்த்த மாகாது. வேத்த்யபதத்துக்கோ அஸ்வாத்ருகார்த வேத்தி அநேகம் வேத்த்ய ஸர்வா சூர்ய மேவ வேத்த்ய என்கிறவிடங்களில்போல ஜ்ஞாத்ரு ப்ராப்தியே அர்த்தமாகும். அஸ்வாத்ருகார்த வேத்தி என்றவிடத்தில் எதிரிகளும் இரண்டு பதங்களுக்கும் இவ்வர்த்தமே சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் வேத்த்யபதத்துக்குச் சொன்ன வர்த்தமும் சரியாகாது. விஷயஜாத மென்பதைச் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுகையாலும், ரவிஸங்க்ரமம், வ்யாயிஸங்க்ரமம் என்கிறவிடத்தில்போல் ப்ராப்தி ரூப வர்த்தத்தில் ஸ்வாரஸமாகவிருக்கும் ஸங்க்ரம ஶப்தத்துக்கு

அதற்கு விருத்தமாக பாதம் (நாசம்) என்று அர்த்தங்கொண்டமை யாலும், ப்ரகரணத்துக்கு விருத்தமாக ஆத்மா ஒன்றென்றுசொன்ன தாலும் அந்யயோக்யாநமென்பதற்குச் சொன்ன அர்த்தம் அடியோடு சேராது. இந்த ப்ரகரணத்தில் பஹுவிதமான பேதமே யேற்படு கிறதென்று முன்பே சொன்னோம்.

எதிரிகளுக்கனுகுணமாக இப் ப்ரகரணத்தில் அஜ்ஞாநமோ ப்ரஹ்மத்தினிடம் ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஆரோபமோ, ஆத்மாவுக்கு அந்யயோகிகளோடு அபேதஸம்பந்தமோ, அதிஷ்டாந ஜ்ஞாநத்தால் அதற்கு பாதமோ, ப்ரபஞ்சத்துக்கு மித்யாத்வமோ, ப்ரஹ்மத்துக்கு நிர்விசேஷத்வமோ, ஆத்மாவுக்கு ஐக்யமோ, ப்ரஹ்மத்துக்கே ஜீவபாவமோ, ஒன்றும் எவ்விதமும் சொல்லப்படாமையாலும் இவ்விடத்தில் அவர்கள் சொன்ன அர்த்தம் ப்ரகரண விருத்தமென்பது ஸ்பஷ்டமே யாகும்.

ஆகையால் "ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி" என்ற உபக்ரம வாக்யத் துக்கு ஸ்வரஸமான அர்த்தத்தைவிட்டு வேறு அர்த்தங்கொள்வதற்குக் கொஞ்சமேனும் வழியில்லை.

வெகுகாலஞ் செய்யப்பட்ட ப்ரஹ்மத்யாநத்தால் ஸம்ஸாரத் துக்குக் காரணமான கர்மம் நசிக்கிறதென்று சாஸ்திரஞ் சொல்லுகை யாலே இப்படி ஒப்புக்கொள்ளில் ஒரு விரோதமுஞ் சொல்லமுடி யாது. மாத்ர த்யாநத்தாலே ஸர்வவிஷம் நீங்குகையாலே ஜ்ஞாநத் துக்கு அஜ்ஞாந நிவ்ருத்தி தவிர வேறு பலமாகாதென்று சொன்னது சரியல்ல.

ஸாத்யமாகில் மோக்ஷம் அநித்யமாகுமென்று சொன்னதும் உசிதமல்ல. கர்மநாசமே ஸாத்யம் ப்ரஹ்மாநந்தஸ்வரூபமான மோக்ஷம் மணியில் ஒளிபோல ஜீவனுக்கு என்றுமுள்ளது என்றன்றோ நாம் சொல்லுவது. "ததர்ஸ்ருஷ்டா" என்கிறவிடத்தில் எதிரிகள் சொன்ன அர்த்தத்துக்கு அநந்யமான உதமொன்றுங் கிடை யாது. விஷயாந்தரவும் ஒருவழியாலும், ப்ரதிபாதநத்தைச் சொல்

லாது. அநுகுணமான ஸம்ஶ்லேஷத்துமில்லாமலிருக்க, தங்களுக்கு அபிமதமான விஷயத்தை யதேஷ்டமாகச் சொல்லில் எந்த ப்ரமாணத்துக்கும் எவர்களும் எந்த விஷயத்தையுஞ் சொல்லலாம். அர்த்தத்துக்கு விஸம்வாதியாயினும் ஒரு வ்யாபாரஞ் செய்யுமவனுக்கு அதில் ஏதேனும் ஒரு தவறுதல்வந்தால் உபேக்ஷிப்பவனிடமிருந்து பயமுண்டாவதுண்டு. ஸர்ப்பம் முதலிய துஷ்டஜந்துக்களைக் கண்டாலும் சத்துருக்களைக் கண்டாலும் பயமுண்டென்பதும் ஸித்தம். பயந்திருக்குமொருவனுக்கு வேறு ஆத்மாவைப் பார்ப்பதை பயநிவ்ருத்திக்கு காரணமாயும் சிலவிடங்களில் காண்கிறோம். வநம் முதலிய ப்ரதேசங்களில் தனித்துப்போகுமொருவனுக்கு யோக்கியனை மற்றொருவனை கண்டபோது பயம் நிவ்ருத்திக்கவில்லையோ? சிலவிடங்களில் உதாரரைப்பார்ப்பது சந்தோஷத்துக்கும் காரணமாகக் காணப்படுகிறது. ஒருவனுக்கு புத்ராதிகளையும் மித்திரனையும் பார்க்கும்போது பிரீதி உண்டாகவில்லையோ? ஆகையால் பிரீதி பயம் இவை முதலியது காரணமுள்ளபோது உண்டாகிறது. அதில்லாதபோது ஒருவனுக்கு வேறு வஸ்து தர்ஶந மாத்திரத்தாலே ஒருவித வாகாரமுமுண்டாகிறதில்லை. இப்படியிருக்க, வேறு வஸ்து இருந்தால் பயமுண்டாகுமென்று இவர் வர்ணித்தது, பயநிவ்ருத்தி தான் ஏன் உண்டாகக்கூடாது; சந்தோஷந்தான் ஏன் உண்டாகக்கூடாது என்ற ப்ரதிபந்தியாலே பராஹதமா யொழியும்.

இப்படி யாகையால் ஒருவித காரணமுமில்லாதபோதும் ஒரு சேதனனுக்கு மற்றொருவனிருந்தால் அவனிடமிருந்து பயம் ஸித்தமென்றுகொண்டு அபயோக்தியால் ஞாநாந்தரமில்லையென்று வர்ணித்தது மிகவும் பரிஹஸிக்கத்தக்கதே யாகும்.

அஸ்மிந் ப்ராசீ தூமகேது: ப்ரதிஷ்டித: என்றிவை முதலிய விடங்களில் நிலைநிற்கையே ப்ரதிஷ்டையென்று (கஎ) ஸம்ப்ரதிபந்ந மாகையாலே அப்படியே இங்கும் ஸ்வாரஸ்யமாகக் கொள்ள

(கஎ) ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

வேண்டியிருக்க, இங்குள்ள ச்ருதிகளும் என்பதை "ஸாத்ம்யம் (ஐக்கியம்) என்று வ்யாக்யானித்ததும் தன் ஸாக்ஷி விஷயத்தால் ஸம்வாதித்த வாக்யார்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கே. இப்படியானபோது இவ் விதச் ச்ருதிகளுக்கு விரோதியைச் சொல்லுகிற "ஜகத்பேதம்" என்றவிடத்தில் ஜகத்பேதமும் அதன் விச்லேஷத்தைச் சொல்லுமே தவிர ஸ்வபேத நிஷேதத்தைச் சொல்லாது. ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஜீவன் நிலைநிற்கையாவது.—இவன் செய்யும் த்யானமே "யத்ராஸ்ய ஸர்வமாத்மைவாபூத்" என்கிற வசனத்தையு மிங்கு ஜகத்ஸம்பந்தம்.

ஸித்தாந்தத்திலுள்ள ஸம்ஸர்க்கபேதி என்றவிடத்தில் ஸார்வபௌமத விசாரபதி என்ற வர்ணம் ஜகத்ஸம்ஸ்தாமாகையாலும் (கஅ) ரஜதம் (கக) ரஜத ஸம்ஸர்க்கபேதி என்று வ்யவஹாரங் காணப் படாமையாலும், "ஸாத்த்யஸம்ஸர்க்கபேதி" என்பதற்கு எதிரிகள் சொன்ன வர்ணம் அடியோடு சேராதென்பதை பண்டிதர்கள் பராமர்சிக்க,

ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸித்தவன் ஸூக்ஷ்மசரீரத்தோடு கூடியவனாய் இந்த லோகத்திலிருந்து பரலோகத்தை யடைந்து ஜகத்யோநி ஸங்கல்ப ப்ரபாவத்தோடும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடுங் கூடியிருக்கும் நிரதிசயாநந்தனை பரமாத்மாவைக் கிட்டுகிறானென்று இப் ப்ரகரணத்துக்கு ஸ்வரஸமாயும் வேறு ப்ரமாணத்துக்கு அநுகுணமாயுமுள்ள அர்த்தங்கொள்ளுகையாலே ஸாத்ம்யமான ப்ராப்தியே ஸம்பத்தைம் என்பதில் ஒரு விரோதமுமில்லை. எங்கும் நிறைந்த பரமாத்மாவுக்கு ஸம்பத்தைஞ் சொல்லவில்லை. அணுவான ஜீவனுக்கே சொல்லுகிறோம்.

ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட தாக பஹுவசனாந்தங்கள் உண்டென்பதை முன்பே ஸாதித்தோம்.

"தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி" என்று வேறுஇடத்தில் ப்ரஹ்மோபாஸனத்துக்குச் சொல்லியிருக்கும் ஸமத்

(கஅ) சிப்பி. (கக) வெள்ளி.

நுக்கே இவிடத்தில் ஶோகாநு காரேண ஶ்ருதீ அநுஸந்தாநு என்கிற பதங்களால் (உ௰) ப்ரத்யபிஜ்ஞை வருகையாலே ஶ்ரௌதஸ்ம்ருதியில் “அநுஸந்தாநு” என்பதற்கு இந்த ஶோகங்களை ஶ்ரத்தாவாகவே பார்ப்பவனென்று அர்த்தஞ்சொன்னதும் ஸாஹஸமே யாகும்.

“தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு” என்ற ஶ்ருதிக்கு இவர் பண்ணிய அர்த்தமுஞ் சேராது. “ஸர்வேஷு லோகேஷு காம வாரோ பவதி” “ஸ்வராட் பவதி” என்பதற்கு முன் ப்ராணாத்ய வாக்யங்களுக்கு ஸமமாகச் சொல்லியிருக்கும் ஸர்வதஃ காமசார மும் அங்கு அர்த்தாத் ஏற்படும் கர்மவஶ்யத்வமாகிற அந்யாதீநத்வமும் ப்ரஹ்மவித்துக்குக் கிடையாது என்றர்த்தமே தவிர ஸகல லோக காமசாரமும் ஸ்வாராஜ்யமும் இவனுக்குளதென்று அர்த்தமன்று. அப்படிக்கொள்ளில் ஜீவன நிரவத்யமோக்ஷ ப்ரஹ்மமாய் விடுகிறான். இதுவே ஶ்ருதியென்று சொல்லும் ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமாகும் என்று ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் அங்கு சொன்ன அர்த்தம். லோகத்தில் மஹேந்த்ரஃ ஸார்வபௌமஃ, யஜ்ஞமூர்த்தா ஈஶ்வர பௌமஃ, விஷ்ணுமித்ர ஸார்வபௌமஃ என்றால் விஷ்ணுமித்ரனுக்கு வாஸ்தவத்தில் பௌமமே யில்லை. இவ்வாக்யத்துக்கு முந்தினவர்களுக்குச் சொன்ன வாகார மிவனுக்கில்லையென்கையிலே தாத்பரியமென்று ஒருவரும் சொல்லார். இப்படி இவருக்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவதற்குக் காரணமான (உக) அநந்யஸாத்யமான ஒரு ப்ரமாணமுமில்லை. வேறு ப்ரமாணவசநங் களும் இவ்விதமாக விவர் சிரமப்பட்டே இவருக்குவேண்டிய வர்த்தத் தை சம்பாதிக்கத்தக்கவையாகக் காணப்படுகின்றன.

மேலும் ஶ்ராவ்யமான ப்ரஹ்மத்தை யடைந்தவனுக்கே பிறகு பலவிதமான வாகாரங்கள் ஈப்ஸிதமான லௌகிக்க ப்ராஹ்மணம் முதலிய ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கின்றன.

மேலும் “ஸ்வாராட் பவதி” “தஸ்ய ஸர்வேஷு லோகேஷு காமசாரோ பவதி” என்ற வாக்யங்களுக்கு முன்சொல்லிய அநந்ய

(உ௰) ஞாபகம். (உக) உரித்தான.

ராஜஸ்த்வ ஸமிஷ்டிந காரணத்வ நிவ்ருத்தியிலே தாற்பரியமென்றுகொள்ளில் இவ்வாக்யங்களுக்கு மேலுள்ள "அயமேவந்யாயோ விதௌ, அந்யராஜாநபேக்ஷயா ப்ரகாசவந்தி தேஷாம் ஸமேஷ்டு ப்ரகேஷு காரணாரோபவதி" என்கிற வாக்யங்கள் சேராது.

லோகத்தில் சபையில் ஶாஸ்த்ரத்தில் (க) நல்ல ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு ஸம்மானம் (ரும) கொடுத்தார்கள் (உ) வேதாந்தத்தில் நல்ல ஜ்ஞானமுள்ளவனுகசு ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து பதம் (ா) கொடுத்தார்கள். (ந) வேதாந்தத்தில் விபரீதஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யவில்லை. பதம் (ா) கொடுக்கவில்லையென்றால் இரண்டாவது வாக்கியத்துக்கு முதல் வாக்கியத்தில் சொன்ன ஸம்மானம் ப்ரதானமில்லையென்பதில் தாத்பரியமே தவிர ஸம்ஸ்காரத்திலாவது பத ப்ரதானத்திலாவது தாத்பரியங் கிடையாதென்பது கூடுமோ? மூன்றாவது வாக்கியமே இரண்டாவது வாக்கியத்துக்கு வாக்யார்த்தத்தில் ஶ்ரத்தையென்பதைக் காட்டவில்லையா? மூன்றாவது வாக்கியம் வேதாந்தத்தில் விபரீத ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு அதில் நல்ல ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கேற்பட்ட ஸத்காரமில்லையென்று காண்பிப்பதற்கன்றோ ப்ரவ்ருத்தது. இப்படியிருக்க இரண்டாவது வாக்கியத்துக்கு வாக்யார்த்தத்தில் தாத்பரியமில்லையென்றால் மூன்றாவது வாக்கியம் அஸம்பத்தமாயே தீரும்.

இப்படியே "ஸஸ்ராமவதீ" "தஸ்யஸமேஷ்டு" என்ற ஸாமோஷ்ய ப்ரக்ஷி எ-வது அத்யாயத்தில் உரு-வது ஸணத்தின் முடிவிலிருக்கும் வாக்கியங்களுக்கும் அர்த்தங்கொள்ளவேண்டுகையால் இவைகளுக்கு எதிரிகள் சொன்ன ஸமாதும் அடியோடு சேராது.

இவ்விடத்தில் அவருடைய ஸாஷ்ய வாக்கியங்களுக்கு சரியான அந்யங்கிடையாதென்பதையும் அந்த ஸாஷ்யத்தின் டீகையில் சொன்ன ஸமாதும் ப்ரஜ்ஞா மாத்திரத்தாலேயே சொன்னது என்பதையும் விஸ்தாரமாக பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

ம. வாஹ்ய ஸம்ஹத்தைக் காட்டிலும் கிட்டினதாயும் அதே யிடத்தில் வாக்ய ஶப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டதாயுமுள்ள "தஸ்ய ஷவஶரீர க்ருத்வா" என்கிறவிடத்தில் "ஷவஶரீர க்ருத்வா" வென்று சொல்லப்பட்ட கூநந்யத்தைக் காட்டுவது ஸ: என்பதற்கு மிகவும் உசிதமாகையாலே, இதைக்காட்டிலும் தூரத்திலுள்ளதாயும் வேறுயிடத்தில் வெகு தூரத்தில் ("க்ருத்ந க்ருகாஶ:") என்றவிடத்தில் வாக்ய ஶப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டதாயுமுள்ள வாஹ்ய ஸம்ஹத்தைக் காட்டுகிறதென்பது சரியாகாது.

VI. "ஸோகாமயத" என்றவிடத்தில் ஸ: என்பது ரொம்பவும் கிட்டினதான "தஸ்ய ஷவஶரீர க்ருத்வா" என்கிற விடத்தில் வாக்யமான க்ருத்ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ரொம்ப வுங்கிட்டின வாஹ்யஸம்ஹத்தைக் காட்டுகிறதென்று தீக்ஷிதர் சொன்னதும், தஸ்ய—வக்ஷ்யமாணஸ்ய விஜ்ஞாநஸ்ய க்ருத்வா ஷவ: யஃ கூநந்ய: என்கிற தம் ஸ்வகீய வ்யாக்யாநத்துக்கு விரோதமாகையாலே ப்ராமாண்யமாகாது. வக்ஷ்யமாணஸ்ய விஜ்ஞாநஸ்ய யஶரீர க்ருத்வா ஷவ தஸ்யாநந்யஸ்ய ஶரீர க்ருத்வா வென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினலும் கூநந்யனுக்கு வேறு கர்த்தா சொல்லப்படாமையாலும் முன சொல்லிய பல காரணங்களாலும் கூநந்யனே பரமாத்மா வென்று தீர்ந்தமையால் அவனுக்கு வேறு கர்த்தா வில்லாமையாகிற ஸ்வதந்த்ரத்வ மென்பதே சொல லப்பட்டதாகவாகும். இவ்விடத்தில் தஸ்யைஷ வவ என்பதற்கு ரு. யோஜநாபேதங்கள் ஸம்பவிக்கு மென்பதையும் அவைகளில் ஒரு யோஜநையிலாவது க்ருத்வாவென்பது வாஹ்யஸம்ஹத்தைச் சொல்லாதென்பதையும் பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

ஸூத்ரவ்ருத்தியில் "கூநந்தோ ஸம்ஹ" என்கிறவிடத்தில் கூநந்த வென்பது ஸம்ஹம் என்ற விஷயம் நமக்கிஷ்டமாகையாலே நாமதை தடுக்கவில்லை. வேதாந்தக்கு வ்யாவஹாரிகமென்றும் ப்ரியஶிரஸ்ஸாதிகள் கேவலம் கல்பிதங்களென்றும் தீர்மானித்தபடியாலே இவை

கள் ஸூத்ரத்தை ஆநந்தமயத்துக்குத் தடுக்கமாட்டாமையால் அவர் சொன்ன காரணம் சரியாகாது என்று மாத்திரஞ் சொல்லுகிறோம். இவ்வளவால் அவர் நிபந்தத்தில் செய்த நிர்விசேஷ பரப்ரஹ்மமே மத்வ்ய ப்ரஹ்மம் விகாரமும் விசேஷமுமுள்ளதாகத் தோற்றின வாநந்தமயன் ஜீவனே என்கிற நிர்மானம் வித்வான்களுக்கு க்ராஹ்யமாகாதென்று ஸித்தித்தது என்பதைக் கண்டுகொள்ளுக.

VII. ந்யாயரக்ஷாமணியில் அந்நமயாதி சப்தங்களை யனுசரித்து ஆநந்தமய சப்தத்திலும் மயட்டுக்கு விகாரமே அர்த்தமென்றுகொள்ள வேண்டும். அந்நமய: என்றவிடத்தில் அந்நமயசப்தம் தேஹத்தைச்சொல்லுகிறது. (உஉ) ததவஸ்தமாய்க்கொண்டு அதற்கு கார்யமாகையாலே அதற்கு விகாரமான ஜீவனை அந்நமய: என்கிற சப்தஞ்சொல்லுகிறது. இப்படியே ப்ராணமய சப்தமும் ப்ராணாவஸ்த ஜீவனைச்சொல்லுகிறது. இப்படியே மேலுங் கண்டுகொள்வது. ஸ்வாபாவிகமான கார்யத்தோடு கூடின பதார்த்தத்திலேயே மயட் வரும். ஔபாதிகமான கார்யத்தோடு கூடின பதார்த்தத்தில் மயட் கிடையாது என்று நியமம் கல்பிப்பதில் ப்ரமாணமில்லை என்று எழுதியது மிகவும் அஸங்கதம்.

ஆத்மாவானது தேஹம் ப்ராணன் முதலியதோடு கூடிக்கொண்டிருந்தபோதிலும் அதன் கார்யமாயும் அதன் விகாரமாயுமாகாது. லோகத்திலு மப்படி வ்யவஹாரங் கிடையாது. இப்படிக்கொள்ளாத போது கடத்தோடுகூடின வாகாசத்துக்கு கடமயமென்று வ்யவஹாரம் வர ப்ரஸங்கிக்கும். க்ருஹத்தோடுகூடின கடத்தை க்ருஹமயமென்றும் வ்யவஹரிக்கலாம். இப்படிக் காணாமையால் ஸ்வாபாவிகமான கார்யத்தோடு கூடின பதார்த்தத்திலேயே மயட் ப்ரத்யயமென்று கொள்ளவேண்டும். இப்படியாகையால்,

VIII. "ப்ராணாத்யவயவ ஸம்பந்நோ ஹ்யாத்மா பவதி ப்ராணாதிவிகார: கடாகாசஇவ கடவிகார:" என்று கல்பதருக்

(உஉ) கூடியதாய்.

காரர் உதாஹரணஞ் சொன்னதும், ஒரு ஸமர்த்தைத் தன் பாஷ்யாலே தீர்மானித்தே என்பதை ஸூத்ரக்ஞர் கண்டுகொள்வது. அவ்விடத்தில் தத்வஹீனத்துக்கு ததீகாரத்வங் கிடையாதென்பதையும் ஆகையாலேயே அங்கேயெடுத்த உதாஹரணஞ் சேராதென்பதையும் யோசித்தே முதல் வக்ஷத்தில் ஈநாதாவந்தோற்ற, ஸமவா என்று வக்ஷாநநம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இரண்டாவது வக்ஷத்தின் ஸமர்த்தையும் அதுவுஞ் சேராதென்பதையும் பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்ளுவது.

மேலும் வேதத்திலுள்ள சூநநூயவதத்தின் ஸூத்ரத்து விகார மர்த்தமென்று சொல்லமுடியாது. சூநநூவதத்துக்கு ஸூத்ர ஒரு தர்ய த்தை விதிக்கக்கூடிய வேறு ஸூத்ரங் காணப்படாமையாலே "நித்யம் வ்ருத்தஸராதிப்ய:" என்கிற ஸூத்ரமே இவிடத்தில் ஸூத்ரம் விதிக்கிறதென்று கொள்ளவேணும். இந்த ஸூத்ரத்திலோ "ஸூத்ரதயோர்பாஷாயாம்" என்ற ஸூத்ரத்திலிருந்து "பாஷாயாம்" என்பது வருகிறதென்று வையாகரணர்களெல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். "பாஷாயாம்" என்பதற்கு லோகத்திலுள்ள வ்யவஹாரத்தில் என்றர்த்தம்.

XI. பரிசீலனத்தில் "நித்யம் வ்ருத்தஸராதிப்ய:" என்கிற ஸூத்ரத்தில் "பாஷாயாம்" என்பது வந்தாலும் நமக்கு விரோதமில்லை. வேறு ஸூத்ரங்களில்போலே இந்த ஸூத்ரத்திலும் நித்ய வதமில்லாமல்போனாலும் இதால் விதிக்கப்படு மர்த்தம் நித்யமென்று ஸித்திக்குமாகையாலே நித்யவதம் மிகுதியாய்க்கொண்டு பாஷாயாமேவ நித்யம் ஸூத்ரவதி வேதே தர யதாதர்சநம் ஸ்வீகாரம் (லோகத்திலேயே விகாரம் அர்த்தத்தில் நித்தியமாக ஸூத்ர வரும். வேதத்திலோ அந்தந்தப்பிரகாணத்துக்குத்தக்கபடி இரண்டர்த்தமுமொப்புக் கொள்ளலாம்) என்கிற வர்த்தத்தை ஞாபிக்கிறது. ஆகையால் வேதத்திலுள்ள சூநநூய ஸப்தத்தில் ஸூத்ரத்துக்கு விகாரமர்த்தமாகக் கொள்ளக்குறையில்லை என்று சொன்னதும் ஸமஞ்ஜஸமாகாது. ஸூத்ர

தயொஃப்ராஷாயாம்" என்கிற ஸூத்ரத்தில் "ஸாஷாயாம்" என்றிருப்பதால் வேதத்தில் மூன்று முதலிய உயிரெழுத்துள்ள சப்தத்தின்மேலிருக்கும் ஈயட்ப்ரத்யயத்துக்கு ப்ராவாஸ்யம் ஸித்தமாகக் கொள்ளவேணுமே தவிர விகாரம் ஸித்தமாகக் கொள்ளக்கூடாது என்று வையாகரணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

வேதத்தில் ஒருயிரெழுத்துள்ள பதத்துக்கு "ஸகாவொநித்யம்" என்பதாலும் இரண்டு உயிரெழுத்துள்ள பதத்துக்கு "த்விஸ்வரநவி" என்பதாலும் விகாரார்த்தத்தில் ஈயட்ப்ரத்யயம் இஷ்டமாகையாலே "ஈயவெதயொஃ" என்கிறவிடத்தில் "ஸாஷாயாம்" என்பதற்கு மூன்று முதலிய உயிரெழுத்துள்ள பதத்துக்கு வேதத்தில் விகாரம் ஸித்தத்தில் ஈயட்ப்ரத்யயத்தைத் தடுக்கையே ப்ரயொஜநம். அந்த பதத்திலும் அதைக்கொண்டால் இந்த ஸாஷாயாம் என்பது வ்யர்த்தமாய் விடுமென்று வையாகரணர்களபிப்பிராயம். ஆகையால் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டும் வேதத்திலிருக்கும் மூன்று உயிரெழுத்துள்ள ஶநந்வசத்துக்குமேலுள்ள ஈயட்ப்ரத்யயத்துக்கு விகாரம் ஸித்தமென்று சாதிப்பது. "ஸாஷாயாம்" என்று சொன்ன ஸூத்ரகாரருக்கும், "ஸாஷாயாம் கிம் வாதிரொஃயஸிவஃ" என்று மூன்று உயிரெழுத்துள்ள வதிரவசத்தை யெடுத்த (உந) வ்ருத்திகாரருக்கும் விருத்தமே யாகும். இவ்விடத்தில் ஶிவாகஜஃணிஃவிவெகயில் சொன்ன வோர் விலக்ஷணமான ஸமர்த்தம் பொருந்தாதென்பதை ஸர வக்ஷ நிராக்ருதியில் சஎ, சஅ-வது பக்கங்களில் கண்டுகொள்வது.

X. வஸிஷ்டத்தில், "தத்க்ருதவவசெந ஈயட்" என்ற ஸூத்ரத்தால் ஶநந்வசத்துக்கு ப்ராவாஸ்யார்த்தத்தில் ஈயட் என்று கொள்ளவேண்டும். இப்படியாகில் ஶநநீய ஶப்தத்துக்கு ப்ரவாஸமான வாநநமுடையவன் வாஸநீயவென்று ஸித்தஞ் சொல்லமுடியாது. ப்ரயொஜந ஶப்தத்தைக்காட்டில் இந்த ஸமர்த்தம்

(உங) வ்யாகரண ஸூத்ர வ்ருத்தி.

ப்ரகாரமாக ப்ரஸக்தமாகிறது என்ற அர்த்தந் தோன்றும்போது ஸூத்ரத்தில் ஷஷ்டீ என்கிற முதல் வ்யாக்யானத்தை யனுசரித்து ஸ்தாநேயோ: என்பதற்கு ப்ரகாரமான ஸ்தாநமென்றே அர்த்த மாகும்.

ப்ரயோக ஸ்வரூபத்தைக்காட்டில் இவ்வர்த்தமானது இந்த வஸ்து வில் ப்ரஸக்தமாகவிருக்கிறது என்ற அர்த்தத்தில் ஷஷ்டீ என்கிற இரண்டாவது வ்யாக்யானத்தை யனுசரித்து ஸ்தாநேய வென்பதற்கு இந்த வாக்யார்த்தவிடத்தில் ஸ்தாநமிருக்கிறதென்று ஏற்பட்டாலும் ஸ்தாநத்துக்கு ப்ராகாம்யமென்று சொல்லப்பட்ட வதிசயமேற் படாது.

ஆகையால் வாக்யார்த்த வென்கிற கந்யவசார்த்தமும், ஸ்தாநத் துக்கு ப்ராகாம்யம் என்ற இவ்விரண்டர்த்தமும் ஒரு வ்யாக்யானத் திலும் கிடைக்க வழியில்லை யாகையாலே ஸ்தாநேய வசத்துக்கு இவர்கள் சொல்லும் அர்த்தம் பொருந்தாது என்று தீக்ஷிதர் சொன்ன தும் சரியாகாது.

இரண்டாவது வ்யாக்யானத்திலும் ப்ராகாம்ய முண்டென்று ஸகல வையாகரணர்களுடைய க்ரந்தங்களாலு மேற்படுகையால் ஸ்தாநேய வசத்துக்கு ஸ்தாந ப்ரகாரமான ஸம்பந்தம் என்று அர்த்தஞ்சொல்வதில் விரோதலேசமுங் கிடையாது.

ஸித்தாந்த கௌமுதீ யென்னுங் கிரந்தத்தில் பட்டோஜி தீக்ஷித ரென்பவர் "தஸ்மிந்நிதி" என்ற ஸூத்ரத்துக்கு "ப்ராகாம்யேண ப்ரஸக்தம் ப்ரஸக்தம், ஸாவை கார்யகாரணவாச்யம் ஷஷ்டீ ஸ்தானே, ப்ரஸக்தார்த்தம் கார்யம் நிதீயே, கார்யேயோயம:" என்று வ்யாக்யானம் பண்ணியிருக்கிறார். இவ்விடத்தில் ப்ராகாம்யத்துக்கு இரண்டாவது வ்யாக்யானத்தில் ஸம்பந்தமில்லையென்று கவிப்ராயமாகில் ப்ராகா ம்யேண ப்ரஸக்தம் ப்ரஸக்தார்த்தம்வா ப்ரஸக்தம் கஸ்யசந ப்ரதிபாதனம் ஸாவை கார்யகாரணவாச்யம் என்றன்றோ வ்யா

வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கவேண்டும். இப்படியாகில் ஸாமாநாதிகரண்யாத் என்னும் முதல் பக்ஷத்தில் ப்ராசுர்யத்தோடு கூடின ப்ரக்ருத மயட்டென்றும் வையதிகரண்யாத் என்ற இரண்டாம் பக்ஷத்தில் ப்ராசுர்யமில்லாத கேவல ப்ரக்ருதமயட்டென்றும் யதாக்ரமமாக ஸ்பஷ்டமாக வேற்படுமன்றோ. இப்படியாகில் ப்ராசுர்யத்துக்கு இரண்டாவது பக்ஷத்தில் அந்வயமில்லையென்று ஸ்தாபிப்பிக்கவேண்டியது அவச்யமாயிருக்க, அதற்கு இரண்டு பக்ஷத்திலும் அந்வயந் தோற்றும்படி முதலில் ப்ராசுர்யேண ப்ரஸ்துதம் ப்ரக்ருத மென்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினது சேராதொழியும். ஆகையால் வ்ருத்திகாரருக்கு ப்ராசுர்யத்துக்கு இரண்டு பக்ஷத்திலும் அந்வயமுண்டென்று அபிப்ராயம் என்பது ஸ்பஷ்டமாய் தோற்றுகிறது.

(உச) சேகரக்காரரும், ப்ராசுர்யேண ப்ரஸ்துதாந்நாதி வசநாத் ப்ராசுர்யவிசிஷ்டாத் அதிகரணே ப்ரத்யய உத்பத்தி: என்று இரண்டாவது பக்ஷத்துக்கு அர்த்தஞ்சொல்லியிருக்கிறார்.

இதற்குமேலும் ஸ்பஷ்டோக்தியைத் தேடவேணுமோ?

(உரு) சப்தரத்நக்காரரும், "நிஜாச்ரயயோர் அவிவக்ஷணீயம் ஸ்தநயோர் அதிமாத்ரப்ரவ்ருத்தி:" என்ற மஹாகவி ப்ரயோகத்தை யெடுத்து இங்குள்ள ப்ரவ்ருத்தி: என்பதற்கு விசேஷணமாகிய ஸ்தநய: என்ற பதத்துக்கு ஸ்தநத்வ ப்ராசுர்ய: என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கிறார். இவ்விடத்தில் ஸ்தநய: என்பதற்கு அர்த்தஞ் சொன்னதுபோல் ஆநந்தமய: என்பதற்கு ஆநந்த ப்ராசுர்யம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்வதில் எவ்வித விரோதமுள்ளது என்பதை வித்வான்கள் பராமர்சிக்க. விஸ்தாரத்தை அபேக்ஷிப்பவர் பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது. இவ்வளவால் ஆநந்தமயத்தை ப்ரஹ்மமாக ஒப்புக்கொள்வது, ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமென்று சொல்லுகிற

(உச) வ்யாகரண வ்யாக்யாந த்ரயம்.

(உரு) வ்யாகரண க்ரந்தம்.

ப்ரகரணத்துக்கு விருத்தமாகும். அப்போது ப்ரியஶிரஸ்த்வாதி விஶேஷங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு உபஸம்ஹார்யங்களாகவன்றோ ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தத்தில் சொன்னதும் சரியல்லவென்று ஏற்பட்டது. அந்த ப்ரகரணம் ஸ்வாபாவிகங்களான ஸஹஜவிய குணங்களையே ப்ரஹ்மத்துக்குச் சொல்லுகிறதென்பதை முன்பே ஸாதித்தோம்.

“ப்ரியதாவாந:” என்ற வாக்யஶேஷமும் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரசுரமான ஆநந்தத்தையே சொல்லுகிறதென்பது ஸ்பஷ்டமே.

XI. ந்யாயரக்ஷாமணியில் “ஹேதுவ்யபதேஶாச்ச” என்ற ஸூத்ரத்தில் தீக்ஷிதர் சொன்னதாவது—இவ்விடத்தில் “ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி பரம்” என்பதற்கு ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்த ஜீவன் ப்ரஹ்மத்தை யடைகிறானென்று பொருளல்ல. ப்ருஹதாரண்யகத்தில் “[illegible]” என்கிறவிடத்தில் [illegible] என்கிற முதல் வாக்யத்தால் மோக்ஷத்தில் பேதமேற்படுகிறதென்பதை நினைத்து அவ்வாக்யத்துக்கு [illegible] என்று முடிவாக வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கிறது.

அவ்விடத்தில் முதலில் பேதத்தைக்காட்டும் வாக்யத்தைச் சொல்லி முடிவில் அதற்கு அபேதபரமாக தாத்பரியஞ் சொல்லுகையாலே மோக்ஷ ப்ரகரணத்தில் எந்தவிடத்தில் பேதந்தோற்றினாலும் அங்கு அபேதத்திலேயே தாத்பர்யங் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸித்திக்கையாலே ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி என்பதற்கும், ப்ரஹ்மத்தை யுபாஸித்தவன் ப்ரஹ்மமாய்விடுகிறானென்றே அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். இப்படி இம்முதல் வாக்கியம் அபேதபரமாய்த் தீர்ந்தபடியால் மேலுள்ள வாக்கியங்களுக்கும் இதற்கனுகுணமாகவே அர்த்தஞ்சொல்லவேண்டும். ஆகையால் “யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம்” என்பதற்கு ஜீவரூபமாக ஹ்ருதயகுஹையில் வைக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்

தை ஜீவனோடு ஸஹிதமாக எவன் அறிகிறானோவென்றே அர்த்தம். இப்படியே "ஸோச்நுதே" என்ற வாக்யத்துக்கு உபப்ரும்ஹண வாக்கியத்தையும் "ஸோச்நுதே ஸகலாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா ஸ்வாத்மாநம் விதித ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபேண ஜீவாத்மநா ஸம்பந்த:" என்ற வ்யக்தஸம்ஹிதாவசனத்தையு மனுசரித்து ப்ரஹ்மணா—ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபனுடன்கொண்டு, ஸஹ—ஒரேகாலத்தில், ஸர்வாந் காமாந்—ஸகல ஸுகங்களையும், அச்நுதே—அனுபவிக்கிறான் என்றே அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஸ்வஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தை யனுபவிக்கும்போது அதற்குத் திவலைகளான ஸகல ஸுகங்களையும் அநுபவிக்கையால் ஸர்வ ஸுகங்களையு மனுபவிக்கிறானென்று சொல்லுகிறது.

மேல் "யதோவாச:" என்றவிடத்தில் ப்ரஹ்மத்தினிடம் ஸம்பந்தத்தையில்லையென்று நிஷேதிக்கப்போகிறபடியால் அதற்காக "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மண:" என்றிவை முதலிய வாக்யங்களாலே ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஆரோபிதமாக ஸம்பந்தமுளதென்று காட்டுகிறது. ஓரிடத்தில் ஒன்றிருந்தாலன்றோ அவ்விடத்தில் அதை இல்லையென்று நிஷேதிப்பது உசிதமாகும். (இதற்கு அத்யாரோபாபவாதந்யாய மென்று வ்யவஹாரம்) "யதோவாச:" என்பதற்கு லோகத்தில் சுக்தி (சிப்பி) விஷயத்தில் இதம் ரஜதம் (வெள்ளி) என்ற வெண்ணமும் வ்யவஹாரமும் நேதம் ரஜதமென்று பாதமுண்டானபோது சுக்தித்வமென்பதை யடையாமலேயே நிவ்ருத்திக்குமாப்போலே ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் உலகத்தோடு ப்ரஹ்மத்துக்கு அபேதம் தோற்றுகிற ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம இது முதலிய வெண்ணமும் வ்யவஹாரங்களும் ஸ்வரூபாகாரத்தை யடையாமலே "நேதி நேதி" என்ற ச்ருதியாலே பாதமேற்படும்போது நிவ்ருத்திக்கிறது. (திரும்பிவிடுகிறது) என்று அர்த்தம். இத்தால் இதம் ரஜதம் என்றவிடத்தில் பாதமுள்ளபோது ரஜதாம்சம் நிவ்ருத்தியாகி இதம் என்ற சுக்த்யம்சம் நிற்குமாப்போலே ஸர்வம் ப்ரஹ்ம என்ற ஸம்பந்தாம்சம் நிவ்ருத்தித்து

ஸத் என்ற ப்ரஹ்மம் மாத்திரம் நிற்கிறதென்று ஸித்தித்தது என்று.

இவ்வர்த்தம் மிகவும் பொருத்தமற்றது. அடிமுதல் நுனிவரை அந்த ப்ரகரணத்தை பராமர்சிக்கும்போது அவ்விடத்தில் ஸஹோபாஸ்யமான விசேஷங்களைச் சொல்லியிருப்பதாகவே பண்டிதர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அவ்விடத்தில் ப்ரபஞ்சத்தின் ஸத்பாவமாவது அபாவமாவது கொஞ்சமும் தோற்றவில்லை. "ப்ரஹ்மவித்" என்ற முதல் வாக்கியமும் ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு பேதத்தையே காட்டுகிறது. ப்ரஹ்மகாரணத்வ வாக்யமும், "நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி, யதோதகம் சுத்தே சுத்தமாஸிக்தம் தாத்ருகேவ பவதி, ஏவம் முநேர்விஜாநத ஆத்மா பவதி கௌதம. யதா நத்ய: ஸ்யந்தமாநா: ஸமுத்ரேஸ்தம் கச்சந்தி நாமரூபே விஹாய ததா வித்வாந் நாமரூபாத் விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம். ஸாயுஜ்ய ப்ரதிபந்நஸ்த மோக்ஷ உக்த: ஐஸ்வர்யஹம் ப்ரஹ்மாபோஹா ஸாயுஜ்யம் ஸாரூப்யம்ஹி ஸாயுஜ்யம். ப்ரஸாயதேத்ய ராமகா:। பரேண பர யதீவ. ஜகத்வ்யாபார வர்ஜம் போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காச்ச" என்றிவை முதலிய பல ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாக அபேதத்தைச் சொல்ல சக்தியுள்ளதாகவாகாது. இவ்வசநங்களில், ஸாம்யம் தாத்ருகத் ஸாயுஜ்யம் ஸாரூப்யம் ஸாயுஜ்யம் என்கிற பதங்களுக்கு ஐக்யமர்த்தமென்று ஒருபடியுஞ் சொல்லமுடியாது. ஆகையால் இவ்வசநங்கள் அநந்யதா ஸித்தங்கள். கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்மகாரணத்வ வாக்யத்துக்கு இவ்வசநங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி ஸஹோபாஸ்யமாக அர்த்தங்கொள்ளலாம். "அஸதோ மா ஸத்கமய" என்பதற்கு அஸத்யாத் மா அஸத்யம் கமய என்பது விவரணம். அஸத்யா:—ஸம்ஸாரத்திலிருந்து, மா—என்னை, ஸத்யம்—ப்ரஹ்மத்தை, கமய—அடைவிப்பிக்கவேணும் என்று இதனர்த்தம். இப்படியாகில் வைதிக பக்தர்களுக்குப்போல் இவ்வுபாஸகனுக்கும் ப்ரஹ்மமிருக்கும் தேசவிசேஷ ஸம்பந்தமும் உண்டாகிறது என்னில் அவர்களுக்குப்போலே இவனுக்கும் ஸ்வாபாவிகமான ஜ்ஞாநவிகாஸமுண்டான

தாக வேற்படாது. அநாவ்ருத்தியு முண்டாகும் என்று நினைத்து சொன்ன விஷயத்தின் நிஷ்க்ருஷ்டமான தாத்பரியத்தை மூன்றாவது வாக்கியத்தாலே காட்டுகிறது. முக்தம் ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தம். ப்ர—என்னை, முக்தம்—ப்ரக்ருதனாக, ஸகல கர்மங்களிலிருந்தும் விடுபட்டு ஸ்வாபா விகமான ஜ்ஞாநவிகாஸ முள்ளவனாக, கரோதி—செய்யவேண்டும் என்று இதனர்த்தம்.

இவ்விடத்தில் முக்த ஶப்தம் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லவில்லை. "யேநாஹம் நாம்ருதாஸ்யாம்" என்றவிடத்தில் போல் ஸுஷுப்தத் துக்கு ஸமாநாதிகரணமாக இருக்கையாலே ஸகல கர்மங்களில் நின்றும் விடுபட்டவனையே சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லித் தாகில் இவனுக்கு ப்ரஹ்மம் நித்யஸித்தமாகையாலே என்னை ப்ரஹ்ம மாகப் பண்ணு என்கிற ப்ரார்த்தனை சேராது. லக்ஷணையால் வேறு அர்த்தங்கொள்வதும், முக்யார்த்தத்தில் பாதமில்லாதபோது அநுசிதமேயாகும். இப்படி இன்னமும் பலவித அர்த்தங்கள் முன் சொல்லிய வசநங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி இவ்வாக்கியத் துக்குச் சொல்லலாமென்பதை பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டு கொள்வது.

மேலும் இவ்வாக்யத்துக்கு தீக்ஷிதர் பண்ணியிருக்கிற வ்யாக்யா நம் அத்வைதியான ஸ்ரீஶங்கராசார்யர் வ்யாக்யாநத்துக்கு விருத்த மாகையாலும் ஆதரணீயமாகாது. ஸ்ரீஶங்கராசார்யர், "ஸ்வாபாவிக கர்ம விஜ்ஞாநே ப்ரத்யாஹ்ருத்ய" என்று தொடங்கி ஸுஷுப்த ஸுப்தம் ஜ்யோதிம் என்கிற சப்தங்களை கிரமமாக—ஸ்வாபாவிக கர்ம விஜ்ஞாநம் ஸ்வப்ந கர்ம விஜ்ஞாநம் அஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநம் என்ற இவ்வர்த்தங்களைச் சொல்லுவதாக வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருக்கிறார். "அதித்யப்ரதிபோதேந" என்று தொடங்கி மூன்றாவது வாக்யம் கீழ்ச் சொன்ன விரண்டர்த்தங்களையுஞ் சேர்த்துச் சொல்லுகிறதென்றுஞ் சொல்லியிருக்கிறார். அவ்விடத்தில் அபேதமென்பதைத் தொடவே யில்லை. அவர் வ்யாக்யாநத்திலும் இரண்டு முக்தவசநங்களுக்கும் கொஞ்சமர்த்தபேத முண்டென்பதையும் அவ்விடத்திலேயே காண்க.

ஆக இவ்வளவால் முன் சொல்லிய வசநந்யாய ஸித்தங்களான பல வசநங்களுக்கும் தம் கல்பித பாஷ்யத்துக்கும் விருத்தமாக இவர் வ்யாஸாதிகரண வாக்யத்துக்கு அர்த்தஞ்சொன்னது சேராதென்று ஸித்தித்தது.

மேலும் இவர் அங்குள்ள அம்ருதபதத்துக்கு ப்ரஹ்மமே அர்த்தமென்று இசைந்து என்னை ப்ரஹ்மாதீநமாகப்பண்ணு என்ற பதார்த்தத்தை வர்ணித்தாலும் இவரிஷ்டம் ஸித்தியாது.

எங்ஙனேயென்னில், "தஸ்மிந்நேவ யஜமாநாஸ்ஸைந்தவவந ஏவ லீயந்தி, ஏஷாவை ப்ரஹ்மைகதாநாம் அத்ர ஹி ஸர்வே காமாஸ் ஸமாஹிதா:" என்கிற மைத்ராயணீயோபநிஷத்வாக்யமானது மோக்ஷப்ரகரணத்தில் தோற்றும் ஜீவப்ரஹ்மைக்யத்தை ஜலத்தில் உப்புக் கட்டியினுடைய லயத்து (கரைதலு)க்கு ஸமானமாகச் சொல்லுகையாலே இவ்விடத்தில் தோற்றின மா அம்ருதம் என்கிற ப்ரஹ்மாபேதமும் ஸ்வரூபைக்யமன்று. லய விசேஷமே என்றே கொள்ள வேண்டும்.

இதினர்த்தமாவது—யஜமாநா ஏவ உபாஸநத்துக்கு அங்கமாக யஜ்ஞாதி கர்மங்களைப் பண்ணினவர்களே ஸைந்தவவந ஏவ (ஜலத்தில் போடப்பட்ட) உப்புக்கட்டிபோல தஸ்மிந் பரமாத்மாவிடத்தில் லீயந்தி லயிக்கிறார்கள். ப்ரஹ்மைகதாநாம் ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ பவதி என்றிவை முதலிய விடங்களில் தோற்றும் ஜீவப்ரஹ்மைக்யமாவது ஏஷாவை இதுவே இந்த உப்புக்கட்டியினுடைய லயமே இதற்குச் சமானமே யென்றபடி ஹி யாதொரு காரணத்தால் அத்ர இந்த பரமாத்மாவிடத்தில் ஸர்வே காமா: ஸகல கல்யாணகுணங்களும் ஸமாஹிதா: நன்றாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறதுகளோ, (நித்திய மாகவும் இதரர்களுடைய சங்கல்பத்துக்கு அநதீநங்களாகவுமிருக்கிறதுகளோ,) ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களையுடைய ப்ரஹ்மத்துக்கும், அதனுடைய ஸங்கல்பாதீநமான குணங்களையுடைய ஜீவனுக்கும் ஸ்வரூபைக்யஞ் சேராதாகையாலே ஆங்காங்கு தோற்

றும் வாக்யமும் ஜலத்தில் உப்புக்கட்டியினுடைய ரஸத்துக்கு சமானமான ஒரு விலக்ஷணமான ஸம்பந்த விசேஷமேயென்று கொள்ள வேணுமென்று தாத்பரியம்.

ஆகையால் இவ்வசனத்தை யனுசரித்து மோக்ஷ ப்ரகரணங்களில் தோன்றும் ஐக்கியம் ஸஹஸம்பந்தமான ஸாம்யமேயென்று தீர்ந்தமையால் இவர் ப்ருஹதாரண்யக வசனத்தில் சொன்ன வாக்யமும் வேறுயிடத்தில் சொன்ன வாக்யம்போலே ப்ரஹ்மோபாஸகர் நாமவென்று உபாஸ்யமாகவெடுத்த வாக்யமாகக் கூடுமாகையாலே நமக்கு விரோதலேசமும் வாராது.

இப்படி ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி என்ற முதல் வாக்யத்துக்கு ப்ருஹதாரண்யக வாக்கியத்தைக்கொண்டு அபேதமர்த்தமாகச் சொல்லமுடியாமையாலும் அப்படிக்கொண்டாலும் தைத்திரீயோபநிஷத்வாக்யத்தாலே பேதமே ஸித்திக்குமாகையாலும் இவ்வுபக்ரம வாக்யத்தை யனுசரித்து மேல்வாக்கியங்களுக்கும் அபேதமே அர்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமென்பது அஸங்கதமென்றே முடிந்தது.

“யோவேத” என்கிறவிடத்தில் ஜீவாபேதமென்பது இவர் தானாகவே சம்பாதித்த பொருளாகும். “யோவேத” என்கிறவிடத்தில் முன் ப்ரஹ்மவித் என்று வேதனத்துக்கு (உசு) கர்த்தாவாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனை ஜ்ஞாதாவை யஃ என்று சொல்லி அதற்கு (உஎ) கர்மமாக “பரமே வ்யோமந்” என்கிறவிடத்தில் பரமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைச்சொன்னால் இவ்விரண்டார்த்தங்களுக்கும் அபேதமெப்படி ஸித்திக்கும். “நித்யோ நித்யாநாம் ஜ்ஞாஜ்ஞௌ” என்றிவை முதலிய பல ச்ருதிவசனங்களாலே ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமான பேதமுண்டென்று ஸித்திக்கையாலே ச்ருத்யந்தரத்தை யனுசரித்து அபேதம் அர்த்தமாகக் கொள்ளவேணுமென்னவு மொண்ணாது. இப்படி உபக்ரம வாக்கியத்துக்கு பேதமே அர்த்தமென்று

(உசு) எழுவாய். (உஎ) செயப்படுபொருள்.

தீர்க்தமையாலும் உபப்ருஹ்மணம் ஸமாநமென்பதைச் சொல்லப் போகிறபடியாலும் இவைகளை யனுசரித்து "ஸோऽஶ்நுதே" என்பதற்கு அர்த்தம் கொள்ளக்கூடாது. ப்ரஹ்மணா என்பதற்கு ப்ரஹ்மஸாக்ஷிதனைக்கொண்டு என்றும் ஸஹ என்பதற்கு ஒரே காலத்தில் என்றும் அர்த்தஞ்சொல்வது மிகவும் அஸமஞ்ஜஸம்.

உக்தஶ்ருதியில், ஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மமொன்று தவிர வேறர்த்தமில்லாமையாலே ஆநந்தத்தை யனுபவிப்பவனென்று ஆநந்தத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனைக ஒரு ஆத்மாவை ஒப்புக்கொண்டு அர்த்தஞ் சொன்னதுஞ் சேராது. இப்படி ஸர்வஜ்ஞாநந்தத்தினுடைய ப்ரகாஶமேயில்லாமையாலே அதின் ப்ரகாஶத்தினாலேயே லௌகிக ஸுகங்களுடைய வனுபவமேற்படுகிறதென்று சொன்னதும் ஸம்மதமாகாது.

பூர்வாசார்யர்களில் ஒருவரும் இவ்வசனத்தைத் தொடாமையாலும் ஸூதஸம்ஹிதை யென்பதை முழுவதும் பார்க்கும்போது அதில் சொல்லியிருக்கு மர்த்தங்களையும், அதின் ஶைலியையும் பக்ஷபாதமின்றி பராமர்ஶித்தால் அதிலிருக்கும் சில வசனங்கள் ஒருவரால் க்ல்ப்தமென்றே ப்ராமாணிகர்களுக்குத் தோற்றுமாகையாலும் அவ்வசனம் நம்பத்தக்கதாகாது. அப்படியதை ஒப்புக்கொண்டாலும் ஶ்ருதியில் "பரமம் ஸாம்யமுபைதி" என்பதற்கு விருத்தமாக அவ்வசனத்தில் ஜீவப்ரஹ்மைக்யமிருக்கையாலே இதற்கு அது உபப்ருஹ்மணமாகாது. இதன் விஸ்தாரத்தை பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

மேலும் ஸூதஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கும் எல்லா வசனங்களும் ப்ராமாணிகங்களாகில் ஶ்ரீஶங்கராசார்யர் உபஸம்ஹாராதிகரணம் முதலியவிடங்களில் அர்த்த நிர்ணயத்துக்காக அவஶ்யமவே க்ஷிதங்களான "அஸ்திந்து ப்ரஹ்ம பரமேஶ்வர உபாஸ்யஸம்ஸாராஃ। பௌர்ணமீகம் தத்ப்ரபூர்வ ஶ்ரூபாஸநாஸ்திதம்। ஸ ஶிவஸ்ஸர்வ ஜ்ஞாநந்த ஸ்வரூபேஷ்வேஷ்வ உபேக்ஷார்ஹிஃ। ஸவிஜ்ஞாநவித்வ்ருஶ்ச வித்யாஸம்வித்ப்ரகாஶிகாஃ। ....தேநாயம் ஹ்ருதயம் ப்ராக்தம்

ஶிவஸ்ஸம்ஹாரரூபக:।" என்றிவை முதலிய ஸுஸ்பஷ்டமான வசனங்களை ஏன் எடுக்கக்கூடாது. இவை ப்ரமாணங்களாகில் ஸ்பஷ்டமான இவைகளைக்கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணவேண்டியிருக்க இதைத் தொடாமலேயே ஆங்காங்கு பல யுக்திகளையும் இவ்வளவு ஸ்பஷ்டமல்லாத ப்ரமாணங்களையுங்கொண்டு மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டு அர்த்த நிர்ணயஞ்செய்தது சேராதொழியும்.

மேலும் தொடாதது மாத்திரமல்ல. இவை ப்ரமாணங்களாகில் இவைகளோடு ஶங்கரபாஷ்யத்துக்கு விரோதமும் வரும்.

அவ்விடத்தில் ஸூத்ரக்ருத்யதிகரணத்தில், "ஏதஸ்ய ஸம்க்ஷேபதஶ்ஶ்ருணு ஸ்ருஷ்டிம் நாராயண ஸ்ஸர்வஶக்திமான் ப்ரதாரண:। ஸ ஸர்வகார்யேஷ்கரோதி ஸர்வம் ஸம்ஹாரகார்யே பதத்ரிஶூலரூப:। என்கிற வசனமெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் நாராயணனே ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரகர்த்தாவாய்க்கொண்டு காரணவஸ்துவென்று இவரிசைந்தாரென்று ஏற்படுகிறது.

இத்தால் அந்தந்த அதிகரணங்களில் ஸம்ஶயத்தைக் காண்பிக்கும்பொழுதும் ஸித்தாந்தங்களைச் சொல்லும்பொழுதும் இவர் பரமாத்மா, பரப்ரஹ்ம, பரமேஶ்வர: என்றிவை முதலிய ஶப்தங்களை நாராயணனைச் சொல்லுவதாகவே அபிப்ராயப்பட்டு ப்ரயோகித்திருக்கிறார் என்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாக ஏற்படுகிறது. ஜகத்துக்குக் காரணம் எந்த வஸ்துவோ, அதுதான் உபாஸ்யமென்றும் மோக்ஷப்ரதமென்றும் எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமே.

மேலும் ஸ்ரீஶங்கராசார்யர் ஓரிடத்திலும் ஶிவனை ஜகத்காரணமாகச் சொன்னதாக ஏற்படவில்லை.

இப்படியிருக்க, "ஸோऽபி நாராயண ஸ்ருஷ்ட்வா........வேதவ்யாஸேந கோஶாஸ பிபிதஸ்ய பரமேஷ்டிந:।........ஜகத: காரணம் ஸர்வஸ்ய அஜஸ்ய ஸர்வகாரணம் என்றிவை முதலிய ஶிவனுக்கே காரணத்வம் உபாஸ்யத்வம் இவ்விரண்டையும் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லு

கிற இஸ்ஸம்ஹிதையிலுள்ள பல வசநங்கள் ப்ரமாணங்களாகில் முன்சொல்லிய ஸ்ரீஸங்கரபாஷ்யத்துக்கு இதுகளோடு விரோதம் அபரிஹார்யமாயே யாகுமன்றோ.

இவ்வசநங்களுக்கு சிறந்த வர்ணிதராகவும் வ்யுத்பந்நராகவு முள்ள வொருவர் வ்யாக்யாநம் பண்ணியிருப்பதால் இதுகள் அப்ரமாணங்களென்று சொல்லக்கூடுமோவென்னில்; இதுவும் சரியாகாது. வர்ணித்வமும் வ்யுத்பத்தியும் ஒருவருக்கு எவ்வளவிருந்தாலும் ஒரு விஷயத்தில் ஆக்ரஹமும் அபிநிவேசமும் ப்ரத்வேஷமும் இருக்குமாகில் அவர்கள் சொல்லுகிற வர்ணனமும், அவரிசைந்த வேறு விஷயமும் விவேகிகளுக்கு க்ராஹ்யமாகாது.

இந்த ஸம்ஹிதைக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தவர் இதிலுள்ள "தேஜஸா பாஸயந் ஸர்வம் சதுர்வர்க்க பலப்ரதம்" என்கிற வாக்யத்துக்கு பாஸயந் என்கிறவிடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்குப்பதிலாக முதல் வேற்றுமை வந்திருக்கிறது. அல்லது சதுர்வர்க்க பலப்ரதமென்றவிடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமையைத்தள்ளி சதுர்வர்க்க பலப்ரத என்கிற ஸம்போதநமான பகுதியில் பாஸயந் என்பது அந்வயிக்கிறது. தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் ஸர்வத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறவராயும் தர்ம, அர்த்த, காம, மோக்ஷம் என்ற நான்கு பலங்களையும் கொடுக்குமவரான யாதொரு சிவனுண்டோ அவரையென்று அந்வயம் என்று முதலில் இரண்டுவிதமாக வ்யாக்யாநஞ் செய்துவிட்டு முடிவில் விஷ்ணுர்வா பாஸயந்நஸ்து (விஷ்ணுவாவது ப்ரகாசிப்பவராயிருக்கட்டும்) என்றெழுதியிருக்கிறார். இந்த ரீதியாய் பாஸயந் என்று ப்ரதமாந்தபதமும் அதற்கு விசேஷ்யமாக விஷ்ணு: என்று ப்ரதமாந்த பதமும் ஸ்லோகத்திலிருக்க, ஸர்வம் தேஜஸா பாஸயந்விஷ்ணு: என்று அந்வயத்தை ஒப்புக்கொண்டால் அவருக்குக் கொஞ்சம் மஹிமை சொன்னதாகவாகுமென்று யோசித்து ஸ்லோகத்தில் எங்குங் காணப்படாத அர்த்தத்தை அத்யாஹரித்தாரென்று இவ்விடத்தில் ஏற்படவில்லையா? நிரபேக்ஷமுள்ள பதத்தை பார்க்

கிறான் என்கிற வஷத்தில் நிர்விசேஷ ப்ரஹ்ம ச்ருதி என்ற ப்ரமா ணத்தை இப்பெரியவர் ஒப்புக்கொள்ளுவார் போலும். ஸிவனுக்கு வாமத்தையும் விஷ்ணுவுக்கு (உஅ) நிகர்ஷத்தையும் சொல்லவே வந்த ஸூத்திலும் ஸாலைபந்த என்பது விஷ்ணுவுக்கு விசேஷண மென்கிற வம்சத்தை இவர் ஸஹிக்கவில்லை. இவ்வளவு நாராயண ப்ரதேஷமுள்ள இப்பெரியவரே முன் சொல்லிய ஸம்ஹிதா வசனங் களை கல்பித்திருக்கக்கூடுமென்று ஒப்புக்கொள்வதே ஸமஞ்ஜஸ மாகும். இப்படியாகில் தம்முடைய உபஜீவ்யாலேயே ஸாலைபந்த என்பதை தீக்ஷிதீயமாக மாற்றிவிடலாமே. அப்படிக் காணுமையாலே இவர் ரொம்பவும் ப்ரமாணிகரென்று ஸங்கிக்கவுமொண்ணாது. நமக் கில்லாத ப்ரமாணிகத்வத்தை ஸ்தாபித்துக்கொள்ள இதுவுமொரு வழியாகலாமிறே.

ஸஹ ப்ரஹ்மணா வென்கிற விடத்தில் ஸஹப்ரயோகத்தைக் கைக்கொண்டே த்ருதீயை கொள்ளவேணு மென்பதையும். உக்தார்த்த லக்ஷண த்ருதீயை கொள்ளமுடியா தென்பதையும் மற்றும் இவிடத்துக்கு வேண்டிய பல வஷங்களையும் பரபக்ஷ நிராக்ருதி யில் கூகு-வது பக்கம் முதற்கொண்டு அம-வது பக்கம் வரையிலுள்ள பக்கங்களில் மிகவும் விஸ்தாரமாக கண்டுகொள்வது.

ஆத்ம ஸமாரோபஸ்ஸம்பந்த என்கிறவிடத்தில் ப்ரஹ்மத்தி னிடத்தில் ப்ரபஞ்சம் இல்லையென்று நிஷேதிப்பதற்காக அதில் ப்ரபஞ்சத்தை ஆரோபிக்கிறது என்று சொன்னதும் அடியோடு சேராது. அத்யாரோபாபவாத ஸ்தலத்தில் எந்த வஸ்துவிடத்தில் எதற்கு ஆரோபமோ அவ்விரண்டு வஸ்துக்களையுஞ் சொல்லும் ஸப்தங்களுக்கு நியமமாக ஸாமாநாதிகரண்யமே காண்கிறோம். இதம் ரஜதம் அயம் ஸர்ப்பः அயம் சோரः என்கிறவிடங்களில் இதம் அயம் என்கிற ஸப்தங்கள் ஸுக்தி (சிப்பி) கயிறு ஸ்தாணு என்ற இவ்வஸ்துக் களை ஸுக்தித்வம் முதலிய அவ்வஸ்துக்களின் அஸாதாரண தர்மங்களை

(உஅ) தாழ்வையும்.

முன்னிடாமல் சொல்லுகின்றன. ரஜதம் முதலிய பதங்கள் அவ் வஸ்துக்களில் ஆரோபிக்கப்பட்ட ரஜதம் முதலிய ரூபங்களைக் காட்டுகின்றன. இப்படியே மற்ற த்ருஷ்டாந்தங்களிலுங்கண்டுகொள்வது.

ப்ரக்ருத விஷயத்தில் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ரபஞ்சத்துக்கு அத்யாரோபத்தைச் சொல்லுவதில் ச்ருதிக்கு அபிப்ராயமென்னில் ப்ரஹ்மத்தையுத்தேசித்து இதம் ப்ரபஞ்சம், ஏதம் ஜகத் என்று இப்படி நிர்தேசமேயிருக்கவேண்டும். இதமென்று சுக்தியைச் சொல்லி அத்தோடு அபிந்நமாக ரஜதமென்று ரஜதத்தைக் காட்டு மாப்போலே இதம் என்று ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லி அத்தோடு அபிந்ந மாக ப்ரபஞ்சம் என்று ஜகத்தையன்றோ நிர்தேசித்திருக்கவேண் டும். இவ்விடத்திலோ, ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூதஃ என்று பரமாத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசாதிகளையுண்டானதாகச் சொல்லியிருக் கிறது. நிர்தேசமிவ்விதமிருக்கும்போது ஆரோபம் ஒருவழியா லும் ஒப்புக்கொள்ளமுடியாது. ரஜ்ஜ்வா ஸர்ப்பஸ் ஸம்பூதஃ, சுக்திகாயா ரஜதம் ஸம்பூதம் ஸ்தாணோஃ புருஷஸ் ஸம்பூதஃ என்கிற வ்யவஹாரம் ரஜதாத்யாரோப ஸ்தலங்களில் உசிதமென்று யாருஞ் சொல்லார். ப்ரஸித்தாரோப ஸ்தலங்களில் இவ்வித வ்யவஹாரத்தைத் தேடியெடுக்கவும் முடியாது. ஸாமாநாதிகரண்ய நிர்தேசமில்லா விடினும் சுக்த்யாம் ரஜதப்ரத்யயஃ என்னுமாப்போலே ஆத்மந்யா காசாத்யத்யாஸஃ என்று நிர்தேசமிருந்தாலும் இவர்களுக்கு அபிமத மான ஆரோபம் ஸித்திக்கும். இவ்வித நிர்தேசத்தையுங் காணோம். இப்படியே இவ்விடத்தில் அபவாதஞ் சொல்லுகிறதென்பதுஞ் சேராது. அபவாதஸ்தலங்களில் நேதம் ரஜதம் அபி து சுக்திஃ நாயம் ஸர்ப்பஃ அபி து ரஜ்ஜுஃ நாயம் புருஷஃ அபி து ஸ்தாணுஃ என்றிவ்விதமாகவே வ்யவஹாரமாகையாலே இங்கும் நாயம் ப்ரபஞ்சஃ அபி து ப்ரஹ்ம என்றே சொல்லியிருக்கவேண்டும். அப்படிக் காணா மையாலே இங்கு அபவாதமென்பது ஸாபவாதமாயே (தோஷமுள்ள தாகவே) முடியும். ஸத்வித்யாதௌ ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத் என்னுமாப்

போலே "ஶுத்த ஶுகாஸ்யஸம்ஸர்க:" என்று சொல்லியிருப்பதால் ஶுகாஸ்யாதிகளைக்குறித்து, ஶுத்தா உபாதாநகாரணமென்றே ஏற்படுகிறது. ப்ராதிபாஸிகமான ரஜதாதிகளைக் குறித்து ஶுக்த்யாதிகள் உபாதாநமென்று ஒருவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஆகையால் இப்ப்ரகரணத்தில் அத்யாரோபாபவாதங்களை ஒப்புக்கொள்ளுவதற்கு கிஞ்சித்தும் அவகாசமில்லையென்பதை ஸுதியர் கண்டுகொள்ளுக.

அத்யாஸாதிஷ்டாநத்வ—உபாதாநத்வம் என்று [illegible]யாலே சொல்லும் லக்ஷணமும் ம்ருத்திகம் முதலியதில் காணாமையாலே சேராது. இவ்விடத்தில், வாஸ்தவத்தில் உபாதாநமான ம்ருத்திகம் முதலியவைகளுக்கும் ப்ராதிபாஸிகமான ப்ரபஞ்சத்துக்கு உபாதாந காரணமாக இவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்மத்துக்கும் பொதுவாகச் சேரக்கூடிய இவர்கள் கல்பித்த சில லக்ஷணங்கள் பொருந்தாதென்பதை பரபக்ஷநிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

இவர் த்ருஷ்டாந்தோபந்யாஸ ப்ரதிபாதகமாக யதாஸர்ப: என்கிற வாக்யத்துக்குச் சொன்ன அபிப்ராயமும் மிகவும் பரிஹஸநீயமே, ஸந்கட: ஸந்பட: என்று ப்ரஹ்மத்தோடு ப்ரபஞ்சத்துக்கு ஸம்பந்தந் தோற்றக்கூடிய வ்யவஹாரம் ஸர்வாகாரத்தை யடையாமலேயே பாதமுண்டானபோது நிவ்ருத்திக்கிறதென்று இவரெழுதியதற்கு என்ன அபிப்ராயம்? இப்படிச் சொல்லியதால் இவரிஷ்டம் எப்படி ஸித்தித்தது. ஸந்கட: என்பதை இதம் ரஜதம் என்பதற்கு துல்யமாக எடுத்தது சரியாகாது. இவர் பக்ஷத்தில் ஸத் என்பது ப்ரஹ்மமன்றோ. ஶுக்தி: ரஜதம் என்று த்ருஷ்டாந்தத்தில் வ்யவஹாரம் ஒருக்காலும் நடையாடாது. ஶுக்தித்வந் தோற்றுங் காலத்தில் ரஜத ப்ரமம் நிற்குமோ. இதம் ரஜதமென்னுமாப்போலே ஸத்வம் ப்ரஹ்மத்வம் முதலிய ஸாதாரண தர்மங்களைத் தொடாமலே அயம் கட: என்கிற வ்யவஹாரத்தையே இவரெடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மேலும் த்ருஷ்டாந்த வாக்யத்தில் ஶுக்தித்வாரோபிதம் ஸர்வாவ்ருத என்றும்

தார்ஷ்டாந்திக வாக்யத்தில் ஸ்வர்ணாகார ஸ்புரணம் தம் ஸ்வாரஸ்ய (அடையாமலே) என்றும் இவரெழுதியது எவ்விதத்திலும் பொருத்தமற்றது. இதம் ரஜதமென்றவிடத்தில் ஶுக்தித்வ ஸ்புரணம் போகுகையாவது என்ன? எப்போது போகிறது? எப்போது போகிறதில்லை? இதற்கு ஶுக்தித்வ ஸ்புரணம் போகுகையாவது.—ஶுக்தித்வத்தை விஷயீகரிப்பதேயென்று கொள்ளவேண்டும். இதம் ரஜதம் என்ற ஜ்ஞாநம் எந்த சமயத்திலும் ஶுக்தித்வத்தை விஷயீகரிக்காது. ஆகையால் பாதஜ்ஞாநமில்லாதபோது விஷயீகரிப்பதுபோலும்; அதுள்ளபோது விஷயீகரியாததுபோலும் பொருள் தோற்றும்படி இவரெழுதியது எப்படிப் பொருந்தும்? இப்படியெழுதியதால் இவருக்கு ஸித்தித்த பலந்தானெது? ஸந் கடஃ என்கிற வ்யவஹாரமோ எந்த ஸமயத்திலும் ப்ரஹ்மத்வ (ஸ்வர்ணாகார)த்தை விஷயீகரித்துக் கொண்டேயிருக்கும். ஸந் கடஃ என்கிற வ்யவஹாரத்தில் ஸ்வர்ணாகாரமென்று சொல்லப்பட்ட ஸத்த்வம் ப்ரஹ்மத்வம் எப்போதும் விஷயமாகையாலும் இதம் ரஜதம் என்ற வ்யவஹாரத்தில் எப்போதும் ஶுக்தித்வம் விஷயமன்றாகையாலும் இவர் இரண்டு வாக்யங்களிலும் ஸ்வாரஸ்ய என்பதற்குச் சொன்ன அர்த்தம் விரஸமேயாகுமென்று இவ்வளவால் சொல்லித்தாயிற்று.

மேலும் ஸந் கடஃ என்கிற வ்யவஹாரத்தில் ஸத் என்பது ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்ற அர்த்தம் ஸமஞ்ஜஸமாகாது. ஸந் கடஃ ஸந் படஃ விநஷ்டோ கடஃ உத்பந்நோ கடஃ கடோऽஸ்தி கடோ பவதி கடோ விநஶ்யதே கடோ உத்பத்யதே என்கிற ப்ரயோகங்களில் பவதி விநஶ்யதே உத்பத்யதே பவநம் விநாஶஃ உத்பாதஃ என்கிற பதங்களால் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களை ப்ரஹ்மமென்று ஒருவருமிசையார். கடோ நாஸ்தி கடோ ந பவதி என்கிறவிடங்களிலும் தாத்ருஶந்யாயத்தாலே அஸத்த்வமும் அபவநமும் ப்ரஹ்மமாக ப்ரஸஞ்ஜிக்கும். கடோ நஷ்டஃ என்றவிடத்தில் தோற்றுகிற நாஶமும் ஏன் ப்ரஹ்மமாகவாகக்கூடாது? மேலும் ஸந் கடஃ என்கிறவிடத்தில் ஸச்சப்தார்த்தமான ப்ரஹ்மத்தில் கடஶப்தார்த்தம் அத்ய

ஷூமென்று எப்படி ஏற்பட்டது? அப்போது ஸதீயடீ: என்றன்றோ இருக்கவேண்டும். நேதி நேதி என்கிற வாக்யத்துக்கு இவர்கள் சொல்லுகிற அர்த்தம் பொருந்தாதென்பதை பலவிடங்களில்கண்டுகொள்வது.

மேலும் இவர் சொல்லுகிறபடி யதோவாசா: என்பதற்கு அவ வாக்யார்த்தங்கொள்ளில் ஆநந்தயோகாநந்தாவஸங்க்ராந்தி என்னு மளவாகச் சில அர்த்தங்களைச்சொல்லி, யதோவாசா: என்பதை இந்த அர்த்தங்களை விஷயீகரிப்பதாகச் சொல்லுகிற தஸ்யைஷஶ்லோகோ பவதி என்கிற வாக்யஞ் சேராதொழியும். ப்ரஹ்மத்தை ப்ரஹ்மத் தினிடமில்லையென்று நிஷேதிப்பதன்றோ இவர் பக்ஷத்தில் யதோ வாசா: என்பதற்கு அர்த்தம். இவ்வர்த்தத்தை முன்சொல்லவில்லையே. முன் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ப்ரஹ்மத்தின் ஆரோபமன்றோ சொல் லப்படுகிறது. முன் சொல்லிய அர்த்தத்துக்கு எதிர்தட்டாக அதைத் தடுக்குமிடத்தில் "தஸ்யைஷ:" என்பது சேருமோ? முன் சொல் லிய அர்த்தத்தை ப்ரஶம்ஸிப்பதோ, விஸ்தரிப்பதோ மற்றும் அதற் கனுகுணமான அர்த்தத்தைச் சொல்லுவதோ, மேல் சொல்லுகிற ஶ்லோகத்தில் காணப்பட்டாலன்றோ தஸ்யைஷ: என்பது பொருந் தும். ஆகையாலன்றோ அந்த ஶ்லோகத்துக்கு சாக்ஷி ஶ்லோகமென்று பெயர் கூறுவது.

ஆகையால் இவர் "யதோவாசா:" என்பதற்குச்சொன்ன அர்த் மும், எடுத்த த்ருஷ்டாந்தமும் ஒருபடியாலுஞ் சேராது. இப்படி யாகையால் யத:—எந்த ப்ரஹ்மாநந்தத்திலிருந்து, மநஸாஸஹ—மந ஸோடுகூட, வாச:—வாக்குகள், அப்ராப்ய—(தனக்கிஷ்டமான வெல்லையை) அடையாமல், நிவர்த்தந்தே—திரும்பிவிடுகிறதுகளோ, ப்ரஹ்மண:—ப்ரஹ்மத்தினுடைய, ஆநந்தம்—(எல்லையில்லாத அப்படி அளவற்றதான) ஆனந்தத்தை, வித்வாந்—உபாஸித்தவன், குதஶ்சந—ஒருவித காரணத்தாலும், நபிபேதி—பயப்படுகிறதில்லை. இவனுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தங்களுக்குக் காரணங்களான நாநாவித கர்மங்கள் ஆநந்தாதி குணவிஶிஷ்டமான ப்ரஹ்மோபா

ஸநத்தாலே நிஶ்ஶேஷமாக நிவ்ருத்திக்கையாலே காரணமில்லாமையாலே ஸம்ஸாரஸம்பந்தமற்றவனாய் (ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டவனாய்) தன்னுடைய உபாஸநாநுஷ்டானமாக நிரதிஶயாநந்தமான பரப்ரஹ்மத்தை யடைகிறானென்றபடி என்று இவ்விதமான ஶப்தார்த்தத்தையும் தாத்பர்யார்த்தத்தையுமே ஶப்த ஸ்வாரஸ்யத்தாலும் ப்ரமாணாந்தராநுஸந்தானத்தாலும் ப்ராமாணிக விபஶ்சித்கள் இசையவேண்டும் என்று தீர்ந்தது.

இவ்விஷயத்தில் விஸ்தாரத்தை யபேக்ஷித்தவர்கள் பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் காண்க.

ஆகையால் ந்யாயரக்ஷாமணியில் "ஶைவப்ரவசேஶாஸு" என்ற ஸந்தர்ப்பத்தில் சொன்ன பக்ஷமும் ஸங்கதமாகாதென்று இவ்வளவால் தீர்ந்ததென்று ப்ராஜ்ஞர்கள் கண்டுகொள்ளுக.

XII. ந்யாயரக்ஷாமணியில் ஆநந்தமயம் ப்ரஹ்மமாகில் நித்ய ஸித்தமான இதற்கு "ஆநந்த்ய ப்ரா.........ஸாயுஜ்யநாம்" என்று ஸாயுஜ்யஞ் சொன்னது சேராது என்ற ஆக்ஷேபத்துக்கு ஏதேனுமொரு உபாயத்தாலே ப்ரஸாத்யத்வ (ப்ரஸந்நனாக நிக்ரஹ நிவ்ருத்தியுள்ளவனாக செய்யத்தக்கவனாயிருக்கை) ரூபமான ஸாயுஜ்யமும் ப்ரஹ்மத்துக்கும் ஸம்பவிக்கலாமென்று இவர்கள் ஸமாதானஞ்சொன்னது சரியாகாது. இப்படியாகில் அஸித்தனுக்கே ஸித்திஸம்பாதிக்க வேண்டுகையாலே ப்ரஹ்மத்துக்கு இதற்குமுன் அப்ரஸாத்யத்வம் என்று சொல்லப்பட்ட அஸித்தத்வமிருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்ரஸாதத்தை அஸித்திஶப்தத்தாலே சொல்லுகை பாகவிதமாகையாலும் அப்படி லோகத்திலெங்கும் ப்ரயோகங்காணாமையாலும் இப்படிக் கொள்ளக்கூடாது. இப்படியாகில் ப்ரஹ்மம் நித்ய ஸித்தமென்கிற ஶ்ருதிகளுக்கும் ஸங்கோசங் கொள்ளவேண்டிவரும் என்று தீக்ஷிதர் சொன்னதும் ஊனமேயாகும். அப்ரஸாதத்தை அஸித்திஶப்தத்தாலே சொல்லுவதில் ஒருவித பாதகமுங் காணோம். மேலும் எதிரிகள் பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸாயுஜ்யமாவது—

நிவிடமெஷத்வமென்று சொல்லப்படுகிற ஒருவித விசேஷமுமில்லாம லிருக்கையே. இதற்கெதிர்த்தட்டான சுஷாத்வம்—ஸகலவிமெஷங் களுமுள்ளதாகயிருக்கையே என்றிசையவேண்டும். இப்படி ஸாமா ந்ய மாக ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸகல விமெஷ (வடிாயட)ங்களின் ஸம்பந்த மே சுஷாஜி யென்றால் சுவ்ரஸாதமென்றும், நிக்ரஹமென்றுஞ் சொல்லப்படுகிற கோபத்தின் சம்பந்தத்தை சுஷாஜியென்று ஒப்புக் கொள்ளுவதில் எவ்வித விரோயம் வரும்?

மேலும் "ஜநஸாதா விஷாஜெந" என்கிறவிடத்தில் ஜந ஸூக்கு ஷாஜத்மாவது—காமம், க்ரோயம் முதலியது அற்றிருக்கை யென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுகையால் அதற்கெதிர்த்தட்டான சுஷாத்வம் காமக்ரோயங்களுடைய ஸம்பந்தமேயென்று ஸித்திக்கும்.

இப்படியே நாமும் ஜீவர்களுடைய வவராயத்தாலே யுண்டான கோவஸம்பந்தமே ப்ரஹ்மத்துக்கு சுஷாத்வமென்று சொல்லு கிறோம். கமடங்கள் வித்ஷாஜ்யடங்கள் என்று சொல்லுகிற வெதிரிகளும் ஜநஸூக்கு சுஷாஜியை இப்படிப்பட்டதாகவே ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். லோகத்திலும் தப்பிதஞ்செய்த வெவகவிஷயத் தில் ராஜா ஷாஜ ஹ்ருதயனன்று என்று வ்யவஹாரமுங் காணப் படுகிறது.

ஆகையால் சுவ்ரஸாதத்தை சுஷாஜி யென்பதில் விரோய லேசமுமில்லை. ஸ்ருதிஸ்ம்ருதிஸித்தமான ஆஜ்ஞையை மீறிய வயிகாரி விஷயத்தில் ஸர்வனுக்கு நிக்ரஹமுண்டென்று ஶாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஷாஜத்வஞ் சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளுக்கு (உக) ஸங்கோசத்தைக் கொள்வது தோஷமாகாது.

XIII. அவ்விடத்திலேயே ஸூத்ரகாரர் வ்யாகரணத்தில் வ்ருத்ரவ்ருத்திவசனங்கள் வ்ராண விஷயத்தோடு முடிந்திருந்தாலும் தர்மஸ்வம் முதலிய காரணங்களைக்கொண்டு ஸத்யமென்பது

(உக) வ்யாப்திக் குறைவு.

ப்ராணனென்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்று கொள்ளுமாப் போலே இவ்விடத்திலும் "ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்" என்கிற ஶ்ருதி யானது ஸூத்ரவிஷயத்தோடு முடிந்திருந்தாலும் முன்சொல்லிய பல காரணங்களாலே பூர்வ ப்ரஹ்மத்தை ஸூத்ரத்துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாகவும், அதைக்காட்டில் வேறுபட்டதாகவும் அவஸ்யம் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். இவ்விரண்டு இடங்களுக்கும் வைலக்ஷண்யமோ சொல்லமுடியாது என்று தீக்ஷிதர்சொன்ன இவ்விஷயமுஞ் சேராது.

அவ்விடத்தில் இதற்கு முன்பு சொல்லப்படாத அதிவாதித்வம் ப்ராண விஷயத்தில் சொல்லப்படுகையால் ஶிஷ்யன் இந்த ப்ராண னே உயர்ந்த வஸ்து. இதற்குமேற்பட்ட உபாஸ்யங் கிடையாது என்று நினைத்து மேல் ப்ரஶ்நஞ் செய்யாமலிருந்துவிட்டான். ஆசா ர்யன் இவ்விஷயத்தை யறிந்துகொண்டு இதற்குமேல்பட்டதான ஸத்யமென்ற ப்ரஹ்மத்தைத் தானாகவே யெடுத்துக்காட்டினான் என் பது மிகவும் ஸங்கதமாகும். அதிவாதித்வமென்பது—தனக்கு உபா ஸ்யமான தேவதையை உயர்ந்ததாகச் சொல்லுகையன்றோ.

ஆகையால் அஸ்மிந் ப்ராணாத் பரம் என்று ஶிஷ்யன் ப்ரஶ்நம் பண்ணவில்லை. ஆகையா லவ்விடத்தில் ப்ரஶ்ந ப்ரதிவசநங் கள் ப்ராண விஷயத்தோடு நின்றுவிட்டது உசிதமேயாகும்.

இவ்விடத்தில் "ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்" என்று ப்ரஹ்மத் துக்குச் சொன்ன ஸூத்ரத்தை—ஸர்வாந்தரத்வத்தை (எல்லாவற்றிற் கும் அந்தராத்மாவாக விருக்கையை)ச் சொல்லி நிரூபிப்பதற்கே "ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி" என்கிற ப்ராஹ்மணம் ப்ரவர்த்திக்கிறதாகையாலே எந்த வஸ்துவுக்கு ஸர்வாந்தரத்வத்தைச் சொல்லி ஸூத்ரத்தை ஸ்தாபிப்பது ஶ்ருதிக்கு விவக்ஷிதமோ, அந்த வஸ்துவிஷயத்திலே ஆரம்பித்த ஸூத்ரஸ்வரூபத்தை அவஸ்யம் முடிக்கவேண்டுகையாலே பூர்வ ப்ரஹ்மமப்படிப்பட்டதாக விவக்ஷித மாகில் ஸத்யஸ்ய ஸத்யமிதி—அந்தர்யாமி ஸூத்ர ப்ரஹ்ம

என்று அவசியம் நிர்தேஶித்திருக்கவேண்டும். அப்படிக் காரணமையாலே அத்வைதவாக்யத்துக்கு முடிவு ஆநந்தமயத்திலேயே என்று ப்ராமாணிகர்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இவ்வளவால் ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்தில் ஆரம்பித்த ரீதிக்கு விஶேஷமுண்டாவதற்கு சரியான காரணமுண்டு. இவிடத்தில் ஆரம்பித்த ரீதிக்கு விஶேஷஞ்சொல்லுவதற்கு அப்படிப்பட்ட காரணம் கிஞ்சித்துங்கிடையாது. இவர்கள் சொல்லுமர்த்தமிங்கு விவக்ஷிதமாகில் முன் சொல்லியபடி ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸம்ஸாரித்வத்தைச் சொல்லியே இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லித்தாயிற்று. இதற்கு மேலும் இவ்விஷயத்தில் ஏற்படக்கூடிய ஆக்ஷேப ஸமாதாநங்களை பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் ௱௬, ௱௭, ௱௮ பக்கங்களில் கண்டுகொள்வது.

XIV. இவ்வளவாலேயே "ப்ரஹ்ம வாக்யம் ப்ரதிஷ்டி ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாத் ப்ரதீயதே। விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாநாந்தம் ஸ்வரூபதஃ। ப்ராய வாதவஶித்வாச்ச சேஷ்யே ப்ரதிபாதநம்। ஸமுச்சயோஸ்து உத்தரபக்ஷ ப்ராயவாதஸ்வபாவநம்" என்றிவை முதலிய ஶாஸ்த்ர வாக்கியங்களுக்கும் ஸமாதானஞ் சொன்னதாக ஸித்தித்தது.

ஆகிலுஞ் சொல்லுகிறோம், ப்ரஹ்ம வாக்ய மென்கிறவிடத்தில் ஸாக்ஷாத் ப்ரஹ்மம் தோற்றுகிறது என்று இவர் சொன்னது வாக்ய ஶப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட ஆபாரத்வமென்ற யதார்த்தத்தோடு கூடின ப்ரஹ்மம் தோற்றுகையாலே சேராது. ஶேஷிக்கு ப்ராதாந்யமே ஸ்வார்த்தமென்று பலவித காரணங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபித்திருக்கையாலே ஆநந்தமய ஶப்தம் விஶிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்பதுஞ்சேராது. முன் ந்யாயங்களிலும் ஶேஷிக்கு ப்ராதாந்யமே யதார்த்தமென்று உபபத்தியுடன் ஸாதித்திருக்கையாலே ப்ராயவாத வஶித்வமென்பதுஞ் சேராது. ஆநந்தமய ஶப்தத்துக்கு ப்ரதாநமுள்ள ப்ரஹ்மமே ஶக்யார்த்தமாகையாலும் ப்ரஹ்ம ஶப்தத்துக்கு ப்ருஹத்வமென்ற யதார்த்தத்தோடு கூடின ப்ரஹ்மமே யதார்த்தமென்று

கொள்ளுகையாலும் "ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம" "ரஸோவைஸ:" என்கிறவிடங்களில் ரஸ ஆநந்த பதங்கள் ஸ்வரூபமாகவே "தத்குண ஸாரத்வாத்" என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொன்னபடி ஆநந்தமயத்தைச் சொல்லக்கூடியதாகையாலும், ஸ்வரூப ஶ்ருதித்ரயஸம்வாதமும் இப்பக்ஷத்தில் கிடையாது. இவ்விடத்தில் அவர்கள் பக்ஷத்திலேயே சில தோஷங்கள் உண்டென்பதையும் மற்றுமிதைச்சேர்ந்த பல விஷயங்களையும் பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

௰௧. ஶ்ருதிக்கும் ஸூத்ரத்துக்கும் விரோதமுள்ளபோது ஶ்ருதியே ப்ரபலமாகையாலே அதை யனுசரித்து அஸ்வாரஸ்யமாயாவது ஸூத்ரத்துக்கு அர்த்தங்கொள்ளவேண்டுமென்று சொன்னது மிகவும் ஸாஹஸம்.

ஶ்ருதியிலுள்ள ஒவ்வொரு ப்ரகரணங்களுக்கும் ஸம்ஶய விபர்யயங்கள்தீர ஸகலவித ந்யாயங்களைக்கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவதற்காகவே ப்ரவ்ருத்ததாயும் யோகப்ரபாவத்தாலே ஸகல ஶாகா (வேதா)ர்த்தங்களையும் ப்ரத்யக்ஷீகரித்த பரமர்ஷியால் செய்யப்பட்டதுமான ஸூத்ரங்களுக்கு அந்த ப்ரகரணங்களோடு எப்படி விரோதம் வரும். ஶ்ருதிக்கு தாமாகவே ஒரு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணிவிட்டு அதற்கு ஸூத்ரங்கள் விருத்தமென்பது நிர்வாஹகர்களுடைய உக்தியாகாது. அத்ருஷ்டஜ்ஞரான நமக்கு ஏதேனுமொரு ஶ்ருதிவசனத்தில் (௩௰) ஆபாதமாக சில பதங்களினுடைய ஸ்வாரஸ்யாபாவத்தைக்கொண்டு சில அர்த்த ஶங்கையொருசமயந் தோன்றினாலும் அவ்வர்த்தம் ஸர்வஜ்ஞரால் செய்யப்பட்ட ஸ்வஷ்டார்த்தமான ஸூத்ரத்துக்கு விருத்தமாகில் நம் புத்தியையன்றோ இவ்விஷயத்தில் மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும். (௩௧) "வ்யாக்யானதோ விஶேஷ ப்ரதிபத்தி:" என்றன்றோ நிபந்தகர் சொல்லுவது. வாஸ்தவத்தில் ஶ்ருதியில் ஆநந்தமயபதம் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறதென்று

(௩௰) மேல்லழுந்தாப்போல். (௩௧) வ்யாக்யானத்தால் விசேஷ அறிவு.

வக்ஷ்யமாணமான ஶ்ருதிஸந்தர்ப்பங்களைக்கொண்டும் அதற்கனுகுணமான ஸமீசீந ந்யாயங்களைக்கொண்டும் ஸ்தாபித்தபடியாலே இவ் விஷயத்தில் ஶ்ருதி ஸந்தர்ப்பங்களுக்கு பரஸ்பர விரோதம் கிஞ்சித்துஞ் சொல்லமுடியாது.

(௫௨) இவர்கள் பண்ணின ஸந்தர்ப்பமும் ஸந்தர்ப்பகாரருக்கு கொஞ்சமேனும் அபிமதமாகாது. "ஆநந்தமயோப்யாஸாத்" என்கிறவிடத்தில் ஆநந்தமய: என்பதற்கு ஆநந்தமய கோஶத்திலுள்ள வாச்ய ப்ரஹ்மம் அர்த்தமென்பதை கனவிலும் ஸந்தர்ப்பகாரர் நினைத்திருப்பாரா? ப்ரயோக ப்ரதிபாத்ய என்ற ஸாமர்த்த்யத்தை இவர்கள் எங்கிருந்து சம்பாதித்தார்கள். அப்யாஸாத் என்ற ஹேதுவும் அஸித்தமாகும். ஆநந்தமயத்தையே "அஸந்நேவ" என்றவிடத்தில் ப்ரஹ்மமென்று எடுத்ததென்று முன்பே சொன்னோம். இப்படிப்பட்ட அஸித்தஸம்ஶயில் ஸந்தர்ப்பத்தையே ஆவ்ருத்தி பண்ணிக்கொண்டு அர்த்தஞ்சொல்லிக்கொள்ளவேண்டுமென்று பரிஹாரத்தில் சொல்லியதும் பரிஹாரமற்றதே.

இவர் ஸந்தர்ப்பத்தை ஆவ்ருத்தி பண்ணி யோஜிக்கும்போது (நமிஷேந ஶ்லோக ப்ரதிபாத்ய:) நிமேஷந ஶ்லோக ப்ரதிபாத்யனென்று என்கிற ஸாமர்த்த்யத்தை, ப்ரயோஜனையில் ப்ரயோக ப்ரதிபாத்யத்வமென்ற ஸாமர்த்த்யத்தை ஸம்பாதித்தவிடத்திலிருந்தே ஸம்பாதித்திருக்கிறார். ப்ரஹ்ம சப்தத்துக்கு அப்யாஸமிருக்கும்போது ஆநந்தமயத்துக்கு ஶ்லோக ப்ரதிபாத்யத்வங் கொள்ளில் என்ன விரோதம்? ஓரர்த்தத்தை முதலில் சொல்லிய வசனத்தைக்கொண்டே பிறகும் சொல்லவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லையே. அதே அர்த்தத்தை வேறு வசனத்தைக்கொண்டுஞ் சொல்லலாமே. இப்படிக்கொள்ளாதபோது (முன் சொல்லிய ஶப்தத்தாலே பின்னுஞ் சொல்லவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமாகில்) ஆத்மந ஆகாஶ: என்கிறவிடத்தில் ஆத்மஶப்த மிருப்பதால் ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் என்று சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மம் ஆகாஶாதி காரணமாகாது.

இவ்விடத்தில் சொல்லிய ஶ்ருதி ப்ரஹ்ம ஶப்தமிருக்கையாலே "ப்ரஹ்மபுச்சம் ப்ரதிஷ்டா" வென்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டதாக வாகாது என்று அங்கீகரிக்க ப்ரஸங்கிக்கும்.

(௰௩) இரண்டாவது ஸூத்ரத்திலும் "விகாரஶப்தாத்" என்பதற்கும் "ப்ராசுர்யாத்" என்பதற்கும் இவர்கள் சொன்ன அர்த்தம் மிகவும் அஸ்வரஸமே. பதத்வயத்துக்கு விகாரமும் ப்ராசுர்யமும் அர்த்தமென்று ஶப்தஶாஸ்த்ரத்தில் ப்ரஸித்தமாகையாலே, அதையன்றோ இவ்விடத்தில் கொள்ளவேண்டும். மேலும் இவர்கள் ப்ராசுர்யாத் என்பதற்கு இவ்வித க்லிஷ்டகல்பநத்திலும் சரியான அர்த்தஞ்சொல்லவில்லை. இந்த ஸூத்ரத்துக்கு பரிமளத்திலும் ந்யாயரக்ஷாமணியிலும் [illegible] அர்த்தஞ்சொன்னது சேராதென்பதை பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

XV. ந்யாயரக்ஷாமணியில் ப்ரஹ்மபுச்சமென்கிறவிடத்தில் புச்சபதத்துக்கு அவயவவிஶேஷமர்த்தமாகக்கொள்ளில் ப்ரஹ்ம ப்ராதாந்யத்துக்கு விரோதம் வரும். ஆகையால் அவயவத்தை விவக்ஷிக்கிறதில்லை. இப்படி விவக்ஷியாதபோது பர்யாயாந்தரங்களோடு இப்பர்யாயத்துக்கு வைஷம்யம் வருமென்று ஶங்கிக்கக்கூடாது. புச்சஶப்தமாத்திரத்தாலேயே பர்யாயாந்தர ஸாம்யஸித்திக்குக் குறையில்லையே.

ப்ருஹதாரண்யகத்தில், "அஹம் வாவ ஸ்ருஷ்டி:" என்கிறவிடத்தில் முன் ஐந்து பர்யாயங்களில் ஸ்ருஷ்டிஶப்தத்துக்கு ணிஜந்தத்தால் லக்ஷிக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டிவிஷயத்வமும் அந்த பர்யாயத்தில் ஸ்பஷ்டமான ஸாக்ஷாத்ஸ்ருஷ்டி விஷயத்வமும் இருக்கச்செய்தேயும், ஸ்ருஷ்டிஶப்த வ்யுத்பாதநத்தைக்கொண்டு ஐந்து பர்யாயங்களுக்கும் ஸாம்யங்கொள்ளுகிறாப்போலே இவ்விடத்திலும் புச்சஶப்த வ்யுத்பாதநத்தைக் கொண்டு அவயவ வ்யவஹாரத்தை—அதாவது வெகுவாக அவயவஞ் சொல்லியிருக்கும் ப்ரகரணத்தை நிர்வஹிக்கலாமன்றோ என்று சொன்னதுஞ் சேராது.

அவ்விடத்தில் ௩-வது அத்யாயத்தில் ஸ்ருஷ்டிஸூத்ரத்துக்கு வேதஸ்ஸால் ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட ஸ்ருஷ்டிவிஷயத்வஞ்சொல்வது ப்ராயிகமாகும். ஆகையாலவ்விடத்தில் அப்படி இசைந்தாலும் இங்கு அப்படிக்கொள்வதற்கு காரணமில்லாமையாலே ப்ரஹ்மபதத்துக்கு அவயவார்த்தத்தை விவக்ஷித்தே ப்ரகரணத்தை நிர்வஹிக்கவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஒரு அத்யாயத்திலும் ஓரவயவமும் வாஸ்தவமாகச் சொல்லப்படவில்லை; ஸர்வமும் கல்பிதமே.

ஆகையால் ஸ்ருதந்யேய அத்யாயத்திலு மப்படியே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அதைவிட வழியில்லை.

மேலும் வ்யாஸாதிகாரண்யத்தில் ஸாஸ்த்ரீயமோ, (வேதஸ்ஸால் சம்பாதிக்கப்பட்டதோ) பாஹ்யமோ வாஸ்தவத்தில் வெளியிலிருப்பதோ, ஸ்ருஷ்டி யென்கிற ஸந்தேஹம். ௩. அத்யாயத்திலுள்ள ஸ்ருஷ்டி ஸூத்ரத்துக்கும் அங்குண்டென்பது ஸர்வஸம்மதம். அப்படியே இங்கும் கல்பிதமோ வாஸ்தவமோ ப்ரஹ்மபதத்துக்கு அவயவமென்ற ஸந்தேஹத்தை முன் நான்கு அத்யாயங்களை யனுசரித்து ஸமாதானங்கொள்ளவேண்டும். ஆக இவரெடுத்த வ்யாஸாதிகாரண்ய வாக்யமும் இவருக்கே விபரீதமாய் முடிந்தது.

மேலும் இங்குள்ள ப்ரஹ்மபதத்துக்கு ரூபாந்தமே ஸந்தேஹம்; அவயவஸந்தேஹமன்று என்று கொள்ளில் "ரூபாந்தரப ப்ரயோஜநாபாவாத்" என்ற ஸூத்ர விரோதம் (௩௨) துஷ்பரிஹரமே யாகும். வேறு ப்ரயோஜநமில்லாமையாலே ஸ்ருதந்யேயத்தினுடைய த்யாநம் விதிப்பதற்கே வ்யதிரேகாதி ஹேதுக்களை அதற்கு கல்பித் திருக்கிறது என்று அந்த ஸூத்ரத்தின் ஸந்தேஹம். அந்த ஸூத்ரத் துக்கு அவர்கள் சொன்ன ஸந்தேஹம் பொருந்தாதென்பதையும் மற்று மிதற்குவேண்டு மப்ரதேசங்களையும் பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் காண்க.

௰௪. "இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத" என்கிறவிடத்தில் ஸ்ருதந்யேயத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தது ப்ரஹ்மமே ஸ்ருஷ்டித்ததென்று ஸந்தேஹங்

---

(௩௨) தடுக்கமுடியாததே

Koviloor Digital Library

கொள்வதில் (௫௫) மகிமையுமில்லாமையாலும் "ஸோகாமயத" என்கிறவிடத்தில் ஸ: என்பது ப்ருஹத்தையே காட்டுகிறதென்று பல காரணங்களைக்கொண்டு ஸ்தாபித்திருக்கையாலும் "தத்யத்வ்யபதேசாத்" என்ற ஸூத்ரத்துக்கு இவர் சொன்ன அர்த்தஞ் சேராது.

இவ்விஷயத்தில் ஸுபாலோபநிஷத்திலும் ந்யாயரக்ஷாமணியிலும் சொன்ன அர்த்தங்கள் ப்ரமாணத்துக்கும் யுக்திக்கும் ஸ்வோக்திக்கும் விருத்தங்கள் என்பதை பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் கண்டுகொள்வது.

XVI. ஸாக்ஷியில் "சாந்த்ரவணீகதேவ" என்ற ஸூத்ரத்தில், "ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்" என்ற சாந்த்ரத்தில் ஸ்வப்ரதாநமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமே ப்ரஹ்மவாத மென்கிறவிடத்தில் ப்ரஹ்மபதத்தாலே ஸ்வப்ரதாநமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வாக்யபதத்துக்கு அவயவார்த்தமாககொள்ளில் இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்ரா தாந்யம் சாந்த்ரவர்ணத்தில் ப்ராதாந்யம் என்று சாந்த்ர ப்ராஹ்மணங்களுக்கு வைரூப்யம் வரும் என்று சொன்னதும், வாக்யபதத்துக்கு அவயவார்த்தமும், அத்தால் ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்ராதாந்யமுங் கொண்டாலும் வாஸ்தவமான ப்ராதாந்யத்துக்கு விரோதமில்லாமையாலே சாந்த்ர ப்ராஹ்மணங்களுக்கு வைரூப்யஞ்சொல்ல வழியில்லாமையால் ஸங்கதமாகாது.

XVII. இவ்விடத்தில் ந்யாயரக்ஷாமணியில், "ஆநந்த ஆத்மா" என்கிறவிடத்தில் ஆத்மாவுக்கு ப்ராதாந்யமுண்டாகையாலே ஆத்மாநந்தமய: என்றவிடத்திலும் ஆத்மாவோடு அபிந்நமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆநந்தமயத்துக்கும் ப்ராதாந்யம்வர ப்ரஸங்கிக்குமென்று இதைத் தடுப்பதற்காகவே ஸூத்ரத்தில் ஏவகாரமுள்ளது. உபக்ரமத்திலிருக்கும் சாந்த்ரவர்ணிகமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ராதாந்யத்தை யனுசரித்தே அர்த்தநிர்ணயம் பண்ணவேண்டும். அதற்

(௫௫) கொஞ்சமும்.

குப்பிறகு இருக்கும் ஸூத்ரவினுடைய வ்யாக்யாநத்தை யனுசரித்து அர்த்தவர்ணநமும் பண்ணக்கூடாதென்று இதனபிப்ராயம் என்று சொன்னதும் பொருந்தாது.

இவர் அவதாரவிஷயத்தில் சொன்ன ஶங்கா ஸமாதாநங்கள், ஸ்தநந்தயன் ஜீவன் என்ற நிரூபமுள்ளபோதும் ஸங்கதமாகாது. இதில்லாதபோதும் ஸங்கதமாகாது; ஏனெனில்? நிரூபமுள்ளபோது ஸவ்யாக்யாநமான ஶாந்த்ரவணத்தில் சொன்ன வ்யூஹமே ஸ்தநகாஶ: என்றவிடத்தில் ஸூத்ரஸ்வாரஸ்யமாகையாலே இப்படிப் பட்ட வாக்யவோடு அவிருத்யாத்ர ஸூத்ரமென்றவிடத்தில் ஸூத்ரவுக்கு அபேக்ஷிதஞ் சொல்லக்கூடாமையால் இவரெடுத்த ஶங்கை உதியாது. இந் நிரூபமில்லாதபோது இவ்விரண்டிடத்திலுமுள்ள வாக்யங்கள் ஒன்றேயென்று ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுமர்த்தத்துக்கு விரோதமில் லாமையாலே ஸ்தநந்தயன் வ்யூஹமென்றே ஸித்தித்துவிடும். இப்படி ஸித்தித்த அர்த்தத்தை அவதாரந்தடுக்க ஶக்தியற்றதாகவே யாகும்.

XVIII. ந்யாயரக்ஷாமணியிலேயே "ஏததவிரோதாநவபேத்த:" என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன விஷயமும் உபேக்ஷிக்கத்தக்கதே யாகும். அங்கு அவர் சொன்ன விஷயமாவது—ஹாநோஷ்யத்தில் வ்யதிரேகாத்யாயத்தில் ஶாரதவத்ர வ்ருத்தத்தில் முன்பின் ஸந்தர்ப்பங் களில் வ்யூஹத்துக்கு வ்யாக்யாநந் தோற்றச்செய்தேயும் "ஸகண்ஷ விரோதஶ்யாநந்த்ய:" என்ற நடுவாக்கியத்தில் உத்பத்துக்கு வ்யாக்யாநங் கொள்ளுமாப்போலே இவ்விடத்திலும் ஸ்தநந்தயத் துக்கு வ்யாக்யாநங் கொள்ளலாம். அதைக்குறித்து ஶ்ருதிசமான ஸம்ஹிதத்தையுடைய வ்யூஹம் அவ்யாக்யாநமாயுமிருக்கலாம். இப்படி யாகில் ப்ரவ்ருத்தர ஸாதநங்களும் உபஸர்ஜநமான வ்யூஹத் துக்கு ஸம்பந்தவிஶேஷங்களாய்க்கொண்டு (௩௪) ஶேஷங்களாக முடி யும் என்கிற ஶங்கையை பரிஹரிப்பதற்காக "ஏதத:" என்ற

(௩௪) உபகாரகங்களாக,

ஸூத்ரமாரம்பிக்கப்படுகிறது. இதற்கு தாத்பர்யமாவது—அவ்வுபநிஷத்தில் ப்ரஶ்நஸந்தர்ப்பத்துக்கும் முந்தினதான மஹா ப்ரகரணத்திலும் அவாந்தர ப்ரகரணத்திலும் தோன்றின ஜீவ ப்ராதாந்யத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக அப்படி ஒப்புக்கொண்டாலும் இவ்விடத்தில் அப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. உபக்ரமத்திலும் உபஸம்ஹாரத்திலும் ப்ரஹ்மத்துக்கன்றோ ப்ராதாந்யம் தோற்றுகிறது என்பதே. இதர:—ஆநந்தமயன், ந—ப்ராதாந்யமாக ப்ரதிபாத்யனன்று. அநுபபத்தே:—உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் தோற்றின ப்ரஹ்ம ப்ராதாந்யத்துக்கு விருத்தமாக உபஸர்ஜநமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய குணஸம்வேஶநீயத்வத்தை கல்பிப்பது அநுபபந்நமாகையாலே என்று ஸூத்ரார்த்தம் என்று. இது சேராது.

அவ்விடத்தில் உபக்ரமத்தை யநுசரித்து "ஆகாஶ இதி ஹோவாச" என்கிற வாக்யத்துக்கு நிர்திஷ்டமான ப்ரஹ்மத்தை ஶேஷியாக வுடையது ஸோ என்கிற பதத்திலேயே பர்யவஸாநமென்று ஸ்பஷ்டமாய்த் தோற்றுகையாலே முந்தின ஸந்தர்ப்பத்துக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராதாந்யங் காணாமையால் இப்படிப்பட்ட ஶங்காப்ரஶமநம் உபபந்நமாகாது. இவ்விடத்தில் ஆநந்தமயத்தினுடைய உபாஸநத்தை விதியாமையாலே அந்த ந்யாயமிங்கு சொன்னதும் சரியாகாது. விதிஞ்சொல்லாதபோது உபாஸநத்தைக் கல்பிக்கவும் முடியாது. முந்தின மூன்று ஸூத்ரங்களிலும் ஆநந்தமயத்துக்கு அப்ராதாந்யங் கொள்வதைப்பற்றி உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிலுள்ள ப்ரஹ்ம ப்ராதாந்யத்தையே ஹேதுவாகக் காட்டியிருக்கையால் புதிதாக ஒரு அர்த்தத்தைச் சொல்லாத இந்த ஸூத்ரத்துக்கு வையர்த்யமும் வரும்.

XIX. இப்படியே "ஹேதுவ்யபதேஶாச்ச" என்கிற ஸூத்ரத்தில் ஹேது விபக்த்யா அபதேஶ:, ஹேதுவ்யபதேஶ:, ஹேதுரூபமான ப்ரபஞ்சத்துக்கு த்யேயத்வத்தில் பர்யவஸிக்கக்கூடியதான

“யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்கிற உபதேஶம் ஹேதுவ்யபதேஶம். அதனுடைய விரோதத்தாலே ப்ரியஶிரஸ்த்வாதிரூப விஶேஷங்களோடு கூடின ஆநந்தமயன் உபாஸ்யனாக இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாத்யனன்று. நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸவிஶேஷத்தைக் குறித்து விஶேஷணத்வம் பொருந்தாதன்றோ!

ஆகையா லிவ்விடத்தில் நிர்விஶேஷமான ஶுத்த ப்ரஹ்மமே ஜ்ஞேயமாக ப்ரதிபாத்யம் என்று ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம். “தத்வ்யபதேஶாச்ச” என்கிற ஜைமிநி ஸூத்ரத்தில் வ்யபதேஶபதத்துக்கு மீமாம்ஸகர்கள் அர்த்தவிஶேஷங் கொண்டாப்போலே இங்குமப்படிக் கொள்ளலாம் என்று சொன்னது பொருந்தாது.

“ஹேதுவ்யபதேஶாச்ச” என்ற பதத்துக்கு இவர் சொன்ன அர்த்தம் மிகவும் அஸாரமென்பது ஸ்பஷ்டம். “யதோவாச:” என்பது ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞேயத்வத்தில் ஒருக்காலும் பர்யவஸிக்காது. யத:—ஆநந்தாத்—வாச: நிவர்த்தந்தே, தாத்ருஶம் ப்ரஹ்மண ஆநந்தம், வித்வாந் என்று சொல்லில் ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜ்ஞேயத்வம் எப்படி ஸித்திக்கும். இவ்விஷயத்தில் சொல்லவேண்டும் அம்ஶத்தை முன்பே சொன்னோம். இவர் தனக்கனுகூலமாக “தத்வ்யபதேஶாச்ச” என்று ஜைமிநி ஸூத்ரத்தை யெடுத்ததும் வ்யபதேஶத்தை ஸங்கீர்த்தநமென்றும், நிர்தேஶமென்றும் மீமாம்ஸகர் கொள்ளுகையாலே இவருக்கு ஸாதகமாகாது. இவரிப்படி ஸூத்ரங்களுக்கு சிலவிடங்களில் பதவிபாகம் பண்ணுவதையும், சிலவிடங்களில் ஆவ்ருத்தி வர்ணிப்பதையும், சிலவிடங்களில் விலக்ஷணவாக்யங்களை அத்யாஹரிப்பதையும், சிலவிடங்களில் பதங்களுக்கு (ஆநந்தமய, அப்யாஸ, விகார, ப்ராசுர்ய, அநுபபத்தி, காம என்றிவை முதலிய பதங்களுக்கு) அர்த்தவர்ணநம் பண்ணுவதையும், ஆங்காங்கு ஶங்காவிஶேஷங்களைக் காட்டுவதையும், நிஷ்க்ருஷ்ட தாத்பரியங்களை வர்ணிப்பதையும், கண்ணுற்ற ஸஹ்ருதயஶ்ரேணிகளான ஸாத்விகர்கள் ஸூத்ரத்துக்குப் பிறந்த இவ்வாறான துர்தஶையை ஸஹியாதவர்களாய், “ஹா ஸூத்ர

ப்³ரஹ்மணோ நம்பூர்ண்ய நிராகரணமீக்ஷித । ஸர்வேஷ்வபி ஹ்யம் தஸ்ய ஹிந்தஹிந்த்வ லக்ஷணம் ॥” என்று இத் தோஷத்துக்குக் காரணமான இதன் கார்யத்தை நினைத்து வருந்துகிறார்கள்.

XX. “காத்ஸ்நாநாநந்தர்யநாபேக்ஷா” என்ற ஸூத்ரத்துக்கும் அவர் சொன்ன அர்த்தஞ்சேராது. அங்கு அவர் சொன்னதாவது—கார்த்ஸ்நம் பூர்வவ்ருத்தியில் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்ட ந்யாயத்தைக்கொண்டு (அதை த்ருஷ்டாந்தமாகக்கொண்டு) ஆநந்தர்யநாபேக்ஷா—ஶாந்திவ்ருத்தியிலும் ஐந்தாவது அத்யாயத்திலிருக்கும் ஶாந்தீயத்துக்கும் வ்யாக்யாநத்தை ஆநந்தர்யப்போமென்ற, வ்ருத்தியெல்லாம் பண்ணத்தகுந்ததன்று; வைஷம்யமிருப்பதாலே. வைஷம்யமாவது—பூர்வவ்ருத்தியில் ஶாந்தம் ப்³ரஹ்மமென்பது ஶ்ருதியாலேயே ஏற்படுகிறது. ஶாந்திவ்ருத்தியில் ஶாந்தீயத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஸர்வ ப்³ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அதனிடத்திலேயே ஸர்வவேதாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு ஆநந்தம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்பதே, ஶாந்தாத்ம என்று சொல்லாமல் கார்த்ஸ்நம் என்று சொன்னது “ஸாகாங்க்ஷ” என்று சொல்லப்பட்ட ஸம்கல்பத்தாலே ஆநந்தர்யநாபேக்ஷா வ்யாக்யாநம் காரணமென்கிற வ்ருத்தியெல்லாம்—பண்ணத்தக்கதன்று என்று ஸாம்ப்ரதாயிகளையும் நிரஸிப்பதற்காக என்று.

இது முழுமையும் அஸம்பந்தம். இவர் சொன்ன வைஷம்யமிங்கு ஒப்புக்கொண்டாலும் ஶாந்தீயத்துக்கு வ்யாக்யாநமும் அதையடியொற்றின உபாஸ்யத்வமும் கொள்ளில் எவ்வித விரோதமுள்ளது? ஸர்வ ப்³ரஹ்மம் வ்யாக்யாநமாயும் அதனிடத்திலேயே ஸர்வவேதாந்த ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கு ஆநந்த்யமும் ஒப்புக்கொண்டாலும் ஐந்தாவது அத்யாயத்தில் ஶாந்தீயனென ஜீவனுக்கு ஶாஸ்த்ரமான வ்யாக்யாநமும் உபாஸ்யத்வமும் நிஸ்ஸம்ஶயமாகக் கொள்ளலாமன்றோ. இதை இவ்வைஷம்யமெப்படித் தடுக்கும். மேலும் இவர் ஸூத்ரத்துக்குச் சொன்ன அர்த்தமும் மிகவும் அஸம்பவம்,

மேலும் ஶ்ருதப்ராதஃ என்று ஸூத்ரத்தில் சொல்லுவதே உசிதமாகும். ஸம்க்ஷேபத்தில் ஸாரஸமான காலவசத்தை ஶ்ருதப்ர ஸாரமாகக்கொண்டு ஸந்ந்யாயத்தை ஸாயித்து மறுபடியும் ஸம்க்ஷேப ஸாரமாகக்கொண்டு அஸப்ர்யாஸாயத்தை ஸாயிப்பதைக் காட்டில் ஶ்ருதப்ரவசத்தை ப்ரயோகித்து இவர் சொன்னபடி ஸந்ந்யாயத் தையும், ஶ்ருதப்ராதஃ—ஶ்ருதப்ரஸாரவத்ராதஃ, ப்ரயாஸாவெக்ஷ கூடாதென்ற அஸப்ர்யாஸாயத்தையும் ஸாயிப்பது உசிதமாகும். ஸூத்ரத்திலிருக்கும் வசத்துக்கு ப்ரயாஸாய விஷயத்தில் அஸாரஸ்யத்தையும், அஸப்ர்யாஸாய விஷயத்தில் ஸாரஸ்யத்தையும் ஸம்ப்ரதாயர்கள் ஒருகாலு மிசையார்கள்.

XXI. இப்படியே இவர் அ-வது ஸூத்ரத்துக்குத் தாத்பரி யஞ்சொன்னதும் எட்டாததே. "ரஸோவைஸஃ" என்கிறவிடத் தில் ரஸமென்று சொல்லப்பட்ட நிரதிஶயாநந்தஸ்வமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாயக்ஷமாக ஶமம் என்று ஜீவனைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் இங்கும் பூர்வப்ரஹ்மத் தினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு உபாயக்ஷமாகவே ஶ்ருதப்ரனைச் சொல்லி யிருக்கிறதென்று ஒப்புக்கொள்வதே உசிதமாகும். வாக்யங்களுக்கு ஸாரூப்யம் வரும்போது வைரூப்யங் கொள்ளக்கூடாதன்றோ.

ஆகையால் இவ்விடத்தில் ஶ்ருதபத்துக்கு ப்ரயாஸ்யமும் உபாஸநமுங் கொள்ளக்கூடாது என்று இவர் அவ்விடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

"ரஸோவைஸஃ" என்கிற வாக்யத்துக்கு முந்தியதான (உப க்ரமமான) ஶ்ருதப்ப வாக்கியத்தில் ஶ்ருதபத்தை லக்ஷியாகவும் ப்ரஹ்மத்தை லக்ஷ்யமாகவும் சொல்லியிருப்பதால் ஶ்ருதயே ஜ்ஞாநத் துக்கு உபாயக்ஷமாகவே ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதென்று இசையவேண்டும்.

லோகத்தில் ஶபயஜ்ஞாநமன்றோ ஶபவிஜ்ஞாநத்துக்கு உப யக்ஷமாகக் காணப்படுகிறது. ஆகையால் இங்குமப்படியே கொள்ள

வேண்டும். இப்படித் தீர்ந்தமையால் இவ்வுபக்ரம வாக்யத்தை யனுசரித்து ஸர்வோ வேதஸ: என்கிறவிடத்திலும் சயனஞ் சொல்ல வேண்டும். மேலும் அங்குள்ள ஸ்வப்நசேஷியை பராமர்சிக்கில் சயம் என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுடைய ஜ்ஞானத்துக்கு உபலக்ஷமாகவே ஸர்வோ வேதஸ: என்றும், ஸம்பத் என்றும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருப்பதாக ஏற்படுகிறது. ஸ: ஸர்வஸம்பத் சயம் ஸம்பத் ஸ்வா ஜ்ஞாநீ பவதி என்று சொல்லியிருப்பதால் ஒரு ஜ்ஞமான வஸ்துவையு மிவனடையவில்லை. பரிமிதமான ஜ்ஞானத்தையுடைய வஸ்துவையும் அடையவில்லை. நிரதிசயமான ஜ்ஞானத்தையுடைய ப்ரஹ்மத்தையன்றோ அடைந்து இவன் ஜ்ஞானமுடையவனாகிறான்.

ஆகையா லிவனுக்கு ஸாம்ராஜ்யமும் நிரதிசயமாயிற்று என்று அவ்விடத்தில் தாத்பரியந்தோற்றுகையால் ஜீவன் நிரதிசய ஸாம்ராஜ்யமுடையவன் என்று ப்ரதிபாதிப்பதற்கே அங்கு ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லிற்றென்பது ஸ்பஷ்டமே யாகும்.

ஆக இவ்வளவால் இவர் ஸூத்ரங்களுக்குச் சொன்ன அர்த்தங்கள் ஸூத்ர ஸ்வாரஸ்ய விருத்தங்களென்றும் (கரு) அத்யாஹார, லக்ஷணாதி தோஷதுஷ்டங்களென்றும், ஸ்வாபிப்ராய ஸாதனத்தில் ஶக்தியற்றதுகளென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டது.

மேலும் இவர் ஒவ்வொரு ஸூத்ரத்தினுடைய அவதாரிகையிலும் உபக்ரமோப ஸம்ஹாரங்களில் ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ராதாந்யமிருந்தபோதும் ஜ்ஞாநரூப வாக்கியத்தில் ஜ்ஞாநரூபத்துக்கு ப்ராதாந்யமும், உபாஸநமும் கொள்ளில் என்ன விரோதம் என்கிற ஒரே ஶங்கையை பரிஹரணீயமாக எழுதியிருப்பதால் அவ்வித ஶங்கைக்கு எந்த ஸூத்ரத்தாலும் ஸமாதானம் வரவில்லையென்பதை இவரே ஒப்புக்கொண்டாரென்று ஏற்படுகிறது என்ற அம்சத்தை வித்வர்கள் நிஷ்பக்ஷபாதமாக பராமர்சிக்க.

(கரு) வருவிப்பது.

மேலும் இவர்கள் இப்படி ஸூத்திரங்களுக்கு அர்த்தம் வர்ணிப்பது ஸர்வஜ்ஞரான பாதராயணரால் செய்யப்பட்ட இந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுக்கு விஸ்தார வ்யாக்யாநமாகிய வ்ருத்தியென்ற ப்ராசீந க்ரந்தத்துக்கு விருத்தமாகையாலும் ப்ராமாணிகர்களுக்கு மிகவும் உபேக்ஷிக்கத்தக்கதே யென்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

இவர்களோ தங்களுடைய க்ரந்தங்களுக்கு வ்ருத்தி க்ரந்தத்தோடு விரோதம் வருவது குணமென்றே நினைத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் வ்ருத்தி க்ரந்தத்தையன்றோ உபேக்ஷிக்க ஆரம்பஞ் செய்கிறார்கள். இவ்விஷயம் எப்படிப்பட்டதென்பதையும் பண்டிதர்கள் ஆலோசிக்க வேணும். "ஜ்யேஷ்டஸிவ்யாய ப்ரவ்ருத்திரேவமேவ ந ஜயதி ஸிதரோஜநஃ" என்றன்றோ ஸத்வ ப்ராமாணிகர்களுடைய கொள்கை. ஸகல வேதார்த்தங்களையும் ப்ரத்யக்ஷீகரிக்க ஶக்தியுள்ள ருஷியினால் செய்யப்பட்ட வ்யாக்யாநத்துக்கு அநுகுணமாயும் ஸூத்ரத்திலிருக்கும் பதங்களுக்கிசைந்ததாயும் ஸமீசீநயுக்திக்குப் பொருந்தினதாயும் கிஞ்சித்தும் பாதகமில்லாததாயுமுள்ள ஸூத்ரார்த்தமிவர்களுக்கு ருசிக்கவில்லையே.

மேலும் இவர்கள் ஆநந்தமயாதிகரணத்துக்குச் சொல்லுமர்த்தம் வ்ருத்தி விருத்தமாத்ரமன்று. ௩-வது அத்யாயத்தில் ௩-வது பாதத்திலுள்ள "ப்ரியஶிரஸ்த்வாத்யப்ராப்திருபசயாபசயௌ ஹி பேதே" என்ற ஸூத்ரத்துக்கும் விருத்தம். அவ்விடத்தில், "ஆநந்தாதயஃ ப்ரதாநஸ்ய" என்ற இதற்கு முந்தின ஸூத்ரத்தில், ப்ரதாநமான ப்ரஹ்மம் ஸகல வித்யையிலும் வருவதால் அதன் குணங்களான ஆநந்தாதிகளும் ஸகல வித்யையிலும் வருமென்று ஸாதிக்கப்பட்டது. இப்படியாகில் "தஸ்ய ப்ரியமேவ ஶிரஃ" என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரியஶிரஸ்த்வாதி தர்மங்களும் ப்ரஹ்மகுணமாகையாலே அவைகளும் ஸகல வித்யையிலும் வர ப்ரஸங்கிக்கும் என்ற ஶங்கையில் "ப்ரியஶிரஸ்த்வாதி" என்ற ஸூத்ரமாரம்பிக்கப்படுகிறது. ப்ரியஶிரஸ்த்வாதிகள் ஆநந்தரூபமென்ற ப்ரஹ்மத்துக்கு வாஸ்

தவமான குணங்களல்ல. உபாஸநம் பண்ணுவதற்காக ப்ரஹ்மத்தை த்யாநிப்பதற்கு (புத்தியில் க்ரஹித்துக்கொள்வதற்கு) ஆநந்தமயத்தை பக்ஷியாகவும், ப்ரியம் முதலியவைகளை சிரஸ்ஸு முதலியனவாகவும் கல்பநம் மாத்திரம் பண்ணியிருக்கிறது.

ஆகையால் அவை எல்லா வித்யையிலும் வர ப்ரஸக்தியில்லை. அப்படி யவைகளை ப்ரஹ்ம குணங்களாக ஒப்புக்கொள்ளில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கு உபசயாபசயங்கள் வரப்ரஸங்கிக்கும் என்று இதனர்த்தம்.

இவர்கள் சொல்லும் ப்ரகாரம் ஆநந்தமயன் ஜீவனாகவும் ப்ரிய சிரஸ்த்வாதிகள் கோசாவயவங்களாகவும் இருக்குமாகில், முந்திய ஸூத்ரத்தால் ப்ரஹ்ம குணங்கள் எல்லாவிடத்திலும் வருமென்றால் ப்ரஹ்ம குணமல்லாத ப்ரியசிரஸ்த்வாதி விஷயத்தில் ஒருவித சங்கைக்கும் அவகாசமில்லாமையாலே இந்த ஸூத்ரம் எப்படிச் சேரும். இப்படி யாகையாலே, இவ்வித விரோதத்தை நினைத்து "ப்ரஹ்ம யதாஸ்ஸ்தாந் க்ருத்வா" என்று ஸ்ரீ சங்கராசார்யர் அவ்விடத்தில் சொன்னதும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதல்லவென்று ஸித்தித்தது.

ஸ்ருதி ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், "ஆநந்தமயோऽப்யாஸாத்" என்ற ஸூத்ர ஸ்வாரஸ்யத்தாலும், மஹர்ஷி வ்யாக்யாநத்தாலும், ஆநந்தமயம் ப்ரஹ்மமென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுகையால் ப்ரியசிரஸ்த்வாதி என்ற ஸூத்ரத்துக்கு ஸ்வரஸார்த்தத்தையே கொள்ளவேண்டியிருக்க; இப்படிக்கொள்ளில் அநர்த்தவக்த்ருத்வமுமில்லாதிருக்க; ஒரு விதமான சக்தியும் அவலம்பிக்க முடியாதவிடத்தில் பாஷ்யகார்கள் கையாளும் க்ருத்வா விந்தையை தாமாக ஒரு அர்த்தத்தை நிர்ணயம் பண்ணி அதற்கு ஸூத்ர விரோதத்தை நினைத்து இவர் கையாண்டது மிகவும் அநுசிதமே யாகும்.

இதற்குமேல் ப்ரஹ்மவித்யாபரண மென்ற க்ரந்தத்தில் சொல்லியிருக்கும் இவ்வதிகரணத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹமாக வெடுத்துக்காட்டி பரிஹரிக்கிறோம்.

௬. ஆநந்தமய ப்ரகரணத்துக்குப் பிறகுள்ள "தமேவ ஸாகஷ முக்த: ஸ்ரூத்தா" என்கிற வாக்கியத்தில் ஆநந்தமயத்துக்கும் பராத்மாவைச் சொல்லியிருப்பதாலும் அவ்வாத்மாவுக்கே ஸர்வாந்தரத்வம் ஸர்வஸாக்ஷிகாரணத்வம் முதலிய ஆகாரங்களைக் கொள்ளுகை யுசிதமாகையாலும் ஆநந்தமயத்தை ப்ரஹ்மமென்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது.

௭. மேலும், "யோ வேத நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமந்" என்கிற வாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தை பராமர்சித்தாலும் ஆநந்தமயன் ஜீவனென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அவ்விடத்தில் பரமேவ்யோமஸப்தம் ஹ்ருதயகுஹையில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தை நிரூபணம் பண்ணி "ஸேஷாநந்தஸ்ய மீமாம்ஸா" "பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டிதா" என்று சொல்லியிருப்பதை யனுசரித்து பராத்மாவைச் சொல்லுகிறது. பராத்மா ஸ்ரூதமாய் குஹையில் வைக்கப்பட்ட ரூபமானது ஜீவஸம்பந்தியென்றே கொள்ளவேண்டும் இப்படி இவ்வாக்கியத்தில் பராத்மா ஸ்ரூதமாக ஜீவஸம்பந்தியாய்வந் தோற்றுகையாலே ஆநந்தமய ப்ரகரணத்தில் "ப்ரஹ்ம புச்சம் ப்ரதிஷ்டா" என்று ஆநந்தமயத்துக்கு ஆதாரமாக ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகையாலே, ப்ரஹ்மாஸ்ரூதமாய் தோற்றும். ஆநந்தமயத்தையும் ஜீவன் என்று கொள்வதே உசிதமாகும். ஒரு வாக்கியத்தில் ப்ரஹ்மாஸ்ரிதமாய் தோற்றும் ரூபம் ஜீவஸம்பந்தி யென்று நிஸ்சிதமாகில் அதை யனுசரித்து வாக்யாந்தரத்தில் ப்ரஹ்மாஸ்ரிதமாகத் தோற்றும் ஆநந்தமயனை வாக்கியங்களுக்கு ஏகார்த்யம் வாரா மைக்காக ஜீவனென்றே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டாவோ?

௮. புத்தியை உபாதியாகவுடைய ஜீவன் விஜ்ஞாநமயன் என்றும், அஜ்ஞாநத்தை உபாதியாகவுடைய ஜீவன் ஆநந்தமயன் என்றும் விவக்ஷிக்கக்கூடுமாகையாலே ஜீவனை விஜ்ஞாநமயத்தைக் காட்டில் அந்யமாகச்சொல்லப்பட்ட ஆநந்தமயத்தை ப்ரஹ்மமென்றே கொள்ளவேண்டுமென்று ஸாதிக்க முடியாது.

ல. “ஸாக்ஷாத்து ஸ்நாந ஸமீ ஸாதக: ப்ரஜ்ஞாநவாந ஸவாநந்தயோஸ்யாநந்தஸாக:” என்கிற கௌஷீதக்யுபநிஷத்து வாக்யத்தில் ஆநந்தமய ஶப்தம் ஜீவனைச் சொல்லுவதாக ஏற்படுகையாலே இங்கும் ஆநந்தமய ஶப்தத்துக்கு ஜீவனையே பொருளாகக் கொள்ள வேண்டும். அங்கு ஸாக்ஷாத்தி சொல்லியிருப்பதால் ஆநந்தமயன் ஜீவனே என்று இசையவேண்டும்.

ஈ. மேலும், ப்ரஹ்ம வாக்யமென்று வாக்யத்தை ப்ரஹ்மமாகச் சொல்லியிருப்பதால் ஆநந்தமயத்துக்கு விஶிஷ்த (௩௬) சுப்ரஹ்மத்வம் பாதிதமாம்படி அதற்கு ப்ரஹ்மத்வம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது. அதைக்காட்டில் ப்ரஹ்மவாக்ய மென்கிறவிடத்தில் ப்ரஹ்மபத விஷயத்தில் “ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி” என்று முன்சொல்லிய ப்ரஹ்ம ப்ரக்ருதிக்கு வருகையாலே அதற்கு ஸ்வப்ராதாந்யத்தை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு வாக்யபத ப்ரயோகத்தால் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஈப்ராதாந்யத்தை பாதிக்கையே உசிதமாகும்.

உ. மேலும், அந்த ப்ரகரணம் “யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே” என்ற வாக்கியத்தை யனுசரித்து, நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்மத்தையே சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேண்டுகையாலே இவ்விடத்தில் ஆநந்தமயத்துக்கு ப்ராதாந்யத்தையாவது அதன் உபாஸநத்தையாவது ஒப்புக்கொள்ளக்கூடாது. கீழ்ச்சொன்ன வ்யர்த்தத்தையே ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும்.

உல. “ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம்” என்பதில் ஆப்நோதி என்பதற்கு ஸவதி என்றர்த்தமாகையாலே பரம் என்பது முதல் வேற்றுமையாய் “ப்ரஹ்மவேத ப்ரஹ்மைவ ஸவதி” என்பதோடு ஸமாநார்த்தகமென்று கொள்ளுகையாலே உபக்ரமத்தில் பேதந் தோற்றுகிறதென்று சொல்லுவதற்கும் வழியில்லை. இப்படி உபக்ரமத்திலும் உபஸம்ஹாரத்திலும் அபேதமேதோற்றுகையாலே நிர்வி

(௩௬) ப்ரஹ்மமாகயில்லாமை.

ஶேஷமான புச்ச ப்ரஹ்மத்துக்கே முன்சொல்லியபடி ஸ்வப்ராதா⁴ந்யம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் முதலிய த⁴ர்மங்களை ப்ராமாணிகர் இசைய வேண்டும்.

ஜ. “ஆநந்த³மயோப்⁴யாஸாத்” இவ்விடத்தில் முன் ந்யாயங்களை யனுசரித்து, ஆநந்த³மயம் பக்ஷியாக நிரூபிக்கப்படும் போது ப்ரஹ்ம புச்சம் என்ற வாக்கியம் அவயவத்ருஷ்டியை வியிப்பதாய்க்கொண்டு ஆநந்த³மயத்துக்கு ஶேஷமாக ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறதா? உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களில் ப்ரதா⁴நமாகத் தோற்றுகிற ப்ரஹ்மத்துக்கு ப்ரஹ்மபத³த்தாலே ப்ரத்யபி⁴ஜ்ஞை வருகையாலே இவ்வாக்யம் ஸ்வப்ரதா⁴நமாகவே ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறதா? என்று ஸம்ஶயாகாரம். ப்ரஹ்ம புச்சமென்கிற வாக்கியமானது ப்ரதா⁴நமாக ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. அஸந்நேவ என்ற மந்திரத்தில் அப்⁴யாஸத்தாலே ப்ரதா⁴நமாக வறியப்பட்ட ப்ரஹ்மத்துக்கே இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்ம என்ற பத³த்தாலே ப்ரத்யபி⁴ஜ்ஞை வருகையாலே, என்று முதல் ஸூத்ரத்துக்கு அர்த²ம். ஆறுவித தாத்பரிய லிங்கங்களில் சேர்ந்த அப்⁴யாஸத்துக்கு ப்ராதா⁴ந்யத்தை ஸாதிப்பதிலேயே ஸாமர்த்²யமுள்ளது. ஆநந்த³மயத்துக்கு ப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதிக்கும்பக்ஷத்தில், அப்⁴யாஸமாத்ரம் ஸூத்ரகாரர் சென்றது வ்யர்த²மாகும். வேறு ஹேதுவையும் ஸமுச்சயிப்பதற்காக (சேர்த்துக் கொள்வதற்காக) ச²ப்³தா³த் என்றன்றோ அப்போது சொல்லவேண்டும். ப்ராதா⁴ந்யம் ஸாத்⁴யமாகில் ஆநந்த³மயத்துக்கு அந்வயம் வாராது.

ஸ. “விகாரஶ—ர்யாத்” இந்த ஸூத்ரத்துக்கு அபி⁴ப்ராயமாவது—ப்ரஹ்ம புச்ச மென்கிறவிடத்தில் புச்ச பத³ம் லக்ஷணயா ஆதா⁴ரத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மத்துக்கு ஆநந்த³மயத்தைக் குறித்து ஶேஷத்வத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய புச்ச மென்கிற அவயவவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகிறதில்லை. இப்படியாகில் ஆதா⁴ரத்தை நேராகவே சொல்லக்கூடிய ஶப்³த³த்தை உபேக்ஷித்து புச்ச பத³த்தை யெடுப்பானேனென்னில், முன் ந்யாயங்களில்

அந்தந்த விஷயங்களை பக்ஷியாக நிரூபித்து, அதற்கு ஸாத்யமாக வேறோர விஷயங்களைச் சொல்லியிருப்பதால் இந்த அத்யாயத்திலும் ஆநந்தமயத்தை பக்ஷியாக நிரூபிக்கும்போது ஸாத்யவைலக்ஷ வருகையாலே முன் அத்யாயங்களுக்கு தாத்பர்யமாக ஸாத்யவாதத்தை வ்யபோஹித்து அதனால் ஆதாரத்தை ஸம்பாதித்திருக்கிறது. இப்படியாகில் முன் அத்யாயங்களிலிருக்கும் ஸாத்யவாதத்துக்கும் இவ்ஸாத்யவாதத்துக்கும் விஷயபேதங்கொள்ளுகையாலே அத்யாயாந்தரத்தோடு இதற்கு ஸாங்கத்யஞ் சேராதொழியாதோவென்னில், “ஜந்மாத்யஸ்ய: ஸாதாஸ்யவிஷயா:” என்கிறவிடத்தில் ஜந்மாதிகளைக் காட்டிலும் விஷயாதிகளுக்குச் சொல்லியிருக்கும் ப்ரகாரமும், “ஸர்வஜ்ஞாத் ஸாஸாக்ஷ: ஸார:” என்று ஸாஸாக்ஷனுக்குச் சொல்லியிருக்கும் ப்ரகாரமும் பிந்நபிந்ந (தனித்தனியா) மானாலும் ப்ரஸங்க வ்யபோஹ மாத்திரத்தைக்கொண்டு ஸாங்கத்யத்தை நிர்வஹிக்குமாப்போலே இவ்விடத்திலும் நிர்வஹிக்கலாம். ஸாத்யவாத வ்யபோஹத்துக்கு வேறு ப்ரயோஜனமுமுண்டு. அதாவது.—ஆநந்தாதிகோச விசிஷ்டமான சைதந்யமே ஜீவன். அவ்விடத்தில் விசேஷ்யபூதமான சைதந்யமே ப்ரஹ்மம். இவ்விரண்டு வஸ்துக்களுக்கும் அத்யந்தபேதங் கிடையாது. விசாக சைதந்யாம்சத்தைக்கொண்டு ஸ்வரூபபேதமே யுள்ளது. ஆகையாலே, “பேதவ்ய” என்கிறவிடத்தில் ஜீவப்ரஹ்மபேதஞ் சொன்னதற்கு விரோதமில்லை. இப்படித் தீர்ந்தமையாலே ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனான ஜீவனிருக்கையால் வஸ்து ஸாத்யஸ்ய ஸம்பந்தமென்று சொல்லுகிற ஸந்தர்ப்பம் எப்படிக் கூடுமென்று சங்கிக்க வழியில்லையென்று ஆநந்தாதிகோச நிரூபணத்துக்கு நிஷ்கர்ஷமான தாத்பர்யம் இப்படியாகில் உபக்ரமத்தில் “ஸாதநவ்யாப்தி” என்று ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு ஸாக்ஷாத்வை ஆதாரமாகச் சொன்னது எப்படிப் பொருந்தும்? ஜீவனுடைய ஸாக்ஷிசமான ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜீவனைக்குறித்து ஆதாரமாயிருக்கை சேராதன்றோ. லோகத்திலும் உட்கார்ந்திருப்பவனைக்

காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஜ்ஞாநாதிகளுக்கன்றோ ஆதாரத்வம் காணப்படுகிறது என்கிற சங்கைக்கே தலையெடுக்கிறது. இதை பரிஹரிக்கவே ச்ருதியானது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஆதாரத்வத்தைச்சொல்ல வேணுமென்று அபிப்ராயமுள்ளதாயினும் ஆதாரத்தை போதிக்கும் பதத்தை உபேக்ஷித்து ப்ரஹ்மத்துக்கு வ்யாப்யத்வத்தைக் கூறுகிறது. அதைக்கொண்டு ஆதாரத்வத்தை போதிப்பிக்கிறது. பக்ஷியுள்ளடங்கிய வ்யாப்யமே பக்ஷிக்கு ஆதாரமாயிருக்குமாப்போல் ஜீவனுள் விசேஷ்யமாயடங்கிய ப்ரஹ்மம் ஜீவனுக்காதாரமாயிருக்கலாமென்று இதன் கருத்து. இப்படி விகார—ச என்ற ஸூத்ரத்துக்கு தாத்பர்யம்.

௩. ‚‚கல்யாண—த்வ’’ ஆநந்தரூபத்தைக் குறித்தும் காரணத்வஞ் சொல்லியிருக்கையாலே அதற்கு ஸாகல்யமாயிருக்கை ப்ரஹ்மத்துக்குக் கூடாமையாலே இப்ப்ரகரணத்தில் அவயவிக்கு ஸாகல்யமல்லாத வஸ்துவுக்கு வ்யாப்யத்வ ஸ்வரூபமென்றும் முந்தின ப்ரகரணங்களில் அந்தந்த அவயவிகளுக்கு ஸாகல்யங்களான அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு வ்யாப்யத்வ ஸ்வரூபமென்று விசேஷத்தை ஒப்புக்கொள்ளுமாப்போலே இந்த ப்ரகரணத்தில் வ்யாப்ய ஸம்பந்தத்துக்கு ஆதாரமேயாகும்; முந்தின ப்ரகரணங்களில் அவயவவிசேஷம் அபேக்ஷம் என்கிற விசேஷத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஸூத்ரத்துக்கு தாத்பர்யம்.

௪. ‚‚சேதந—வ்யாபிகே’’ ப்ரஹ்ம வ்யாப்யமென்கிறவிடத்தில் முதலில் ப்ரஹ்ம ஸம்பந்தத்தாலே ஸாமாந்யமான சேதநத்வத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மம் தோற்றுகையாலே, அதை யனுசரித்து பிறகு இருக்கும் வ்யாப்யபதத்துக்கு லக்ஷணயா ஆதாரமே அர்த்தமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று தாத்பர்யம்.

௫. இவ்விடத்தில் அவயவத்வத்தை விவக்ஷியாதபோது ஆநந்தரூபத்தின் உபாஸநத்துக்கு அர்த்தமில்லாமல் போய்விடுமேயென்னில், ‚‚சேதநாசேதநவைகல்ப்'' என்று ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆநந்த

மயன் உபாஸ்யனாக ஆகிறதில்லை. உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களாலே ப்ரகரணத்துக்கு ஜ்ஞேயமான நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மத்தில் தாத்பர்யமென்று ஏற்படுகையாலே இவ்விடத்தில் உபாஸநத்தை விவக்ஷிப்பது அநுபபந்நமாகையாலே என்றபிப்ராயம்.

ஸ. ப்ரகரணத்துக்கு ப்ரஹ்மத்தில் தாத்பர்யமிருக்கச்செய்தேயும் ஆநந்தமயாதி கோசங்களில் அவாந்தரமான அப்ரதாநமாக உள்ளடங்கிய உபாஸநத்தையும் விவக்ஷிக்குமாப்போலே இங்கும் கொள்ளலாமே யென்னில், "பலவ்யபதேசாத்" என்று ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் பேதமாவது—முன் வாக்யங்களில் பலஞ்சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்தில் சொல்லப்படவில்லை என்கிற வைஷம்யமே. அவ்விடத்தில் பலஞ்சொல்லியிருப்பதால் உபாஸநம் விவக்ஷிதமாகிறது. இங்கு பலத்தைச் சொல்லாமலே ஆநந்தமய மாத்ரத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் அப்படிக்கொள்ள வழியில்லையென்று தாத்பர்யம். இவ்விடத்திலும் உபாஸநத்தை விவக்ஷிக்கலாம். இப்படி விவக்ஷித்த ஆநந்தமயோபாஸநத்தில் அதற்கு சேஷபூதமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநமும் அடங்கியிருப்பதால் இவ்வுபாஸநம் ப்ரஹ்மவிஷயமாக ஆகவும் குறையில்லை.

ஸ. ஆகையால் இவ்வுபாஸநத்துக்கு உபக்ரமத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வகாமாவாப்தியென்றும், மோக்ஷம் பலமாகலாம் என்ற ஶங்கையில் "அஸ்மிந்நஸ்ய—ஶாஸ்தி" யென்று ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. முதலில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வகாமாவாப்தியென்றும் பலம். ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரரூபமாகையாலே அது நிர்விசேஷமாயும் ப்ரதாநமாயுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தின் ஜ்ஞாநத்துக்கு பலமாகுமே தவிர, ஆநந்தமயத்துக்கு சேஷமாய்க்கொண்டு அப்ரதாநமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு பலமாகவாகாது. உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களாலே ப்ரகரணம் நிர்விசேஷ ஸ்வப்ரதாந ப்ரஹ்மபரமென்றும் முதலில் சொல்லப்பட்ட பலம். ப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரரூபமென்

றும் விதிக்கில், அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்துக்கும் இவ்விதஸமயத்துக்கும் ஸாத்யஸாதநபாவங் கொள்ளுவதன்றோ உசிதமாகும். ஸத்யாந ப்ரஹ்ம விஜ்ஞாநத்தோடு கூடிய சூநநூபோபாஸநத்துக்கும் இவ்வித ஸமயத்துக்கும் ஸாத்யஸாதநபாவஞ் சொல்வது உசிதமாகுமோ? ஸவிது—இந்த ஸூத்ர ப்ரஹ்மத்தில், ஸஸ்ய—ஜீவனை இந்த சூநநூயேத்துக்கு, தத்ப்ராபம்—தஜ்ஞாநப்ராபம், தஜ்ஞாவாவத்வம் (அதாகவே ஆகுகையே) ஶாஸ்தி—சாஸ்திரமானது சொல்லுகிறது என்று ஸூத்ரத்தின் ஸயூம்.

இவ்விடத்தில் பூர்வபக்ஷிக்கு உபக்ரமோப ஸம்ஹாரங்களில் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த குணங்களோடு கூடியதாயும் ப்ரஹ்மத்தை ஸூத்ரமாகவுடையதாயுமுள்ள சூநநூயேத்தின் உபாஸநத்தால் மோக்ஷப்ரவமான ஸமம் என்று ஸவிப்ராயம்.

ஸித்தாந்திக்கு ப்ரகரணம்முழுவதும் நிர்விசேஷமான ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. அதனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்று ஸவிப்ராயம் என்று இவ்வதிகரணத்துக்கு ப்ரஹ்ம விதாரணமென்ற நூத்தில் சொல்லிய நிஷ்கர்ஷமான வயூம்.

இவ்வயூம் முழுமையும் முந்தி எடுத்துக்காட்டிய அவ்வவ பூர்வபக்ஷங்களை நிரஸிக்குமிடத்தில் நாம் சொல்லிய ப்ரமாண யுக்த்யாதிகளாலே நிரஸ்தப்ராயமே. ஆகிலும் இதை தனித்தனியாக எடுத்தும் பரிஹரிப்போம்.

க. தபிஸேஷ்ய ஸவ என்பதற்கு ௬. யோஜனைகள் ஸம்பாவிதங்களென்றும், அதில் ஒருயோஜனையும் எதிரிகளுக்கு ஸாநுகூலமாகாதென்றும் முன்பே பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் சொன்னோம். ஆகையால் தபிஸேஷ்ய ஸவ என்பது சூநநூய வாக்கியத்துக்குப் பிறகு ப்ரவசிதத்திருந்தாலும் சூநநூயேத்துக்கும் ஒரு ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்ல ஶக்தியற்றதே யாகும். இங்கு இவர் பூர்வமான ஸநூயேத்துக்குக் காரணமாய்க்கொண்டு எந்த வயூம் ஸம்பாவியாக

விருக்கிறதோ இதுவே அந்த ப்ரமாணபேதத்துக்கும் ஸாமஞ்ஜஸ்யமான வாக்யமென்று சொல்லிய காரணகார்யமான யோஜனையும் சரியாக வாகாது. யத: ஸத்வகுணஸ்ய என்கிறவிடத்தில் எது காரணத்துக்குக் காரணமோ என்கிற ஸங்கையும் மிகவும் அஸமஞ்ஜஸம். ஸத்வத்துக்கு ஹேது காரணமென்கிற ஸங்கத்தில் ஸத்வஸ்ய ஹேது: என்று ஒருவரும் சொல்லார். மேலும் ஸூத்ரம் என்று ஸூத்ரமிருக்கச்செய்தே காரணவாக்யத்துக்கு அப்பதத்தோடு அந்வயமே ஸ்வாரஸ்யமாகத் தோற்றும் ஆகையால் அதே க்ராஹ்யமாகும்.

மேலும் இந்த யோஜனை எதிரிகளுக்கு விபரீதமாயே முடியும். இவர்கள் பக்ஷத்தில் பாஞ்சராத்ரம் ஸூத்ரபேதத்துக்கு ஶேஷமின்றி ஸ்வதந்த்ரமாகையாலே அதற்கு மேலுள்ள தத்வஸ்ய ஹேது: என்கிற வாக்கியத்தில் தத்வ என்பது தத்வவஸ்துமாயும் (கிட்டினதாயும்) ப்ரதாநமாயுமுள்ள பாஞ்சராத்ரத்தையே காட்டும். இப்படியாகில் பாஞ்சராத்ரத்துக்குங் காரணமாய் ஒரு ஸூத்ரம் நிரபேக்ஷமாக ஸித்திக்கும். வேறு ப்ரமாணத்தை யனுசரித்து தத்வ என்பதற்கு இப்படி அர்த்தங்கொள்ளக்கூடாதென்னில், முன் சொல்லிய பல காரணங்களால் பரமோக்ஷமென்று ஸித்தித்த ஸூத்ரபேதத்துக்கும் ஸூத்ராந்தரம் இவ்வாக்யத்தால் ஸித்திக்குமென்று சொல்லக்கூடாது என்று தாத்பர்யம்.

ஏ. பாஞ்சராத்ரத்துக்கு வைஷ்ணவம் என்றும், பாஞ்சராத்ரம் என்றும் இரண்டாகாரங்களை ஒப்புக்கொள்ள ஒரு ப்ரமாணமுமில்லை. எதிரிகள் தாங்களாகவே ஆங்காங்குத் தங்களுக்கபிமதமான அர்த்தத்துக்கு விரோதம் வரும்போது அதைப் பரிஹரிப்பதற்கு ஒரு ஸாத்யமான மார்க்கமாக இவ்விரண்டாகாரங்களையும் சம்பாதித்திருக்கிறார்கள். அடுத்த முன் வாக்கியத்தில் பாஞ்சராத்ரவித: என்று வேதநத்துக்கு கர்த்தாவாகச் சொன்ன ஜீவனை உத்தரக்ஷணத்தில் அதற்கு கர்த்தாவாக அங்கீகரித்து வாக்யார்த்தஞ்சொல்வது மிகவும் ஸாஹஸமே யாகும். யத: என்பது முன் வித: என்று சொல்லப்பட்ட வேதந

கர்த்தாவையன்றோ ஸ்வாரஸமாகக் காட்டக்கூடியது. பரமவ்யோம ஶப்³த³ம் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்பதும் சரியாகாது. இங்கிருக்கும் பரமவ்யோம ஶப்³த³த்துக்கு ஒரு பா⁴ஷ்யகாரரு மிப்படி வ்யாக்²யாநஞ் செய்யவில்லையே. ஶ்ரீஶங்கராசார்யரும் வ்யோம்நி ஸூக்ஷ்மே அவ்யாக்ருதாக்²யே என்றும் ஹார்தே³ வா என்றும் இங்குள்ள பரமவ்யோம ஶப்³த³த்தை அவ்யாக்ருதாகாஶபரமாயும் ஹார்தா³காஶ பரமாயுமன்றோ வ்யாக்²யாநம் பண்ணினார். பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டி²தா என்கிறவிடத்திலும் பரமாத்மா அர்த²மென்று அவர் சொல்லவில்லை. பரமே வ்யோமந் ஹ்ருத³யாகாஶ கு³ஹாயாம் பரம ஸ்தா²நே உத்க்ருஷ்டே ப்ரதிஷ்டி²தா ஸந்நிவிஷ்டா என்று சொல்லியிருக்கிறார். இவ்வசநஶைலியைப் பார்த்தால் பரமே, வ்யோமந் என்ற இரண்டு பத³ங்களுக்கும் வையதி⁴கரண்யத்தையும் (வெவ்வேறு அர்த்தங்களைச் சொல்லுகையையும்) அதில் வ்யோம ஶப்³த³த்துக்கு தாமே முன்பு சொன்ன ஹார்தா³காஶ பரத்வத்தையும் அவலம்பித்திருக்கிறாரென்று ஏற்படுகிறது.

மேலும் அவ்விடத்தில் க³த்யந்தரமில்லாமையாலே அப்படி ஒப்புக்கொண்டாலும் இவ்விடத்தில் ஸ்வாரஸமான அர்த²த்தை விட வழியில்லை. ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான ஸ்தா²நத்தையன்றோ பரமவ்யோமபத³ம் அநேகவிடங்களில் சொல்லுகிறது. மேலும் இங்குள்ள பரமவ்யோமபத³த்துக்கு பரமாத்மா அர்த²மாகில் இவ்விடத்தில் ப்³ரஹ்மத்துக்கு ஜீவாஶ்ரயத்வம் ஸித்³தி⁴ப்பதால் விஜ்ஞாநமயாத் அந்யோந்தர ஆத்மாநந்த³மய: என்று ஜீவனுக்கு ஆஶ்ரயமாகத் தோற்றின ஆநந்த³மயத்துக்கு ப்³ரஹ்மத்வம் நிராபா³த⁴மாக ஸித்³தி⁴க்கும். இரண்டிடத்திலும் ஜீவாஶ்ரயத்வம் தோற்றுகையாலே ஆநந்த³மய விஷயத்தில் அதுதானிது என்று ப்ரத்யபி⁴ஜ்ஞை ஸ்வாரஸமாக வருமன்றோ. விஜ்ஞாநமயத்துக்கு ஜீவத்வ மொப்புக்கொள்ளவில்லையே என்னில், பரமே வ்யோமந் என்கிறவிடத்திலும் பரமவ்யோம பத³த்துக்கு பரமாத்மபரத்வ மொப்புக்கொள்ளவில்லை என்கிற ஸமாதா⁴நம் துல்யமாகும்.

இத்தால் எதிரிகள் வர்ணிக்கும் ஸ்ருஷ்டிப்ரக்ரியைக்கு அவர்களெடுத்த வழியை யவலம்பித்தே அவர்களுக்கு அநிஷ்டமான ஸ்ருஷ்டிப்ரக்ரியையும் வர்ணிக்கலாமென்று பதில் சொல்லிற்றாயிற்று.

௬. பாஹ்யாதிரூப உபாதிஸம்பந்நத்துக்கு பாஹ்யாதி விகாரத்வம் கிடையாமையாலே விகாரார்த்தகமான மயட்ப்ரத்யயத்தை யுடைய விஜ்ஞாநமயாநந்தமய ஶப்தங்கள் ஜீவனையே சொல்லுகிறது என்பதும் ஸங்கதமாகாது. ப்ரஹ்மம் ஆகாஶம் என்று வ்யவஹாரங் கிடையாதென்று முன்பே சொன்னோம்.

மேலும் இப்படிக்கொள்ளில், இங்கு ஆநந்தமய வென்கிறவிடத்தில் ஆநந்தபதம் ஜ்ஞாநரூப உபாதியைச் சொல்லுகிறதென்று ஏற்படுமாகையாலே இது மிகவும் பரிஹஸநீயமே யாகும். அகாரணமாக அவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் உக்தமான இரண்டர்த்தங்களிலும் ஐக்யமே யென்பதும் ஸாஹஸம். ஆகையால் விஜ்ஞாநமயாதந்ய: என்கிற நிர்தேஶம் ஆநந்தமயத்துக்கு ஜீவபேதத்தை ஸ்பஷ்டமாக ஸாதிக்குமென்று தீர்ந்தது.

௭. ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ஆநந்தமயத்துக்கு மேல் வாக்கியத்தில் “ஸர்வஸ்யேஶ்வர:” என்று ஸர்வேஶ்வரத்வம் முதலிய தர்மங்களைச் சொல்லியிருப்பதால் இது பரமாத்மா வென்றே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஆநந்தமயன் ஜீவனானாலும் அதற்கு பரமாத்மாபேதத்தை நினைத்து ஸர்வேஶ்வரத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறதென்பதும் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமான பேதத்தைச் சொல்லும் அநந்யதாஸித்தமான பல ப்ரமாணங்களோடு விரோதிக்கையாலே சரியாகாது. பரமாத்மாவான ஆநந்தமயனுக்கு ஸுஷுப்திஸமயம் ஜீவாபேதத்தை நினைத்து என்றுதான் ஏன் கொள்ளக்கூடாது. ஸுஷுப்தி உபக்ரமத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் இங்குள்ள ஆநந்தமயபதத்துக்கு ஆநந்தவல்லியிலிருக்கும் ஆநந்தமயபதத்துக்குப் போலே ஸ்வாரஸ்யம் முதலிய பல யுக்திகளாலே பரமாத்மபரத்வம்

விசிஷ்டிக்கையாலே அப்வாரோஹாவினிடத்தில் ஜீவனை த்வாரமாகக் கொண்டு இஸ்வாபாவிக்கு அந்வயங்கொள்ளுகையில் ஒருவித பாதகமும் கிடையாது. "கார்யந்யாநேநாவதி ஸகிருதநெனெஷ ஸமுத்ரநேந நக:" என்கிறவிடத்தில் கார்யத்துக்கு ஸமுத்ரநெய த்வாரமாகக்கொண்டு வாரோஹாவினிடத்தில் அந்வயங்கொள்ளுமாப் போலே இங்கும் கொள்ளலாமிறே. பதத்வயத்துக்கு ப்ராதான்யந் தவிர வேறர்த்தங்கொள்ளமுடியாதென்றும், அப்படிப்பட்ட ப்ராதான்ய மான வாசநம் ஜீவனுக்கஸம்பாவிதமென்றும் விசிஷ்டித்தால், மேற் சொல்லிய ஸர்வேஸ்வரத்வாதிகளுக்கு விரோதமாக வாரோஹாவிலும் முன் சொல்லியபடி அந்வயிக்கக்கூடிய ஸாமாந்யாதிகரண்யத்தைக் கொண்டு ஆநந்தமயன் ஜீவனென்று ஸாதிப்பது பொருத்தமற்றதே. எதிரிகள் ஸார்வ ஸூத்ரத்தில் ஆநந்தமய ஸப்தத்துக்கு ஜீவவாசித்வத்தை விசேஷமாகவும் ஸித்தித்து ஆநந்தவல்லியிலு மப்படியே கொள்ளவேணுமென்று நிரூபித்ததைக் கண்ணுற்ற ஓர் மஹான் "ஸ்ரீதாதவாசெஷ்விருஷிதெ ப்ரஸம்ஸெ நிரஸ்யஸதா நந்தநயாநீக்ஷிரேஷ்டா, ஸம்ஸாவாஸ வாஸு வருஷெதா விஸாத்ஸம் நொவெதா கயம்ராவஸ யஹ்யு வத்த்யா:" என்று ப்ரஸிஸம்ஷி யெழுதியிருக்கிறார்.

ஈ. ப்ரஹ்ம புச்சமென்ற நிர்தேஸத்தாலே ஆநந்தமய வாக்யத்துக்கு அப்ரஹ்மத்வம் விசிஷ்டிக்கிறதென்றும் அதை ஸாதிக்கக் கூடாதென்றும் சொன்னதும் அஸங்கதமே. ஒரு வஸ்துவுக்கே ஆகாரபேதத்தாலே அவயவித்வம் அவயவத்வம் என்கிற இரண்டு தர்மங் களுங் கூடுமாகையாலே புச்சம் ப்ரஹ்ம என்ற மாத்திரத்தாலே ஆநந்தமயம் ப்ரஹ்மமன்று என்று விசிஷ்டியாது. இப்படிக்கொள்ளாத போது ஆநந்த ஆத்மா வென்கிறவிடத்தில் இவர் சொல்லும் ப்ரகாரம் ப்ரதானமாகச் சொல்லப்பட்ட ஆநந்தத்துக்கும் அப்ரஹ்மத்வம் விசிஷ்டிக்குமாகையாலே அதையும் ரக்ஷிக்கவேண்டிவரும். அப்போது ஆநந்த உதி வாரம் ப்ரஹ்ம என்ற ஸ்ருதிப்ரஸித்திக்கு விரோதம் துர்வாரமே யாகும்.

௯. "யதோ வாச:" என்கிற வாக்யம் ப்ரஹ்மத்துக்கு அநவதிகாதிசயமாயும் ஸ்வாபாவிகமாயும் உள்ள ஆநந்தமென்கிற ஒரு மஹாகுணமுள்ளதென்றே ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே அவ்வாக்ய சேஷத்தைக்கொண்டு ப்ரகரணம் நிர்விசேஷமென்று உத்கோஷிப்பது வ்யர்த்தமேயாகும். இங்கு இவ்வர்த்தம் பூர்வர்களால் முக்யமாக அறியத்தக்கது.

யதோ வாச:— என்கிற வாக்யம் ப்ரபஞ்சத்துக்கு அபாவத்தையாவது ப்ரஹ்மத்துக்கு நிர்விசேஷத்வத்தையாவது சொல்லுகிறது என்னும் பக்ஷத்தில் இதற்குமேலுள்ள "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்" என்ற பதங்களுக்கு என்ன அர்த்தம்? எப்படி அந்வயம்? இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஆநந்தத்தை யறிந்தவனுக்கு பய நிவ்ருத்தி யுண்டாகிறது என்ற அர்த்தந் தோற்றவில்லையா? அநந்யதா ஸித்தமான எவ்வித ஶ்ருதிவாக்யத்தாலே இவ்வர்த்தத்துக்கு பாதங் கொள்ளக்கூடும். இதை நிஷ்பக்ஷபாதமாக பராமர்சிக்க,

௰. ப்ரஹ்மவிதாப்நோதி என்கிறவிடத்தில் ஆப்நோதி என்பதற்கு பவதி என்றர்த்தம் என்றதுஞ் சேராது. முக்தி தசையிலும் ஜீவப்ரஹ்மபேதத்தைச் சொல்லும். பல ப்ரமாணங்களாலும் "ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி" என்றவிடத்தில் பவதி என்பதற்கு ஆப்நோதி என்றர்த்தங் கொள்ளக்கூடுமாகையாலும், பராமர்சிக்கும்போது "பூ ப்ராப்தௌ" என்கிற தாதுவினாலே நிஷ்பந்நமானதாக அவ்விடத்திலிருக்கும் பவதி யென்பதை ஒப்புக்கொள்வதே மிகவும் உசிதமாகையாலும் இவர் ஆப்நோதிக்கு அர்த்தஞ்சொன்னது உபேக்ஷிக்கத்தக்கதே. ஆப்நோதி என்கிறவிடத்தில் இத்தாதுவுக்கு அப்ரஸித்தமான ஸத்தாரூப பூதாத்வர்த்தத்தை அர்த்தமாகக்கொள்வதைக்காட்டில் "பூ ப்ராப்தௌ" என்று ப்ராப்தியில் ப்ரஸித்தமான பூதாதுவுக்கு ப்ரஹ்மைவ பவதி என்றவிடத்தில் ப்ரயோகம், பரப்ரஹ்மபத மாத்ரம் ஸாதநம் என்று கொள்வதன்றோ ஸமுசித க்ருத்யமாயும் ந்யாயஸங்கதமாயுமாகும்.

ஜ. முதல் ஸூத்ரத்துக்கு அவர் காட்டிய ஸம்ஶயமுஞ் சேராது. முந்தின நான்கு ஸூத்ரங்களில் லக்ஷியமாக நிரூபணம் பண்ணப்பட்ட அவயவிக்கு ப்ராதாந்யமும் ஸாத்யமாக நிரூபிக்கப்பட்ட வஸ்துவுக்கு அவயவமாய்க்கொண்டு அப்ராதாந்யமும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தோற்றுகையாலே அதற்கு பாதகமில்லாதபோது இங்குமப்படிக்கொள்ளவேண்டுகையாலே அதற்கு அவிருத்தமாக இவ்விடத்தில் ஸம்ஶயத்தை வர்ணிப்பதே உசிதமாகும்.

மேலுமிவர்காட்டிய ஸம்ஶயம் அப்யாஸமென்ற ஹேதுவாலே நிவர்த்தியாது. அப்ராதாந்யமுள்ள அந்நமயாதிகளிலும் "ஸ யோ நாம ப்ரஹ்மேத்யுபாஸ்தே" இவை முதலிய நாமாத்யுபாஸந வாக்யங்களிலும் அப்யாஸமென்ற ஹேதுவிருக்கையாலே இந்த ஹேது ஹேத்வாபாஸமேயாகும். மேலும் ஆநந்தமய பக்ஷத்துக்கும் அப்யாஸ பக்ஷத்துக்கும் இவர் சொன்ன பேதமும் மிகவும் அஸ்வரஸமென்பது ஸ்பஷ்டமேயாகும். தமக்கிஷ்டமாக ஒரு ஸாத்யத்தையும் தாமாகவே சம்பாதித்திருக்கிறார். ஆகையால் இவ்வபேதமும் ஸூத்ரகாரருக்கு அபிமதமென்பது ஆணையிட்டே நிஷேதிக்கத்தகுந்தது. அப்யாஸரூபஹேதுவானது ஒரு வஸ்துவுக்கு தாத்பர்ய விஷயத்வத்தை (ப்ரகரணத்தில் சொன்ன பேதங்களில் தனக்கு நோக்கான ஓர்பேதமாயிருப்பதை)யே ஸாதிக்குமாகையாலும் இவ்விதமான தாத்பர்ய விஷயத்வம் அப்யஸிக்கப்படாத வஸ்துவுக்கும் கூடுமென்று லோகஸித்தமாகையாலும் அப்யாஸத்துக்கு ப்ராதாந்யத்தை ஸாதிப்பதில் ஸ்வாரஸ்யமென்று சொன்னதும் யுக்தமாகாது. வெகு இடங்களில் விவக்ஷிதமான ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கக்கூடிய வேறு ஹேதுக்களையும் ப்ரதர்ஶிப்பதற்காக அவ்விடங்களிலும் "தத்ஜ்ஞாநாத்" என்றே சொல்லவேணுமென்று ப்ரஸங்கிக்கையாலே "அப்யாஸாத்" என்று சொன்னது சேராது என்று வர்ணித்ததும் பொருந்தாது. தத்ஜ்ஞாநாஶ்ரவண ஹேதுஸ்வஜ்ஞாநாத் என்றிப்படியும் ஸூத்ரகாரர் சொல்லலாமன்றோ.

மேலும் ஜீவாநந்த வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸூசிப்பதற்காகவே "ஸத்யாஸாத:" என்று சொல்லியிருக்கிறதென்றுங் கொள்ளலாம். நிரதிசய ஆநந்தஸ்வரூப (இதற்குமேல் ஓர் அதிசயமில்லையென்ற ஆநந்த தோற்ற)மாக ஸத்யவிக்கப்பட்ட ஆநந்தத்தையுடையனா யிருக்கையாலே ஆநந்தமயனை வாஸ்தா பரமாத்மாவே என்கிற ஸித்தாந்தமும் நாம் கொள்ளுகிறோமன்றோ.

ஸ. விகார—ர்த: இவ்விடத்தில் ஸூத்ரகாரருக்கு ஆசயம் வர்ணித்ததும் க்லிஷ்டம் இவ்வளவு தாத்பர்யம் வர்ணிப்பதற் கனு குணமாக வொரு பதமும் ஸூத்ரத்தில் கிடையாது.

மேலும் "ஐந்த்ரியெஸ்ய:" என்கிறவிடத்துள்ள வெல்லா ப்ரத்யயங்களுக்கும் உத்கர்ஷமே அர்த்தமாகையாலே த்ருஷ்டாந்தமும் சேராது. ஒவ்வொருவிடத்திலும் அந்தந்த வஸ்துவின் உத்கர்ஷத் துக்குக் காரணமான வ்யாபாரங்கள் வேறுபட்டிருந்தாலும் அதற்கு கார்யமான உத்கர்ஷம் ஸர்வ ப்ரத்யயங்களுக்கு மர்த்தமென்று கொள்வதில் விரோதலேசமுங் கிடையாது. "ப்ரத்யய ஶ்ரேஷ்ட வசந:" என்று ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் பாஷ்யகாரருஞ்சொன் னார். "ஸ்வார்த்த ப்ரக்ருதௌ ப்ரத்யய ஶ்ரேஷ்ட்ய வசந:" என்று கல்பதருவும் ஸ்ரீசங்கராசார்யரும் உபநிஷத்பாஷ்யத்தில் இங் குள்ள எல்லா ப்ரத்யயங்களுக்கும் ஓரே அர்த்தமென்பதை ஸூசி ப்பித்திருக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் வேறு க்ரந்தகாரர்கள் ஒருபுற மிருக்க, இவர் தாமே ஆநந்தமயாதிகரணத்தில் "ப்ரத்யயெ நஸ்யார்த்த: கஷ்டம் பாதம் ப்ரதிபாத்யதெ தத்ர ப்ரயோஜகம் யதா ஸம்பவம் கல்ப்யதெ, உதிந வொர்த்யம்" என்று சொல்லி யிருக்கிறார். இவ்விடத்திலோ ப்ரத்யம் ப்ரத்யர்த்தம் ப்ரத்யர்த்தபேதாபேக்ஷ்ய ஆநந்தநாயிகரணே வக்ஷ்யமாணரீத்யாநந்ய தேவ" என்றெழுதி யிருக்கிறார். இது பரஸ்பர விருத்தமாகும்.

இப்படி இவரெடுத்த த்ருஷ்டாந்தம் விஷமமாகையாலே இவரபிமதம் ஸாதிக்க வழியில்லை. இப்படியே "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்" என்கிறவிடத்தில் அநந்தத்வ சப்தத்தி னர்த்தமான வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை யென்பது வஸ்வந்தர ஸம்ஸ்ருஷ்ட (வேறு வஸ்துவோடு சேர்ந்தில்லாமை) ரூபமென்பதிலும் கோஶங்களோடு கூடின சைதந்யமே ஜீவன். அதிலடங்கிய விசேஷ்யமான சைதந்ய மாத்ரம் ப்ரஹ்மம் என்பதிலும் ஆதேயபதத்தில்சேர்ந்த வஸ்துவுக்கே ஆதாரத்வங் கூடுமென்று காண்பிப்பதற்கே ஆதாரத்தைச் சொல்லும் பதத்தை யபேக்ஷித்து ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶ்ருதியில் ப்ரயோகித்திருக்கிறது என்கிற அம்சத்திலும் அநந்யதா ஸித்தமான ஒரு வசந ஶகலமும் இதுவரையில் ஒருவராலும் காணப்படாமையாலே இவர் ஸாமாநாதிகரண்யத் துக்கு வேறு ப்ரயோஜநமுண்டென்று தொடங்கி வர்ணித்ததும் பொருந்தாது.

இப்படி இவர் விலக்ஷணமான வாக்யார்த்தங்களை ஆங்காங்கு வர்ணிப்பது, "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந. ம்ருத்யோஸ் ஸ ம்ருத்யுமாப்நோதி ய இஹ நாநேவ பஶ்யதி. தத்த்வமஸி. அயமாத்மா ப்ரஹ்ம. ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்றிவை முதலிய வாக்யங்களை யவலம்பித்தன்றோ; இது பொருந்தாது. "ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ. போக்தா போக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா. ஸோऽகாமயத பஹு ஸ்யாம். ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம். தத்தேதம் தர்ஹ்யவ்யாக்ருதமாஸீத். தந்நாமரூபாப்யாம் வ்யாக்ரியத. ததாத்மாநம் ஸ்வயமகுருத. ததநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாபவத். யஸ்யாத்மா ஶரீரம். யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம். ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா. பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா. ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம். அஹமாத்மா குடாகேஶ ஸர்வபூதாஶயஸ்தித:. ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணு:. ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம். ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ:. ஸர்வகதஸ்ய ஸம்வேஷ்டித:. தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:. தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ்தநு:" என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி வசநங்

களாலே ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டில் ஸ்வேதரஸித்தங்களான சேதநம் அசேதநம் என்றிருவகைப்பட்ட பதார்த்தங்கள் ப்ரஹ்மத்துக்கு கார்யங்களாயும் சரீரங்களாயுமிராநின்றன. ப்ரஹ்மம் இவைத்துக்கு கடாதிகளுக்கு ம்ருத்பிண்டாதிகள்போலே உபாதாநகாரணமாயும் கரசரணாதி ஸங்காதரூபமான சரீரத்துக்கு சேதநன்போலே ஆத்மாவாயுமுள்ளது.

ஆகையாலேயே ஸர்வாத்மாவைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கும் சேதநாசேதநரூபமான ப்ரபஞ்சத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கும் ஸாது ஸஸ்யஸ்வாஜாத: ம்ருத்பிண்டஸ் ஸஸ்யோ ஜாத: என்கிறவிடத்தில் போலே கார்யகாரணபாவத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டும் ப்ராஹ்மணோஹம் க்ருசோஹம் ஸ்தூலோஹம் ஜாநாமி யென்று அபாதிதமாக விவேகிகள் வ்யவஹரிக்குமிடத்தில் போலே சரீராத்மபாவத்தை நிமித்தமாகக்கொண்டும் ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம ஸதேவேதம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி ஸோஹம் என்று ஸாமாநாதிகரண்யமுமுண்டென்று நிஸ்ஸம்சயமாக ஸித்திக்கையாலே "நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந" என்றிவை முதலிய நிஷேதவசநங்கள் முன் சொல்லிய ப்ரஹ்ம கார்யத்வம் ப்ரஹ்ம சரீரத்வமென்கிற இவ்விரண்டு தர்மங்களில்லாத (ஸ்வதந்த்ரமான ஸ்வநிஷ்டமான) வஸ்துவொன்றுங் கிடையாது என்று சொல்லுகின்றனவென்றும், "தத்த்வமஸி" முதலிய வசநங்கள் முன் சொல்லிய ஹேதுவோயக ப்ரமாணங்களிருக்கும் போது ஜீவ ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபைக்யத்தைச் சொல்ல சக்தியற்றதுகள் என்றும் அவச்யம் அங்கீகரிக்க வேண்டுமன்றோ. இப்படியானபோது இவ்வசநங்களை யவலம்பித்து ப்ரஹ்மத்துக்கு வஸ்து பரிச்சேத சூந்யத்வம்—ஸ்வேதரராஹித்யமென்று தாமாகவே கொண்டு இதற்கு அநர்த்தமாக வாக்யார்த்தம் வர்ணிப்பது நம்பத்தக்கதாகுமோ? "ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:" என்பதற்கு ஸர்வ வஸ்துக்களையும் நீ யடைகிறாய்; ஆகையால் நீ ஸர்வபதார்த்தரூபனாகிறாய் என்ற அர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாய்த் தோற்றுகையாலே

எந்தவிடங்களில் ப்ரஹ்மத்துக்கும் அந்தந்த தாதாத்ம்யங்களுக்கும் அபேதம் தோற்றுகிறதோ அந்தவிடங்களில் தேவஶரீரத்தில் ஆத்மா யிருக்கையாலே தேவோஹம் என்னுமாப்போலே ஸர்வத்திலும் ப்ரஹ்மமிருக்கையாலே "ஸர்வம் ப்ரஹ்ம" என்கிறதென்று அபேத வ்யவஹாரத்துக்கு நிர்வாஹம் பண்ணுவதில் தாத்பர்யமென்றன்றோ வ்யக்தமாகிறது.

இப்படியே ஸர்வகத்வாதநந்தஸ்ய ஸ ஏவாஹமவஸ்திதஃ என்கிற ப்ரஹ்லாத வாக்கியத்துக்கும் தாத்பர்யத்தைக் காண்க? பரமாத்மா ஸர்வத்தையும் அடைந்திருக்கையாலே ஸர்வ ஶப்தத்தில் நானுமந்தர்பூதனாகையாலே என்னையுமவனடைந்திருக்கிறான். ஆகையாலே நானுமவனே என்றிதற்கு தாத்பர்யம் ஸ்பஷ்டமன்றோ.

இவ்வசனங்களுக்கு இப்படி தாத்பர்யங் கொள்ளாதபோது ஒரு வஸ்து மற்றொரு வஸ்துவிலிருந்த மாத்திரத்தாலே அவ்வஸ்துவாக வாகாதாகையால் வாச்யார்த்தமும் பாதிதமாம்.

லோகத்திலும் இவ்வூரிலிருப்பவர்கள் எல்லோரும் ராஜாவினிடத்தில் பக்தியுடையவர்கள் இவ்வூரிலொருவருமில்லை என்று பரஸ்பர விருத்தமாக இரண்டு வாக்கியங்களுண்டாகில் முதல் வாக்கியத்தோடு விரோதம் வாராமைக்காக இரண்டாவது வாக்கியத்துக்கு ராஜபக்தியில்லாதவரொருவருமில்லை என்றன்றோ தாற்பரியங் கொள்ளுகிறார்கள்! விஹித வ்யதிரிக்தவிஷயம் நிஷேதம் என்று ந்யாயவித்துக்களுடைய நிர்ணயம். ஆகையால் இவரிங்கு சொல்லும் ஶங்காஸமாதாநங்கள் அடியற்றவையே. ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஸ்வாபாவிகமான பேதமுண்டென்றும் இவ்விருவரும் சேதநரென்று சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநமுடையவர்களென்றும் ஜீவனுக்கு அநாதி கர்ம ப்ரவாஹத்தாலே அஜ்ஞாநம் முதலிய தோஷங்களாலே சொல்லப்பட்ட தேஹ ப்ராணாதிகளோடு ஸம்பந்தமுண்டாகிறதென்றும், பல ப்ரமாணங்களால் ஸித்திக்கையாலே அஜ்ஞாநாதிதோஷங்களோடு கூடிய சேதநனே ஜீவன் என்பதும் அஸங்கதம்.

மேலும் கோஶவிஶிஷ்டசைதந்யம் ஜீவன் என்னில், "ஸாக்ஷாத் ப்ரவிஷ்டா" என்ற வாக்யத்தில் ஜீவனுக்குச்சொல்லியிருக்கும் ஸாக்ஷாத் ப்ரவேஶ முபபந்நமாகாது. தேஹவிஶிஷ்டனுக்கு ஸூக்ஷ்மமான ஸாக்ஷையில் ப்ரவேஶம் எப்படிக்கூடும் ?

இப்படியே "யோயம் விஜ்ஞாநமயः ப்ராணேஷு ஹ்ருத்யந்தர்ஜ்யோதிः" என்பதும் சேராது. "தமேவ ப்ரஹ்மணோ ஸாக்ஷாந்நிஹிதத்வம் ஜீவஶரீரேணோக்தம்" என்றிவரெழுதியதும் சேராதொழியும். இங்குள்ள ஜீவபதம் விஶிஷ்டபரமாகில் ஸாக்ஷையில் நியாநம் (வைப்பு) சொல்ல முடியாது. விஶேஷ்யமாத்ரபர மாகில் ஜீவஶரீரேண நியாநஞ்சொன்னது ஸங்கதமாகாது. ஜீவ பதத்துக்கு விஶேஷ்யமாத்ரபரத்தை இவரொப்புக்கொள்ளவு மில்லை. கோஶமென்கிற விஶேஷணமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிற தென்பதும் அடியோடு பொருந்தாது. ஶரீரத்தோடு கூடிய பதம் அதில் விஶேஷ்யமாக அடங்கிய பதம் என்கிற இவ்விரண்டுக்கும் பேதத்தை யுக்தேஶித்து "அதப்பதார்த்தவஷ்டபாஷ்டः" என்று ஓரிடத்திலும் ப்ரயோகங் காணப்படாமையாலே "ஏதம்விவந்ந ஸாக்ஷம் ப்ரவிஷ்ட வார்த்தாந" என்றிவை முதலிய ஷிவவசநாந்தமான ஜீவார்த்த பரமார்த்தாக்களைச் சொல்லும். ப்ரயோகங்கள் அஸங்கத மாய் முடியும். பக்ஷிகளுக்கு பார்ஶ்வமாயாரமாகக் காணப்படாமை யாலே பக்ஷியுள்ளடங்கிய வென்றாரம்பித்துச்சொன்னதும் சேராது

மேலும் இவர் கோஶவிஶிஷ்ட சைதந்யம் ஜீவன் அதில் ஸாக்ஷ தேஶமான விஶேஷ்யமே ப்ரஹ்மமென்று நிஷ்கர்ஷித்தது. மேல் ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யம் பாமதீ முதலிய க்ரந்தங்களோடு விரோத மாகும். அந்த க்ரந்தங்களில் ஸூக்ஷ்மத்வத்தைக் குறித்து பார்ஶ்வ ப்ரஹ்மங் காரணமாகச் சொல்லப்படுகையாலே ஸூக்ஷ்மபேதத்துக் கவயவ மாகாது என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இவரோ ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜீவனைக்குறித்து அவயவத்வத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்.

இத்தால் இவர் இங்கு செய்த நிக்ஷேபமும் இவரே மேல் ஸூத்ரத்தில் சொல்லிய அர்த்தத்துக்கு விரோதமென்பதும் ஸித்தித்தது.

௯. “ததே²கா வ்யபதே³ஶாத்” இந்த ஸூத்ரத்துக்கு இவர் வர்ணித்த தாத்பர்யம் இதற்கநுகுணமான பதமும் ஸூத்ரத்தில் அடியோடு காணப்படாமையாலே உபேக்ஷ்யமேயாகும். இவர் பக்ஷத்தில் ஸூத்ரத்துக்கு ஆநந்தர்யத்தைக் குறித்து வாக்ய ப்ரஹ்மத்துக்குக் காரணத்வஞ் சொல்லியிருப்பதாலே என்றர்த்தம். இவ்வளவாலிவர் சொல்லிய தாத்பர்யமெவ்விதம் கிடைத்தது? இப்படி இதற்கு தாத்பர்யங்கொள்ளில் எந்த ஸூத்ரத்துக்கும் எவ்வித தாத்பர்யத்தையுங் கொள்ளக்கூடுமாகையாலே இந்த ஸூத்ரம் இவ்வதிகரணத்திலிருக்கவேண்டுமென்ற நியமமுஞ் சேராதொழியும்.

௰. “பும்ஸ்த்வாதிவத்வஸ்ய ஸதோऽபிவ்யக்தி” ப்ரஹ்மவாக்யமென்கிற விடத்தில் ப்ரதானமாக பும்ஸ்த்வத்தில் தோற்றின ப்ரஹ்மமே தோற்றுகிறதென்றும் வாக்யத்துக்கு அவயவார்த்தமாகக் கொள்ளும்போது இப்ப்ரதானத்துக்கு விரோதம் வருமென்று நினைந்த போது ப்ரஸித்தமான உபக்ரம ப்ராபல்யத்தாலே வாக்யத்தை வேறுவிதமாக நயிப்பிக்கவேண்டுமென்பது ஸித்திக்குமாகையாலே இவர் பக்ஷத்தில் ஸூத்ரத்துக்கு ப்ரயோஜநமேற்படாதொழியும்.

௰௧. “நைதரோநாவவக்ஷே:” இந்த ஸூத்ரத்துக்கு அவதாரிகை சொன்னதும், அர்த்தம் சொன்னதும் பொருத்தமற்றதே. இவ்விடத்தில் உபாஸநத்துக்கு ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமலிருக்க, உபாஸ்ய: என்று அத்யாஹாரமாகச் சேர்த்துக்கொள்வது உசிதமாகாது. வாக்யம் போய்விட்டாலும் ஶிரஸ்ஸு முதலியதுகள் போகாமையாலே அங்கமில்லாமல் போய்விடுமென்ற ஶங்கையும் சேராது. ஆநந்த மயோபாஸநத்தை விவக்ஷித்தாலும் நிர்விஶேஷமான ப்ரஹ்மத்

தின் ஜ்ஞேயத்வத்துக்கு விரோதமில்லாமையாலே "ஜ்ஞாநாவயவத்வாத்" என்பதுஞ் சேராது. பலவிடங்களில் இவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளுமாப் போலே இங்கும் ப்ரகரணத்துக்கு ஶேஷகாரணமான நிர்விஶேஷ ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநத்தில் தாத்பர்யமானாலும் இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு காரணமான சித்தஶுத்தி முதலிய அங்கங்களை யுத்தேசித்து ஸகுணோபாஸநத்தைச் சொல்லுகிறதென்று மொப்புக்கொள்ளலா மன்றோ.

மேலுமிவர்பக்ஷத்தில் "நாநாவயவத்வாத்" என்றே ஸாதித்ரு முசிதமாகும். அப்போது உபாஸந விவக்ஷாநாவயவத்வாத் என்று அர்த்தங்கொள்ளலாமே. அதிகமான உபாதாநம் எதற்காக? ஜ்ஞாநாஶ்ரயன் உபாஸ்யனன்று. ப்ரஹ்மமே உபாஸ்யம் என்றிப்படி யர்த்தங் கொண்டாலன்றோ உபாதாநத்துக்கு ப்ரயோஜநமுளது. மேலும் "ஜ்ஞாநாஶ்ரயோபாஸ்யாஸாத:" என்று முதலில்சொல்லி நேதர: என்று (௯௭) அநந்தரமே சொன்னால் ஜ்ஞாநாஶ்ரயனைக்காட்டில் வேறுபட்ட வஸ்துவையே உபாதாநஞ் சொல்லுகிறதென் றிசையவேண்டும். இவர்கள் பக்ஷத்திலோ ஜ்ஞாநாஶ்ரயன் ஜீவன்.

௪. "ஸ்தாநவ்யபதேஶாச்ச" இங்கு ஸ்தாநத்துக்கு அர்த்தஞ் சொன்னது அஸம்பத்தம். ஸ்தாநத்தினுடைய வ்யபதேஶம் நிர்திஷ்டமிருக்கையாலே என்று ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுகிறது. இவர் சொன்ன விஶேஷ்யத்தை ஸூத்ரத்தில் நிர்திஷ்டிக்க வில்லையே. ஸ்தாந ஜ்ஞாநாஶ்ரயஸ்ய வ்யபதேஶ: என்கிற அர்த்தமுஞ் சேராது. இப்படிப் பட்ட விஶேஷ்யமுள்ளதாக ஸாநாஶ்ரயத்தையும் நிர்திஷ்டிக்க வில்லையே. "ஸம்பத்தாதிவாத வ்யபதேஶோபபத்தே:" "தஸ்ய ச வ்யபதேஶாச்ச" "ஸ்தாநவ்யபதேஶாந்த்ய:" "அஸக்ருதஸக்ருத் ஸ்வாத்ம வ்யபதேஶாச்ச" என்றிவை முதலிய விடங்களில்போலே இவ் விடத்திலும் வ்யபதேஶத்துக்கு கர்மமாகவே ப்ரக்ருத ஸ்தாநமான ஸ்தாநத்தை யங்கீகரிக்கவேண்டும்.

---

(௯௭) உடனே.

மேலும் இவர் பக்ஷத்தில் "பேதாத்" என்றிவ்வளவே ஸூத்ர முசிதமாகும். வைஶேஷ்யமிருக்கையாலே உபாஸந விவக்ஷைகொள்ளவொண்ணாது என்றயுக்தஞ் சொல்லலாமன்றோ. நன்றாக பராமர்ஶிக்கும்பொழுது "ஸம்ஸாராத்" என்று ஸூத்ர ப்ரணயநமே மிகவுமுசிதமாகும். பேதவத்துக்கு இவர் சொன்ன வைஶேஷ்யம் அஸம்பவமான வயுக்தமன்றோ.

௩. "அஸ்மிந்நஸ்ய—ஶாஸ்தி" இந்த ஸூத்ரத்துக் கிவர் சொன்ன தாத்பர்யம் ஸங்கதமாகாது. முதலில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஜ்ஞாவாப்தி—ப்ரஹ்மபாவாபத்தியென்பதில் அணுவளவுங் காரணமில்லை. அங்குள்ள வசநங்களும் ப்ரமாணாந்தரங்களும் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மபாவாபத்தியைச்சொல்ல ஶக்தியற்றதுகள் என்னுமிடத்தைப் பலவிடங்களில் சொன்னோம். ப்ரகரணமும் ஸமஸ்த விஶேஷ விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கிறது என்பதையும் ஸயுக்திகமாகச் சொன்னோம். தாதாத்ம்ய மென்பதற்கு ததாத்மநா யோகமென்று சொன்னது மிகவும் க்லிஷ்டம். மேலும் தாதாத்ம்ய மென்கிறவிடத்தில் தத் என்பது ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுமாகில் அஸ்மிந் என்பது சேராது. ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மத்தில் ப்ரஹ்மயோகம் என்கிற உக்தி அழகாகாது. அஸ்மிந் என்பது வ்யர்த்தமுமாகும். மேலும் அஸ்ய ப்ரஹ்மத்வம் ஶாஸ்தி அஸ்ய தத்த்வம் ஶாஸ்தி என்றே இவர் பக்ஷத்தில் ஸூத்ரமிருக்கவேண்டும். பேதத்தைக் காட்டக் கூடிய தாதாத்ம்யமென்பதை ப்ரயோகித்தது சேராது. இவ்வளவால் ப்ரஹ்ம வித்யாபரணக்காரர் சொல்லிய ஸூத்ரார்த்தமும் தாத்பர்யமும் பலபடியாலும் அஸங்கதமென்று தீர்ந்தது.

இவ்விடத்தில் ப்ரேக்ஷாவான்கள் ஒரு விஷயத்தை ஸாவ்யமாக பராமர்ஶிக்க வேண்டும். அதாவது:—ஸஜாதீயம், விஜாதீயம், ஸ்வகதம் என்கிற மூன்றுவிதமான பேதமில்லாததாயும் கேவல சைதந்ய ரூபமாயும் நிர்விஶேஷமாயுமுள்ள ஶுத்த ப்ரஹ்மமே ஸத்யம். ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பம்போலும், ஶுக்தியில் ரஜதம்போலும், ஸ்தாணுவில்

ஸோரநு போலும் அந்த ப்ரஹ்மத்தில் ஸர்வமான ப்ரபஞ்சமும் அத்யஸ்தமாயிருக்கிறது. (ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது) ஆகையாலேயே ஸர்வ ப்ரபஞ்சமும் ஸர்ப்பம் முதலியதுபோல் மித்யாபூதம். (பொய்யே) ரஜ்ஜு முதலியதுபோல் அதிஷ்டானமான ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானது. (நிஜமானது) இப்படியே ஸம்ஸாரித்வமென்று சொல்லப்படுகிற ஜீவத்வமும், ஜகத் காரணத்வாதி ரூபமான ஈச்வரத்வமும் ப்ரஹ்மத்தில் அத்யஸ்தமாய்க்கொண்டு மித்யாபூதமே. இப்படியல்லாதபோது த்வைதம் ப்ரஸங்கிக்கும். தர்மமோ தர்மியோ ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டில் வேறு ஸத்யமானது கிடையாதன்றோ என்று இவர்கள் ஸித்தாந்தம்.

இவர்கள்பக்ஷத்தில் ப்ரஹ்மசப்தம் என்கிறவிடத்தில் தோற்றுகிற ப்ரஹ்மம் ஜீவனா? ஈச்வரனா? அதிஷ்டான சைதன்யமென்று சொல்லப்படுகிற சுத்த ப்ரஹ்மமா? என்று விசாரிக்க வேண்டும். ஜீவன் என்பதை இவர்களே ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. சுத்த ப்ரஹ்மமென்று சொல்லவும் முடியாது. இப்படியாகில், "ஆத்மந ஆகாசஸ் ஸம்பூதஃ என்கிற பூர்வ வாக்யத்திலும் ஸோகாமயத. பீஷாஸ்மாத் வாதஃ பவதே"; என்கிற மேல் வாக்யங்களிலும் ஆத்மா ஸஃ அஸ்ராக்ஷீத் என்கிற பதங்களாலே ஸர்வ ப்ரபஞ்சத்துக்கும் காரணமாயும் நியந்தாவாயுஞ் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவும் ப்ரஹ்மசப்தமென்கிறவிடத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமும் ஒன்றேயென்று இவர்கள் ஒப்புக்கொண்டது அஸங்கதமாயொழியும். பூர்வாபர வாக்யங்களில் காரணத்வம் முதலிய தர்மங்கள் தோற்றுகையாலே அங்குள்ள ஆத்மா ஈச்வரன் என்றன்றோ முடியும். அவனோடு நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மத்துக்கு அபேதம் ஸித்தியாதே.

ஆகையால் ஸவிசேஷத்தாலும் முன்பின் சொல்லிய ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மசப்த ப்ரஹ்மத்தை இவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட பிரகாரத்தாலும் ப்ரஹ்மசப்த ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷனான ஈச்வரனேயாகவேணும். இப்படித் தீர்ந்தபோது இவர்களெல்லோரும் ஸம்மதமாகச் சேர்ந்து ஆச்ரய

த்யாயத்தில் ப்ரஹ்மபதம் நிர்விசேஷ ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. அதன் ஜ்ஞாநத்தாலேயே மோக்ஷமிவ தாத்பர்யார்த்தமும் ஸவிசேஷமான ஆநந்தமயன் ப்ரஹ்மமாகாது. அதற்கு ஸ்வப்ரதாநமான சாஸ்த்ர ப்ரஹ்மம் உபாஸ்யமாகவுமாகாது என்று ஸாதிப்பதும் இதற்கனுகுணமாக ஸூத்ரங்களுக்கு அர்த்தமும் தாத்பர்யமும் வர்ணிப்பதும் எப்படிப்பட்டதென்பதே.

இவ்வளவால் ஆநந்தமயாதிகரண ஸூத்ரங்களுக்கு ஸ்ரீ சங்கராசார்யரும் அவருக்குப் பின்புள்ளவர்களும் சொன்ன அர்த்தம் ஸஹஸ்ரவிததோஷ ப்ராஹதமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இதற்குமேல் இந்த ஸூத்ரங்களுக்கு ஸூத்ராநுஸாரிணீ வ்ருத்தி என்ற க்ரந்தத்தில் (௩-அ) ஆதுநிகரொருவர் சொல்லியிருக்கும் அர்த்தங்களை அநுவதித்து நிராகரிக்கிறோம்.

இங்கு ஸூத்ரங்களுக்கு அவர் சொல்லியிருக்கும் நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தமாவது :—

௧. இவ்வதிகரணத்தில் முதலில் ௫. ஸூத்ரங்களாலே ஜீவாம்சகத்வமும் பிறகு இரண்டு ஸூத்ரங்களாலே ஸாங்க்யனுடைய மதமும் நிரஸிக்கப்படுகிறது. இப்படிக் கொள்வதே லோகந்யாயத்துக்கு அநுகுணமாயும் ஸங்கதமாயுமாகும். “ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்” எட்டு ஸூத்ரங்களும் ஆநந்தமயன் ஜீவன் என்கிற சங்கையை நிராகரிப்பதற்கே ப்ரவ்ருத்தங்கள் என்று வ்யாக்யாநம் பண்ணினது அஸங்கதம்.

௨. “ஆநந்த—த்” ஆநந்தமய வென்கிறவிடத்தில் மயட்டுக்கு விகாரார்த்தமாகையாலே ப்ரஹ்மஞ் சொல்லப்படாதென்ற ஆக்ஷேபத்துக்கு “அப்யாஸாத்” என்று முதல் ஸூத்ரத்தில் ஸமாதாநஞ் சொல்லப்படுகிறது. இப்படியாகில் விகாரார்த்தக ப்ராயபாடத்துக்கு த்யாகம் ப்ரஸங்கிக்குமே யென்னில், இரண்டா

(௩-அ) இப்போதியவொருவர்.

.வது ஸம்ஹிதாத்தில் ஸாம்ப்ரதாயாநுரத்தை யனுசரிப்பதைக்காட்டில் ப்ரக்ருத ஸாம்ப்ரதாயத்தை யனுசரிப்பதேயுசிதமாகையாலே பக்ஷக்கு ப்ராமாண்யமே யர்த்தமென்று கொண்டு ப்ராமாணத்தின் த்யாகத்தை யொப்புக்கொள்ளுகிறோமென்று ஸமாதாநஞ் சொல்லப்படுகிறது என்று இவர்கள் கொள்ளவேண்டும். இப்படியாகில் ஸாம்யாஸம் நிஷ்ப்ரயோஜநமாய் முடிகையாலே உதாஹரணம் என்று சொல்லுவதே உசிதமாகும்.

௨. மேலும் மேல்வாக்கியங்களிலிருக்கும் சூத்ரவசநத்தைக் கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணவும் முடியாது. விகாரார்த்தக ப்ராமாண்யமும் சூத்ரபதத்துக்கு ப்ரயோகாதி ஸம்பந்தமுமுள்ளபோது "ஜ்யோதிஷ்டோம விஷயத்தில் ஜ்யோதிஷா என்ற நிர்தேசம்போல சூத்ரபதத்தையே மேல்வாக்யங்களில் சூத்ர வென்று நிர்தேசித்தது என்று அங்கீகரிப்பதன்றோ உசிதமாகும் விகாரம் அர்த்தமென்பது ப்ராமாண்யத்திலேயே விடப்பட்டதென்று சொன்னதும் யுக்தமாகாது. ஐந்து கோசங்களிலும் ஐந்து சூத்ரங்களைச் சொல்லவில்லையே. ஒரு சூத்ரவுக்கே தத்ரூபமாயிருக்கை யாலே தத்விகாரமாயிருக்கையையன்றோ சொல்லியிருக்கிறது.

௰. மேலும் பக்ஷக்கு ப்ராமாண்ய மர்த்தமாகில் விஜ்ஞாநமய விஷயத்திலும் விஜ்ஞாந வென்ற வம்சத்துக்கு மாத்திரம் ஸாம்யாஸங் காணப்படுகையாலே அதற்கும் ப்ரஹ்மத்வம் ப்ரஸங்கிக்கும்.

௨. மேலும் ஸம்ஹிதாத்தில் ஸாம்யாஸமென்பதற்கு ப்ரஹ்ம வசநாஸாம்யாஸமென்றே அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். சூத்ரவசநாஸாம்யாஸ மென்று அர்த்தஞ் சொல்லக்கூடாது. இதற்கு முன்பு ஒரு ஸம்ஹிதாத்திலும் சூத்ரவசநத்துக்கு ப்ரஹ்மம் அர்த்தமென்று சொல்லாமை யாலே அப்வசநம் அவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதென்று நிர்ணயிக்க முடியாதன்றோ. ஸத் ப்ரஹ்ம என்றிவை முதலிய வசநங்களுக்கு ப்ரஹ்ம மர்த்த மென்றன்றோ சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

௫௯. மேலும் எது ஜிஜ்ஞாஸிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவே (உபக்ராந்தம்) ஸமர்த்திக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற நியமமுஞ்சேராது உபநிஷத்தில் ஸந்ந்யாஸத்தை விவக்ஷித்து முதலில் இரண்டு பக்ஷங்களை ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லையோ? ராவணாதிகளை ப்ரஸ்தாவித்து ஸ்ரீ ராமாதிகளுக்கு ஸந்ந்யாஸத்தைக் காண்கிறோம். ஸ்வஸித்தாந்தரீதியைக் காண்பிக்குமிடத்தில் உபக்ராந்தத்துக்கு உபஸம்ஹாரங் காணப்படவில்லை.

ஆகையால் எந்தவிடத்தில் எது ஜிஜ்ஞாஸிக்கப்படுகிறதோ அந்தவிடத்தில் அதுவே விவக்ஷிதம் என்பதே ந்யாய்யமாகும். அதுவே ப்ரக்ருதம் என்பது ந்யாய்யமாகாது.

௬௦. ப்ரவர்த்தமான வர்ணநமுள்ளதாகையால் ஜிஜ்ஞாஸ்யம் ப்ரஹ்மமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணினது சரியாகாது. அப்படியாகில் மேல் வாக்யத்தின் ப்ராமாண்யமும் இந்த வாக்யத்திலேயே ஸித்தித்துவிடுகையாலே அதற்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். பூர்வபக்ஷிக்கு வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரந் தெரியாதென்று ஒப்புக்கொள்வது ஸம்மதமாகாமையாலே பேதத்துக்கு ப்ராபல்யமும் ப்ராமாண்யமுமுண்டு என்று ஞாபிப்பதற்காக மேல் வாக்யமென்று கொள்ளவும் முடியாது.

௬௧. ஆகையால் ஜிஜ்ஞாஸ்ய வாக்கியம் ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதாநமாகச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மபதத்துக்கு ஸந்ந்யாஸமிருப்பதாலே என்றோ வாக்யத்துக்கு ப்ராமாண்யங்கொள்ளவேண்டும். பாஹுஶ்ருத்யமிருக்கையாலே இது கூடாதென்ற ஶங்கையில் "ப்ராயாபத்தே:" என்று பரிஹாரஞ் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ப்ராபல்ய பதத்தாலே ப்ராக்ருத்யம் என்ற ஒரு ஹேதுவும் விவக்ஷிதம். ஸமய வாதநங்களைக்காட்டில் பாஹுஶ்ருத்யத்தில் ப்ரதிஷ்டாவென்று விஶேஷணம் ப்ரக்ருதமாயிருக்கையாலே ப்ரஹ்மமே ப்ரதாநமென்று இதன் தாற்பரியம். ஜிஜ்ஞாஸ்யம் முதலியதுகள் சொல்லவேணுமென்ற வஹி

ந்யாயத்தாலே சொல்லப்படவில்லை. ஸர்வ ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஶேஷமாயே சொல்லப்படுகின்றன. முந்தின ஐந்து அர்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யமாக ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் இது ஒன்றே சொல்லவேண்டுமென்ற வஹிந்யாயத்தாலே சொல்லப்பட்டதென்று கொள்ளவேண்டும்.

௭. ஸ்ம்ருதேஶ்ச — இந்த ஸூத்ரத்துக்கு வ்ருத்திகாரர் சொல்லு மர்த்தம் பொருந்தாது. ஸ்ம்ருதி வசனத்தில் சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மமே ஜ்ஞாநஜ்ஞேயமென்று சொல்லப்படுகிறது என்றன்றோ அவரர்த்தம். இப்படிக்கொள்ளில், "ஸ்ம்ருதேச" என்பது மிகவும் அஸ்வரஸமாய் முடியும். இதற்கு ஸ்பஷ்டமான அர்த்தம் ஸ்துதி ஸம்பவிக்குமிடத்தில் இதை விடுவது உசிதமாகுமோ? ஜ்ஞாநஜ்ஞேய வாக்யத்திலோ ஸ்ம்ருதி காணப்படவில்லை.

௭அ. மேலும் ஸ்ம்ருதி வசனத்தில் ஸர்வாத்மக ஶப்தமும் ஜ்ஞாநஜ்ஞேய வாக்கியத்தில் ஸர்வஶப்தமுமிருக்கையாலே ப்ரத்யபிஜ்ஞை கூடாமையாலே அதற்கு இது ப்ராஹ்மணம் (விவரண வாக்கியம்) ஆகாது.

௮. ஆகையால் ஸூத்ரத்தில் ஸர்வாத்மக ஶப்தமான ஸ்ம்ருதிவர்ணிக வென்ற பதத்தாலே ஸ்ம்ருதி வசனத்திலுள்ள ஸர்வாத்மக ஶப்தமான ப்ரஹ்மபதத்தோடு கூடிய வாக்கியத்துக்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞை வருகிறது. அஸந்நேவ என்பதே இவ்வாக்கியம். அதில் இரண்டு ப்ரஹ்மபதமிருக்கையால் அஸாங்கர்யமுண்டு. அதின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கும்பொழுது ஸ்ம்ருதியு மேற்படும்.

௯. "நேதரோऽநுபபத்தே:" விவக்ஷிதா (ஸங்கல்பிதா) குணங்கள் அநுபபந்நங்களாகையாலே என்று வ்யாக்யாநஞ்செய்ததும் உபபந்நமாகாது. தன் பக்ஷத்தில் முன் உபபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்துக்கன்றோ பரபக்ஷத்தில் அநுபபத்தியைச் சொல்லவேண்டும். இதற்குமுன் ஜ்ஞாநஜ்ஞேயத்துக்கு விவக்ஷிதம் உபபந்நமென்று சொல்லவில்லையே.

௫௮. மேலும் அநந்தவத்த்வ ப்ரதிபாதந த்ருவணிதகோந ஜீவஃ பேத வ்யபதேசாத் ஆநந்தமயோந ஜீவஃ என்று ஸூத்ரங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷ பேதமும் இப்பக்ஷத்தில் வரும். நிர்விசேஷத்துக்கு ஜீவத்வம் போல விபஸ்சித்த்வமும் ஸம்பாவிதமாகையாலே ஸூத்ரார்த்தமுஞ் சேராது.

௫௯. "பேதவ்யபதேசாச்ச" ஆநந்தமயம் விவக்ஷிதமன்று. அதைக் காட்டிலும் பின்னமாக அதற்கு ப்ராப்யமான பலமாக பரப்ரஹ்மத்தை ரஸமென்று நிர்தேசித்திருக்கையாலே என்று ஸூத்ரார்த்தம். அந்யோந்தர ஆத்மாநந்தமய: என்று ஜீவனைக்காட்டில் பின்னனைச் சொல்லியிருக்கையாலே ஆநந்தமயன் ப்ரஹ்மமென்கிற அர்த்தமும் யுக்தமாகாது. அப்படியாகில் உக்தத்வாத் என்றே சொல்லியிருக்கலாம்.

௬௦. இதற்குமேல் இரண்டு ஸூத்ரம் ஸாத்ருச்யத்தை நிரஸிக்கிறது. அநாதிநத்தால் ஸித்திக்கையாலேயே ப்ரதாநத்தில் ஸ்ருதியை வைக்கக்கூடாது. அவஸ்துவுமன்றோ (இதற்கு முன் ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் ஸித்திக்காத வஸ்துவன்றோ) ஸாஸ்த்ரத்துக்கு வேத்யமாகும். ஸங்கல்பஞ் சொல்லியிருப்பதாலும் ப்ரதாநத்தில் ஸ்ருதியை வைக்கக்கூடாது. அசேதநத்துக்கு ஸங்கல்பம் அஸம்பாவிதமன்றோ என்று "காமாத்" என்ற ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம். ஜீவன் ஸரீராதி விசிஷ்டனைக்கொண்டே ஒரு வஸ்துவை ஸ்ருஷ்டிக்கக் காண்கிறோம். இவ்விடத்திலே "ஸோகாமயத" வென்று ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலே ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லியிருக்கிறது என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் வ்யாக்யாநம் பண்ணினது க்லிஷ்டம் (அஸ்வரஸம்) ப்ரக்ருதிக்கி உத்பத்தியாவது—ஸூக்ஷ்மாதி ரூபமாக பரிணமிக்கை. ஜீவனுக்கு உத்பத்தியாவது—கர்மாநுகுண ஜ்ஞாநத்தினுடைய விகாஸம். அவ்விரண்டுகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கையே ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் என்கிற தம்முடைய ஸித்தாந்தத்துக்கும் இது விருத்தமாகும். இவ்விரண்டு ஸூத்ரங்களுக்கும் ஸாங்க்ய நிராகரணம் கொள்ளாதபோது லோகந்யாயத்துக்கு த்யாகம் ப்ரஸங்கிக்கும். லோகத்

தில் தனித்தனியே யுத்தஞ்செய்து தோல்வியடைந்த இருவர்சேர்ந்து மறுபடி யுத்தத்துக்கு வருவதும், அவரிருவருக்கும் மிகவும் ஸாதாரணனொருவனால் தோல்வி யேற்படுவதும் காணப்படுகிறதன்றோ.

வேதத்தில் ஒருயிடத்திலும் அபேத ஸ்வரூபத்தாலே த்யானத்தைச் சொல்லாமையாலும் இவ்வர்த்தம் அஸம்மதம்.

௯௯. "ஈக்ஷிதுர்த்ருஷ்ட்ய—ஸாக்ஷி ஸம்ஸ்கரணம்" மளணமாகவாயிடுக. ப்ரமாணாந்தர ஸித்தத்துக்கும் ஸாக்ஷ ப்ரதிபாத்யத்வமாயிடுக என்கிற ஸம்சயெகயில் ஈக்ஷித்ரு என்று ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஈக்ஷித்ரு—பாஸ்ய ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஈக்ஷ—ஆநந்தமயத்துக்கு கர்த்ருமம் அப்படிப்பட்ட போமத்தை "ஸமயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததெ" என்று சொல்லப்பட்ட வேறு வ்யாவாரமில்லாமலிருக்கையை ஸாக்ஷி—பதா ஹெத்வெவஷ என்கிற ஸாஸ்த்ரம் ஸாதிக்கிறது என்று இதனர்த்தம். ஈக்ஷித்ரு—ஆநந்தயத்தில் ஈக்ஷ ஜீவனுக்கு ஆநந்தபோமத்தை ரஸம் ஹெத்வாய மென்ற ஸாஸ்த்ரமானது ஸாதிக்கிறது என்ற வ்யாவ்யாநம் யுக்தமாகாது. அவ்விடத்தில் ஒரு ஸாதநமுங் காணப்படவில்லையே. அபயம் ப்ரதிஷ்டா மென்றவிடத்திலோ தஸ்மாதவஸ்யம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்தெத என்று ஸாதநம் ஸம்பவிக்கும்.

இவ்விதமாக ஸூத்ரங்களுக்கு பாஸ்ய ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ஒற்றுமை ஸ்வஷ்டமாயிருக்க பாஷ்யத்தில் "ஸூத்ராணிதை" என்றும் ஷாக்கியில் (௯௯) "மஞ்ஜைதந்த்யாபய கஷநா" என்றுஞ் சொன்னது எப்படிச் சேருமென்று ஸம்கிக்கக்கூடாது. ஸூத்ரத்தில் லக்ஷணையை யாஸ்ரயிக்கக்கூடாதென்று லக்ஷணா விஷயத்தில் பயந்திருக்கும் வ்ருத்திக்காரரைத் தெளிவிப்பதற்காக, அக்ரந்தங்களில் அப்படிச் சொல்லியது. ஸூத்ரகாரர் ஆநந்தமய: என்று லாக்ஷணிகமாக வாக்யத்தை ப்ரயோகித்ததும் வேதமானது ஸாக்ஷ ப்ரஹ்மத்தை

(௯௯) கநத்யாயம்—லக்ஷணா.

ஈக்ஷணையினாலேயே ஸ்ருஷ்டிவாதம் பண்ணுகிறது என்பதைத் தெரியப்படுத்துவதற்கே.

இப்படியாகில் ப்ரியஶிரஸ்த்வாத்ய ப்ராப்தி: என்ற ஸூத்ரமும் க்ருத்வாசிந்தை யென்ற அதன் பாஷ்யமும் எப்படிச் சேருமென்னில், ஆநந்தமயமும் ப்ரஹ்மமென்று ஒருவன் சொல்லில் அவனும் ப்ரிய ஶிரஸ்த்வாதிகளுடைய ப்ராப்தியை ஒப்புக்கொள்ளவேணுமென்ற அபிப்ராயத்தாலே இவ்விரண்டுஞ் சேருமென்று கொள்க. ஆகையால் இவ்வதிகரணத்துக்கு வ்ருத்திகாரர் சொன்ன பக்ஷம் அபார்த்தமே யாகும் என்று ஸூத்ராக்ஷராநுஸாரண்ய த்ருஷ்டியில் இவ்வதிகரணத்தில் சொன்ன ஸித்தாந்தபக்ஷம்.

இது முழுமையும் மிகவும் அஸம்மதம்.

௪. இதற்கு முன்னதிகரணத்தில் ஜகத் காரணமான வஸ்து அசேதநமாகாது. ப்ரஹ்மமே என்று ஸாதித்தவளவில், பூர்வபக்ஷந்யாயத்தை யனுசரித்து ப்ரஹ்மமென்று ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்வதைக்காட்டில் ஸித்தனான ஜீவனுக்கே காரணத்வமென்கிற பக்ஷாந்தரத்தை ஒப்புக்கொண்டு ஜீவனே காரணமென்று சொல்வதே உசிதமாகும் என்கிற ஶங்கையே அவஶ்யம் வருகையாலே அதைப் பரிஹரிப்பதற்கே இவ்வதிகரணம் ப்ரவ்ருத்தமென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். ஸூத்ரஸ்வாரஸ்யத்தை பராமர்ஶிக்கினும் நிஷ்பக்ஷபாதிகளுக்கு இவ்வர்த்தமே தோற்றும். ஆநந்தமய:, விகார என்கிற இவ்விரண்டு ஸூத்ரங்களையும் கேட்குமொருவனுக்கு ஆநந்தமய ப்ராயபாடத்தில் புச்சப்ரஹ்மமே ப்ரதாநமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. புச்சஸ்ய ப்ராதாந்யத்தை விவக்ஷித்து ப்ரபோதிக்கப்படவில்லை. கேவலம் ப்ராயபாடத்தை யனுசரித்தே ப்ரபோதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்கிற ஜ்ஞாநம் உண்மையாக உதிக்குமாவென்பதை ஸஹ்ருதயர்கள் பராமர்ஶிக்கவேணும். நான் சொல்லு

மத்யமே லோகந்யாயாநுஸரணமென்பதும் மிகவும் பரிஹஸநீயம். இரண்டு பக்ஷங்களிலுமிருந்து ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாயும் விலக்ஷணமாயுமுள்ள ஓர் ப்ரபலமான பூர்வபக்ஷத்தை நிராகரிப்பதாக இவ்வதிகரணத்திலிருக்கும் ஸூத்ரங்களுக்கு ஒருவரும் வ்யாக்யாநம் பண்ணக்காணோம். இப்படிச்சொல்லு மிவரும் ஸூ. ஸூத்ரங்கள் ஒரு பக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறதென்றும், இரண்டு ஸூத்ரங்கள் வேறு பக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறாரே தவிர ஒரு ஸூத்ரத்தையும் இரண்டு பக்ஷங்களையு மநுசரித்து வந்த ஓர் பூர்வபக்ஷத்தை நிரஸிக்கிறதாகச் சொல்லவில்லை. இவர் நிரஸநீயமாகக் காண்பித்த பூர்வபக்ஷமும் இரண்டு மதங்களையு மநுசரித்ததாயுமில்லை. இப்படியிருக்க, லோகந்யாயத்தை யநுசரிப்பது இவருக்கு எங்ஙனே கூடும். லோகத்தில் தனித்தனியாக தோல்வியடைந்த இருவர் சேர்ந்துகொண்டு ஒருவனோடு யுத்தஞ் செய்வதையும் அவர்களிருவருக்கும் ப்ரபலனை யொருவனாலேயே தோல்வியுண்டாவதையு மிவர் சொல்லும் ப்ரகாரம் நாமும் காண்கிறோம். இவர் அந்ந்யாயத்தை மாத்திரம் காண்பித்தாரே தவிர அதற்கநுகுணமாக ஸூத்ரங்களுக்கு அர்த்தஞ் சொல்லவில்லை. லோகத்தில் தனித்தனியாக யுத்தஞ்செய்த இருவர் சேர்ந்து ஒரு யுத்த ஸந்நிதியில் ப்ரவேஶித்தும் முன்போல பின்பும் தனித்தனியாகவே யுத்தஞ் செய்வார்களாகில் முன் செய்த யுத்தத்தைக் காட்டில் இப்போது செய்யும் யுத்தத்துக்கு ப்ராபல்ய மேற்படாது. பிறகு சேர்ந்து வந்ததும் வ்யர்த்தமேயாகும். அவ்விஷயத்தில் சேர்ந்து யுத்தஞ் செய்கிறார்களென்ற வ்யவஹாரமுங் கிடையாது. அப்படியே இங்கும் ஓரதிகரணத்தில் ஓர் யுத்த ஸந்நிதியில்போலே இருவருக்கும் ப்ரவேஶமிருந்தாலும் தனித்தனியாக அந்தந்த அதிகரணங்களில்செய்த பூர்வபக்ஷங்களைக்காட்டில் ஓர் அதிகரணத்திலேயே தனித்தனியாகச்செய்யும் பூர்வபக்ஷங்களுக்கு கிஞ்சித்தும் வைலக்ஷண்ய மேற்படாது. இவ்வதிகரணத்தில் இவ்விருவரும் ப்ரவேஶித்ததும் வ்யர்த்தமேயாகும். இப்படியிருக்க, இவர் பக்ஷத்துக்கு

வொகநு்யாபாநாநாஷாணு்ம் எவ்விதமுள்ளது என்பதை நு்யாய மறிந்த வர்கள் வராமேஷிடக்க, இவர் சொல்லு மர்தடும் முழுமையும் இவ்வித மான வொற்றுமையுள்ளதேயென்று காண்பிப்பதற்கே இவ்விடத்தில் இதை இவ்வளவு விவரித்தோம்.

கூ. இவர் வு்யமெ ஸூத்ரத்துக்கு உண்மையான தாத்ப்ர்ய த்தை யறியாமையாலே உத்தராத என்றே சொல்லலாமென்கிறார். கூநநூயெ வாக்யத்தில் சுவபவியாகச் சொல்லும் கூநநூயமே வு்யாநம் சுவபவமாகையாலே வாஹ்ஷம் வு்யாநமன்று. வு்யாந மாக முன் சொல்லிய வர்தத்துக்கே மேல்வாக்யங்களில் ஸம்பந்தங் கொள்வது உசிதமாகும். அங்குள்ள கூநநு ஶப்தமும் ஒரு வு்கா ரத்தாலே கூநநூயத்தைச் சொல்லக்கூடிய ஶக்தியுள்ளது. ஆகை யாலே மேல்வாக்கியங்களில் பஹுவாமெஸ்ப்ராஸத்தாலே தாத்ப்ர்ய விஷயமாயும், ப்ரஹ்மமாகவு மேற்பட்ட ஒரு வாக்ரவும், கூநநூயெ: என்கிறவிடத்தில் மெபஷ்டக்கு விகாரமர்தடமாகக்கொள்ள வழியில்லா மையாலே கூநநூ வு்வாரமாக யேற்பட்ட ஒரு கூத்ரவும், ஒன்று என்றே கொள்ளவேண்டும் என்று சுஹ்ராஸாத என்பதற்கு தாத்ப்ர்யம் இவ்விடத்தில் மெபஷ்டக்கு விகாரமர்தடமாகக் கொள்ளக் கூடாதென்பதை மேல் ஸூத்ரஞ் சொல்லுகிறது. இப்படியாகில் உத்தராத என்று சொல்லில் இத்தாத்பர்யம் ஸித்திப்பதெங்ஙனே? சுஹ்ராஸாத என்பதற்கு வெயர்த்ர்யந்தா னெங்ஙனே.

ஊ. மேலிருக்கும் கூநநூவடித்தைக்கொண்டு சுர்தடி நிணடி யம் பண்ணமுடியாதென்று சொன்னதுஞ் சேராது. முன் வாக்யா யங்களிலிருக்கும் மெபஷ்டக்கு விகாரம் சுர்தடமன்று என்றும், விர்ய ஸொஷாஷி யமெடங்கள் வாமொத்ரவுக்கு ஸம்ஶாவிதங்களென்றும் முன்பே ஸபாக்ஷமாகச் சொன்னோம். இவர் கூநநூமென்றதை கூநநூமெபத்தினுடைய வுகஷெஶ நிஷெடஶமென்றது கூநநூயென் ப்ரஹ்மமென்ற நமக்கு சுஷிமெதமே. அந்தந்த கொஶங்களில் சுஷெநு்ா

த்ர ஸூத்ரவென்று ஸந்யவதிமிருக்கையாலும், ப்ராணாதி ஶப்தங்கள் ப்ராணாதி வ்யக்திகளைச் சொல்லுகையாலும், ப்ராணனுக்கு வேறு வ்யக்திகளைக்காட்டில் ப்ராணந வ்யக்தியும் அந்நஸ்யக்கு அந்நவ்யக்தியும் ப்ரதானமாயுள்ளதென்று ப்ரமாணத்தாலே ஸித்திக்கையாலும் ப்ராணாதி ஶப்தங்களில் அபேக்ஷைக்கு ப்ராதான்யமபேக்ஷமென்று கொள்ளுகையாலும், இவர் ஐந்து கோஶங்களிலும் ஐந்து ஸூத்ரங்களைச் சொல்லவில்லையே என்று தொடங்கிச் சொன்ன விஷயம் சேராது. ஒரு வஸ்துவால் ஸம்பந்தத்துக்கு (ஒரு வஸ்துவோடு சேர்ந்ததற்கு) அவ்வஸ்துவின் விகாரத்வம் கிடையாதென்பதையும் முன்பே சொன்னோம்.

மேலும் ஒரு ஸூத்ரவுக்கே தத்ஸம்பந்தமாயிருக்கையாலே தத்விகாரமாயிருக்கையை என்ற இவர் வாக்யத்துக்கு என்ன அர்த்தம்? இவர் அபேக்ஷைக்கு ப்ராதான்யமர்த்தமாகக் கொள்ளாமையாலும் விகாரத்தைக்குறித்து ப்ராதான்யங் காரணமல்லாமையாலும் இங்குள்ள அபேக்ஷைக்கு ப்ராதான்ய மர்த்தமாகாது. விகாரமர்த்த மென்னில், ஸாத்யமும் ஹேதுவும் ஒன்றாக ப்ரஸங்கிக்கும். பர்வதத்தில் தூமம் (புகை) இருப்பதால் தூமமுள்ளது என்பதுபோல் இவ்வர்க் கியம் முடியும். ஸ்வாமித்வமாகக் கொள்வதும் அடியோடு ஸங்கதமாகாது. அந்தந்த வஸ்துவாயிருக்கையாலே அந்தந்த வஸ்துவின் விகாரமாயிருக்குகை என்றன்றோ ஸித்தது. இப்படியாகில் ப்ரஹ்மம் முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் தன்னைக்குறித்து விகாரமாக ப்ரஸங்கிக்கும். ஸ்வரூபவைசித்ர்யம் ஸ்வவிகாரத்வத்துக்கு காரணமுமாகாது. ஸமாநாதிகரண்யமென்றவுமொன்றுண்டு. யாநேந்த்ரவாநு, வ்யாகரண வித்யா வித்யாவாநு, ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாநவாநு என்றிவை முதலிய ஸாமாந்யத்தையும் விஶேஷத்தையும் சொல்லக்கூடிய இரண்டு ஶப்தங்களுள்ளவிடங்களில் விஶேஷத்தைச் சொல்லும் ஶப்தத்துக்கே ஸமாநாதிகரண்யமென்பதைக் காண்கிறோம். அப்படிக்கொள்ளுகைக்கு ப்ரயோஜநமும் அவ்விடத்திலே ஸம்ஶா

விதம். ஜ்ஞானேந ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநவாந் என்று ஒருவரும் வ்யவஹரி யார்கள். இவ்விடத்திலோ தத்வீகாரதா என்பதைக் காட்டில் தத்ஜ்ஞாநதா வென்பது ஸாரோந்நமாகவே யுள்ளது. தத்வீகாரதயா தத்ஜ்ஞாநதாவென்று மாறியிருந்தாலன்றோ இக்லிஷ்டகதியை ஸ்வலம் பிக்க ப்ரஸக்தியெல்லாம் உபபந்நமாவது.

௱௰. விஜ்ஞாநயத்துக்கும் ப்ரஹ்மத்வம் ப்ரஸம்கிக்குமென்று சொன்னதும் ஹாஸ்யமே. ஜ்ஞாநஸ்வரூபம் ப்ரஹ்மமென்பதில் ஜ்ஞாந வென்றும் ப்ரக்ருதிசப்தத்தின் அர்த்தத்தை நாம் காரணமாகச் சொல்லவில்லை. ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லக்கூடிய ஜ்ஞாநபதத்தின் அர்த்தத்தை காரணமாகச் சொன்னோம். விஜ்ஞாநய ஶப்த விஷ யத்திலும் ப்ரஹ்மத்தைச்சொல்லும் விஜ்ஞாந ஶப்தத்துக்கு அர்த்தங் காணில் இவர் ஆபாதிக்குமர்த்தம் நமக்கு மிஷ்டமே. ஆனால் அதைக் காணோம். ஸ்ரீஶங்கராசார்யரும், "பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி விஜ்ஞாநஶப்தோ பஹுஶ்ருதிஷு ப்ரயுஜ்யதே" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

உ. ஸூத்ரத்தில் அர்த்தஶப்தத்துக்கு ப்ரஹ்ம பதார்த்தமே அர்த்தமாகச் சொல்லவேண்டுமென்று ஆரம்பித்துச் சொன்னதும் பரிஹஸநீயமே. முன்பு ஸூத்ரத்தில் எந்த பதத்துக்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அப்பதத்தையோ அல்லது அதனுடைய பர்யாயத்தையோ அவலம்பித்தே வேறு ஸூத்ரத்தில் ஒரு வாக்யத்தை வாசிக்கவேண்டும் என்கிற நியமம் இவருக்கு எங்கிருந்து எப்படிக் கிடைத்தது? இப்படியாகில் ஶங்க்ஷேபஃ ஶாஸ்த்ர ஶப்தாஃ என்றிவை முதலிய நிர்தேஶம் அஸங்கதமா யொழியும். ஶங்க்ஷணம் வேதநனுடைய பர்யாயமென்றும், ஶாஸ்த்ர ஶப்தம் வேதநத்தைச் சொல்லுகிறதென்றும் இதற்குமுன் ஒரு ஸூத்ரத்திலும் சொல்லப்படவில்லையே. ஆகையால் எவ்வித ப்ரமா ணத்தைக்கொண்டாவது ஜ்ஞாந ஶப்தத்துக்கு ப்ரஹ்ம மர்த்தமென்று ஏற்பட்டால் அதன் அர்த்தத்தால் ப்ரக்ருதவாக்யத்தை வாசிப்ப

தில் ஒருவித தோஷமும் வாராது என்றே கொள்ளவேண்டும். ஸக்ருத் ஸுஹ்ருத் முதலிய பதங்களுக்கு ஸுஹ்ருதம் அர்த்தமென்று ஒரு ஸூத்ரத்திலும் சொல்லக்காணாமையாலே இப்பதங்களுக்கு ஸூத்ரத்தில் அர்த்தஞ் சொல்லியிருப்பதாகச் சொன்னதும் ஒரு விசித்ரமே.

௨௫. எது அப்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ என்று தொடங்கிச் சொன்னதும் நிஷ்ப்ரயோஜநம். நமக்கு அநபேக்ஷிதமான இவர் காட்டிய நியமஞ்சேராவிடினும் எது அப்யஸிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அது உபக்ராந்தமேயாகும். உபக்ரமிக்கப்படாததற்கு அப்யாஸங் கிடையாது என்று நமக்கு அபேக்ஷிதமான நியமத்துக்கு பங்கஞ் சொல்ல வழியில்லையாகையாலே ஸூத்ரார்த்தத்துக்கு அநுபபத்தி ஸம்ஶயமும் கிடையாது. இவரெடுத்த உபநிஷத்திலும் "யோऽந்யாத்மந ஸ்வரூபம் வேத" என்றிவை முதலிய வாக்யங்களால் எது அப்யஸிக்கப்படுகிறதோ அந்த ஆத்மதத்வத்துக்கு ஆத்மஸ்வரூபகாரணமாய பசு: ப்ரிய: என்று உபக்ரமமேயுள்ளது. அவ்விடத்தில் ஆத்மத்வமே விவக்ஷிதமாகையாலே அதற்கே அப்யாஸோபக்ரமங்களை வர்ணிக்கவேண்டும். ஸந்ந்யாஸமாவது பத்நீயமாவது அவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமென்று சைதந்யமுடைய வொருவருமிசையார். இப்படியே ஸ்ரீராமாயணத்திலும் ஸ்ரீராமனுடைய சரித்ரமே ப்ராதாந்யமாக விவக்ஷிதமாகையாலே அதற்கே உபக்ரமம் வர்ணிக்கவேண்டும். "இக்ஷ்வாகுவம்ஶப்ரபவோ ராமோ நாம" என்றிவை முதலிய ஶ்லோகங்களில் இவ்வுபக்ரமம் ப்ராதாந்யமாயேயுள்ளது. அதற்கு அப்யாஸத்தை இவருமிசைந்தார். இப்படியே ஸ்தலாந்தரங்களிலுங் கண்டுகொள்வது. இவரே தேடியெடுத்த நியமத்துக்கு ஸ்தூலாருந்ததீ ப்ரதர்ஶந ஸ்தலத்தில் பங்கஞ்சொல்லியதும் அழகியதே. அவ்விடத்தில் ஸூக்ஷ்மமான அருந்ததீ நக்ஷத்திரத்தைக் காண்பிப்பதற்குபாயமாக அதனருகிலிருக்கும் ஸ்தூல நக்ஷத்திரங்களை இதுதான் அருந்ததீ என்று முதலில் காண்பிக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் உபக்ரமமொன்றுக்கும், உபஸம்ஹாரம் மற்றொன்றுக்கும் என்ற விஷயம்

மிகவும் வ்யாஸிஷ்டம். இவ்விசேஷணமே யவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். இப்படியிருக்க அவ்விடத்தில் ஸாஜாத்யமான நியமத்துக்கு ஸம்மதங் காட்டியது எப்படிக்கூடும். மேலும் ஶாஸ்த்ரீ நக்ஷத்ரத்துக்கே உயரோஹயதி உபரோஹயதி என்று ஒவ்வொரு வாக்யத்திலும் வ்யவஹாரமிருப்பதால் அதற்கு உபக்ரமத்தை ஶ்ரவணமும் பண்ண வும் முடியாது. எந்தவிடத்தில் எது ஶ்ரவிக்கப் படுகிறதோ அந்த விடத்தில் அதுவே விவக்ஷிதமென்பது நமக்குமபிமதமே. அவ்விடத் தில் ஶாஸ்த்ரமே அப்யவஸிக்கப்படுகிறது. அதுவே விவக்ஷிதம் என்று நாமுங்கொள்ளுகிறோமன்றோ.

மேலும் இவர் முதலில் அதிகரணவிசேஷ்யவாக்யஸ்தாக என்றும் நடுவில் யதப்ரஸங்கதாதயேவ விவக்ஷிதம், உத்ர யவேவாயம் ஶுத்தஸ், நதாதிவாதிக்ருத்ரதி என்றும் எழுதி யிருக்கிறார். இவ்விரண்டிடத்துக்கு மோரயமே இவருக்கு அபிமத மென்று தோற்றுகிறது. எதற்கு அப்யாஸமுள்ளதோ அதற்கு ப்ராதான்யமென்றும் அதிகாரமென்றுஞ் சொல்லப்படும். உபக்ரமமு முள்ளது என்று இவருக்கு இரண்டிடத்திலும் தாத்பர்யமாகில் நடு வில் எடுத்த வாக்யஞ்சேராது. எதற்கு ப்ராதான்யமென்று சொல்லப் படும் உபக்ரமமுள்ளதோ அதற்கு அப்யாஸமுள்ளது என்று தாத் பர்யமாகில் முதலில் எடுத்த வாக்கியஞ்சேராது. இவ்விஷயத்தில் பரபக்ஷ நிராக்ருதியில் விஸ்தாரமாகக் கண்டுகொள்ளுக.

௫. இரண்டாம் ஸம்ப்ரதாயமும் ஸித்தித்து விடுகையாலே இவர்கள் சொல்லும் ஸம்ப்ரதாயஞ் சேராதென்பதும் ஸாஹஸமே. இப்படி அர்த்தங்கொள்வதன்றோ ஸம்ப்ரதாயத்தையும் ஸஃபல மாக்குகிறது. ஶாஸ்த்ர ப்ரமாணம் ப்ரஹமென்று ஸாதித்தபோது பேதத்துக்கு வேரர்த்தமும் சொல்லக்கூடுமாகையாலே இது சேராதென் கிற ஶங்கையை மேல் ஸம்ப்ரதாயமன்றோ பரிஹரிக்கிறது. ஓர் ஸாம்யவிசேஷணத்தில் த்ருஷ்டியைவைத்து அநேக ஸம்ப்ரதாயங்கள் வேண்டாவென்னில், "ஶாஸ்த்ரதிஷ்ட ஶப்தம்" "ஶ்ருதாதிஷ்டாத

ஸ்வார்த²" என்றவிரண்டு ஸூத்ரங்களுந்தவிர ப்ரஸம்ஜிக்கும் ஶுத்³த⁴ ஸ்வார்த²ந்நா ஸ்வம் என்றிவ்வளவே யமையுமன்றோ. ஆகையால் ஓரோரிடங்களில் ஒவ்வொருவிதமான ஶங்கையை யெடுத்து காண்பித்து அதைப் பரிஹரிப்பது ஸூத்ரகார ஶைலீவிஶிஷ்டம் என்று ஒப்புக்கொள்வதே பண்டிதக்ருத்யமாகும். எல்லா விடங்களிலும் பூர்வபக்ஷஞ் செய்யுமவனுக்கு ஸித்³தா⁴ந்தாஶயமுந் தெரியாதென்றும் விஷயம் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமே. இப்படிக்கொள்ளாதபோது பூர்வபக்ஷமே உதியாதன்றோ. ஆகையால் இவ்விடத்தில் வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்து ஸமாதா⁴நஞ் சொல்லும்போது பூர்வபக்ஷிக்கு அதின் அஜ்ஞாநத்தை இசைவது மிகவும் உசிதமேயாகும். ஆகையாலிதை தோ³ஷமாகச் சொன்னது சேராது. இவ்விடத்தில் "ஸம்க்ஷேபதந்நா ஸ்வம்" என்கிறவிடத்தில் ப்ரக்ருதி காரணமென்று வாதம் பண்ணுமவனுக்கு ஸம்க்ஷணமென்று சொல்லப்பட்ட ஸங்கல்பம் சேதநனுடைய யத்நம் அசேதநத்துக்கு இது யத்நமாகாது என்கிற ஜ்ஞாநமும் கிடையாதென்று கொள்வது உசிதமோ? வென்கிற (சய) ப்ரதிவந்தியையும் கண்டுகொள்வது.

௯௩. இவர் முதலிரண்டு ஸூத்ரங்களுக்குச் சொல்லுமர்த்த²ம் அஸ்வாரஸ்யாதி³ பஹுதோ³ஷ து³ஷ்டமென்னுமிடம் முன்பே பல விடங்களில் சொன்னோம். ஶப்³தா³ர்த²" என்னுமிடத்தில் விவக்ஷிதமென்று சொன்னது அநுஸரிக்கத்தக்கது மாகாது. ஐந்து அத்⁴யாயங்களிலும் பா³ஹ்யத்துக்கு ப்ரதிஷேத⁴ஞ் சொல்லியிருக்கையாலே இவ்விடத்தில் மாத்திரம் ஒரு விசேஷமும் ஸித்³தி⁴யாது. அந்தந்த அத்⁴யாயங்களில் சொல்லியிருக்கும் வேறு அவயவங்களைக் காட்டில் பா³ஹ்யார்த்த²த்துக்கு ஒரு விஶேஷம் ஸித்³தி⁴த்தாலும் ஐந்தாவது அத்⁴யாயத்திலுள்ள பா³ஹ்யத்துக்கு முந்தின அத்⁴யாயங்களிலுள்ள அநந்யாதி³களுக்கும் அதி⁴ஷ்டா²நமாக விருக்கையாகிற விஶேஷத்தை

(சய) ப்ரதிவந்தி—பதில் கேள்வி.

எவ்விதத்திலும் சம்பாதிக்க முடியாது. ப்ராணாதி பர்யாயங்களி லிருக்கும் புச்சத்துக்கு ஆநந்தாதி பர்யாயங்களிலிருக்கும் ஆநந்தாதிகளுக்காதாரமாக இருக்கையை ஒருவருமிசையவில்லையன்றே. ஆகையால் முந்தின ஐந்து அர்த்தங்களுக்கும் ப்ரதிக்ஷேபமாகவென்று இவர் ஸாதித்த அர்த்தம் பூர்வபக்ஷியாலேயே ஸம்பாதிக்கப்பட்டதாயும் அஸம்மதமாயும் தீர்ந்ததென்று காண்க.

௭. ப்ரதிஷ்டா என்கிறவிடத்தில் தாதுவுக்கு ஸ்துதி அர்த்தமாகையாலே ஸம்ஹிதத்துக்கு வ்ருத்திகாரர் சொன்ன அர்த்தம் பொருந்தாது என்றதும் பொருந்தாது. ஷ்டா என்கிற தாதுவுக்கு ஸ்துதி அர்த்தமென்று எங்கும் சொல்லவில்லை. லோகத்திலும் மதுரமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறான் என்ற அர்த்தத்தில் ப்ரயோகமும் காணப்படவில்லை. இத்தாதுவுக்கு ஸம்பந்தமான அர்த்தம் சிலவிடத்தில் உபஸர்கவிசேஷத்தோடு கூடிய ஸம்பந்தமும் என்றிவ்வளவே ஸம்ப்ரதிபந்நம் இவர் பக்ஷத்திலும் அஸத்தேவ என்கிறவிடத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு மானஞ் சொல்லப்படவில்லை. ஸ்துதியோ அர்த்தமாகாது. "யோஸ்மிம்ஸ்திஷ்டதி ப்ரதிஷ்டா" என்றவிடத்தில் ப்ரதிஷ்டா என்பதற்கு ஆஸ்ரயம் என்று ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யரும் வ்யாக்யானம் பண்ணியிருக்கிறார். தாதுவுக்கு ஸ்துதி அர்த்தமென்று ஒப்புக்கொண்டாலும் விலக்ஷணமான ப்ரயோகாதிகளோடு சேர்ந்திருக்கும், ஆநந்தத்துக்கும் ஸ்துதி கூடுமாகையாலே ஆநந்தமய உக்தப்ரதிஷ்டா என்கிற வ்யாக்யானத்துக்கு பாதகலேசமும் வாராது. மேலும் ப்ரதிஷ்டா என்பதற்கு இவர் சொல்லிய அர்த்தம் ஸாதித் விருத்தம். அவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மவாக்யம் ப்ரதிஷ்டா ப்ரதிஷ்டா என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அஸத்தேவ என்கிற வாக்யத்தை அவ்விடத்தில் ஸங்க்ரஹிக்கவுமில்லை. இத்தால் ப்ரதிஷ்டா என்பதற்கு ப்ரதிபாத்யதே என்றே அர்த்தமென்று இவரிசைந்தாரென்று தோற்றுகிறது. ப்ரஹ்ம புச்சம் மென்கிறவிடத்தில் ஸ்துதியில்லையன்றே. புச்சத்தஞ் சொல்லியிருக்குமிடத்திலும் ப்ரஹ்மத்துக்கு

ஸ்துதியை ஒப்புக்கொள்ளில், ப்ரயாஜாதிகளோடு சேர்ந்த ஆக்நேயத்துக்கு அதை ஒப்புக்கொள்வதில் எவ்வித விரோதமுள்ளதென்பதை ஸஹ்ருதயர்கள் பராமர்சிக்க.

௧௩. ப்ரக்ருதிவிக்ருதி கூடாதென்பதுங் கூடாது. இவ்விடத்தில் ப்ரக்ருதிவிக்ருதியுண்டென்று "ஸமிதக்ஷ உபதேஷ்டா அத: ப்ரக்ருதிவிக்ருதிஜாநமேவ தத்ஸமாநம் ப்ரயோகம் ப்ராஹ்மணயோ ஸமாநவ்யாக்யாநம் வ்யாக்யேய ஸாமர்த்யேஷ்டாந ஸவதி" என்ற வாக்யத்தாலே பாஷ்யகாரரே சொல்லியிருக்கிறார்.

௧௪. ஸ்வாரணம் பரிசுத்ததுஞ் சேராதென்பது. முன்பு ஸாக்ஷீ விரோத ப்ரதர்சநத்தாலேயே நிரஸ்தமாகும். மேலும் ஸகலபரிசுத்தமே ஸர்வதேவ என்கிற வாக்யத்தில் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது என்று கபிலரும் கூறித்தாலும் ஸகலபரிசுத்தமே ஆக்நேய மென்று ஒப்புக்கொள்ளும் நமக்கு பாதகமில்லை.

௧௫. "நேதரோऽநுபபத்தே:" இவர் இங்கு நம் வ்யாக்யாநத்தை தூஷித்ததும் தூஷ்யமேயாகும். பரபக்ஷத்தில் ஜீவனுக்கு அநுபபத்திகதநத்தாலேயே ஸ்வபக்ஷத்தில் அதற்கு உபபத்தி ஸித்தமாகையாலே பரமாத்மாவிற்கு நியதமாக கண்டோக்தி அபேக்ஷிதமாகாது. இப்படிக்கொள்ளில், "அந்தர்யாம்யதிதைவதாதிலோகாதிவேதாதிஷு தத்தர்மவ்யபதேசாத்" "ஸம்போகப்ராப்திரிதி சேந்ந வைசேஷ்யாத்" "அத்தா சராசரக்ரஹணாத்" என்றிவை முதலியது அஸங்கதமாயொழியும். அவ்விடங்களில் இதற்கு முன்பு ஸ்வபக்ஷத்தில் அவைகளுக்கு உபபத்தியைச் சொல்லவில்லையே. மேலும் இவர் இப்படி நிர்பந்தங்கட்டினது ஸ்வபாஷ்ய விருத்தமுமாகும். பரமாத்மாவிற்கு ப்ரமாணத்தினிடத்தில் உபபத்திகளாகச் சொல்லப்படாத சில தர்மங்களையன்றோ ஜீவனிடத்தில் அநுபபத்திகளாக அவ்விடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்.

௧௬. இவர் ஸூத்ரங்களுக்கு ப்ரகரணபேதம் பண்ணினதும் அயுக்தமேயாகும். ஆக்நேயன் ஜீவனென்கிற ப்ரதாந பரமாத்மா

பக்ஷத்தை ப்ரவேசிக்கும் ஸூத்ரங்களில் ச ஶப்தத்தை ஸூத்ர காரர் ப்ரயோகித்திருக்கிறார். அதற்கு ஶேஷமான ஸூத்ரங் களில் ச ஶப்தத்தை ப்ரயோகிக்கவில்லை என்று ஸூத்ர ஶைலி யை பராமர்ஶிக்கும்போது அபிஜ்ஞருக்கு ஏற்படுகிறது. இதுவே யுக்ததரமுமாகும். முதல் ஸூத்ரத்திலோ இதற்குமுன் ஒரு ஹேதுவைச் சொல்லாமையாலே உக்தமான பக்ஷத்தை ஸமர்த்தயிக் கும். ச ஶப்தமிருக்க வழியில்லை. இவ்வதிகரணத்திலடங்கிய ௮ ஸூத்ரங்களில் ௩ ஸூத்ரங்களிலேயே ச ஶப்தங் காணப்பட வில்லை. மற்ற ௫ ஸூத்ரங்களிலுங் காணப்படுகிறது. முதல் ஸூத்ரத்தில் ச ஶப்தமிருக்க வழியில்லையென்பதைச் சொன்னோம். அதற்கு மேல்வந்த ஆக்ஷேபத்தை பரிஹரிப்பதற்கு ப்ரவ்ருத்த மான இரண்டாம் ஸூத்திரம் அதற்கு ஶேஷமாகையாலே ச ஶப்த மில்லை. ஒரு ஸாத்யத்தில் முதலில் ஹேதுவால் ஸாதித்து மற்றொரு ஹேதுவாலும் ஸாதிக்குமிடத்திலன்றோ ஹேத்வாவைச் சொல்லும் ஶப்தத்தோடு ச ஶப்தம் ப்ரயுக்தமாவது—தேவதத்த: பூஜார்ஹ: (தேவதத்தன் பூஜிக்கத்தகுந்தவன்) ஜ்ஞாநவத்த்வாத் குணவத்த்வாச்ச (ஜ்ஞாநமுள்ளவனாயிருக்கையாலும் குணமுள்ளவனாயிருக்கையாலும்) என்று லோகத்திலும் ப்ரயோகத்தைக் காண்கிறோம். அவ்விடத்தி லேயே ஜ்ஞாநவத்த்வமென்கிற ஹேதுவிஷயத்தில் ஸம்ஶயமுண்டாகில் அதை ஸாதிப்பதற்காக தர்கவேதாந்த ப்ரவக்த்ருத்வாத் என்றாவது ப்ரவக்த்ருத்வாத் என்றாவது சொல்லலாம். இவ்விடத்தில் ச ஶப்தஞ் சேராது. முன் சொல்லிய ஸாத்யத்தைக்காட்டில் வேறுபட்டதான ஹேதுவான ஞானத்தை ஸாதிப்பதற்கன்றோ இவ்வாக்கியம் ப்ரவர்த்தித்தது. இதற்குமேல் முதலில் ஸாதித்த பூஜார்ஹத்வத் தையே மேலும் ஸாதிக்கவேண்டுமாகில் குணவத்த்வாச்ச என்றே சொல்லவேண்டும். ஆக இவ்வளவால் லோகத்தில் தேவதத்தனுக்கு பூஜார்ஹத்வத்தை பல ஹேதுக்களைக்கொண்டு ஸாதிக்குமிடத் தில் ஜ்ஞாநவத்த்வாத் குணவத்த்வாச்ச என்றுஞ் சொல்லலாம். எடுத்த ஹேதுவில் ஶங்கை உதிக்கில் மற்றொரு ஹேதுவை யெடுப்பதற்கு

முன்பே தந்நிஷ்டத்வேந ப்ரவக்ஷ்யதே என்றிவை முதலிய வாக்யங்களாலே ப்ரயோஜந ஹேதுவில் பிறந்த ஸம்சயத்துக்கு ஸமாதானஞ் சொல்லிவிட்டும் அஸாரவஹிதமான மற்றொரு ஹேதுவாலே ப்ரயோஜந ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கலாம். இப்படியே இவ்வதிகரணத்தில் ஸூத்ரகாரரும் முதலில் ஜந்மாதிஸூத்ரத்துக்கு ஒரு ஹேதுவாலே ப்ரஹ்மத்வத்தை ஸாதித்தார். இந்த ஹேது விஷயத்தில் பிறந்த ஸம்சயத்தை இரண்டாவது ஸூத்ரத்தில் எடுத்துக்காட்டி பரிஹரித்தார். ௩, ௪ ஸூத்ரங்களால் மறுபடியும் ஜந்மாதிஸூத்ரத்துக்கு ப்ரஹ்மத்வத்தையே ஸாதித்தார். ஆகையால் அவ்விடத்தில் அஸாரமுள்ளது ௪-வது ஸூத்ரத்தில் சொன்ன பக்ஷத்தில் பிறக்கும் ஸம்சயத்தை ௫-வது ஸூத்ரத்தாலே பரிஹரிக்கிறார்.

ஆகையால் அவ்விடத்தில் அஸாங்கர்யம் ஸம்பவமாகாது. மற்ற ௩ ஸூத்ரங்களும் அதே ஸாத்யத்தை ஸாதிக்கிறதாகையாலே அஸாரவஹிதங்களாக விருக்கின்றன. இப்படி ஜோகோக்தியையும் சாஸ்த்ரஸாமஞ்ஜஸ்யத்தையும் ஸூத்ரஸௌஷ்டவத்தையும் லக்ஷ்யமாக மின்றி பராமர்சிக்கில், அஸாரமில்லாத ஸூத்ரங்கள் அந்தந்த பூர்வ ஸூத்ரங்களுக்கு சேஷமென்றும் அதுள்ள ஸூத்ரங்கள் ப்ரதானமான ஒரே ஸாத்யத்தை அந்தந்த ஹேதுக்களாலே ஸாதிப்பதற்கே ப்ரவ்ருத்தங்களென்று ஸ்வாரஸ்யமாகத் தோற்றுகையாலே நாம்த்ர வர்ணிக்கவே என்பதற்கு சேஷமான ஜநக: என்ற ஸூத்ரத்துக்கு ஸ்வதந்த்ரமான வேதவ்யவச்சேதாத் என்கிற ஸூத்ரத்துக்கும் இவர் ப்ரக்ருதிபேதம் வர்ணித்தது. இவருடைய விருத்தபேதத்தையே தெரிவிக்கிறதென்று தீர்ந்தது.

ஔ. "வேதவ்யா—த்" இதற்குச் சொன்ன பக்ஷமும் அஸமஞ்ஜஸமே. ஜந்மதோ ஜந்மயோர விவக்ஷித: என்று தாமாகவே அப்யுபகமித்தார். வேதவ்யவச்சேதாத் என்பதற்கு இவர் சொன்ன அபிப்ராயமும் மிகவும் அஸ்வாரஸம். ரஸமென்று வாக்ய ப்ரஹ்மத்துக்கு வ்யவச்சேதமென்பதுஞ் சேராது. அவயவியாகையாலே ப்ரயோஜ

மான வாக்யத்துக்கு "ரஸோ வை ஸ:" என்றும் ரஸமென்றும் நிர்தேசமென்று ஸம்பந்திப்பதே யுக்தியுக்தமாகும். அங்கு ஸ: என்பது முன் ப்ரதானமாகச் சொல்லிய பதார்த்தத்தையே காட்டும். "ஸர்வநாம்நாம் ஹி ஸந்நிஹித: ப்ரதாந பராமர்சித்வம்" என்றன்றோ ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர் சொல்வது. வாக்யைக ஸ்வாரஸ்யத்தாலுமிதுவே உசிதமாகும். மேலும் ரஸபதமும் ஆநந்தபதமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆநந்தமென்றால் ஆநந்தமய ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸ்வரஸமாக வரக்கூடியதே.

ஆகையால் ரஸத்தை ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மமாகச் சொன்னது விரஸமேயாகும். உக்தத்வாத் என்று சொல்லவேணுமென்று இவர் ஆபாதநம் பண்ணினதுஞ் சேராது. இதற்குமுன் ஒரு ஸூத்ரத்திலும் ஆநந்தமயத்துக்கு ஜீவனைக்காட்டில் பேதஞ் சொல்லப்படவில்லையன்றோ. சொல்லப்பட்டதென்று ஒப்புக்கொள்ளில், உக்தத்வாத் என்பதுதான் அபேக்ஷிதமோ முன் சொல்லியதே போதாதோ? இப்படியன்றாகில் ஒவ்வொரு ஸூத்ரத்திலும் ஒவ்வொரு அர்த்தத்தை ஸாதித்தபிறகும் உக்தத்வாத் என்று சொல்லப் ப்ரஸங்கிக்கும். ஏதோ சிலவிடங்களில் ப்ரயோஜந விசேஷத்தை யுத்தேசித்து முன் விசாரித்த அர்த்தத்தையே ப்ரஸங்காத் மறுபடியும் விசாரிக்கும்போது தத்ரோக்தம் என்று ஸூத்ரகாரர் ஸூசிப்பிப்பதுமுண்டு. அவ்விடங்களிலும் பூர்வபக்ஷத்தை தாமே ஸூத்ரத்தில் நியமேந வெளியிடுவதும் உண்டு. அப்படி இங்கு காணாமையாலே உக்தத்வாத் என்று இவ்வளவே (௪௧) ஆபாதநமாகாது.

௩௦. மேல் இரண்டு ஸூத்ரங்களுக்கும் ஸாங்க்ய நிராஸகத்வம் கொள்ளக்கூடாதென்பதை முன்பே சொன்னோம். "காமாச்ச---க்ஷா" அபேக்ஷாபதத்துக்கு ப்ரத்யாசா அர்த்தமென்பதும் அஸ்வரஸம். ஸம்க்ஷிதே: என்பதைக் காட்டிலும் காமாத் என்பதற்கு

---

(௪௧) இவ்வளவே போருமே என்பதற்கு விஷயமாகாது.

அர்த்தபேதமில்லாமையாலே பௌநருக்த்யமும் நிரவகாஶம். கார்யஶப்தத்துக்கு ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுகையும் ஞாநாகாரவத்வத்துக்கு ஞாநாதிகவத்வத்துக்குப்போல ப்ரதாநமென்கிற ப்ரக்ருதியைச் சொல்லுகையும் ஸ்வரஸமாகையாலே இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யாரம்பத்தை க்லிஷ்டமென்று தூஷித்ததும் ஸாஹஸமேயாகும். அபேக்ஷாபத ஸ்வாரஸ்யத்தை பராமர்ஶிக்கிலும் அவ்வர்த்தமே உபாதேயதமமாகும். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லியது அவருடைய ஸித்தாந்தத்துக்கு விருத்தமென்பதும் உபஹாஸ்யமே. நாமரூப விபாக ஶூந்ய சிதசித் விஶிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் உபாதாநம். நாமரூப விபாக ஸஹித சிதசித்விஶிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் உபாதேயம் (கார்யம்) இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மம் குலாலாதிகளைப்போலே ஶரீரேந்த்ரியாதி விஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஸ்தூலமான ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதில்லை. ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸூக்ஷ்ம விஶிஷ்டமான தன்னை ஸ்தூல விஶிஷ்டமாக தானே பரிணமிப்பிக்கிறது என்று ஸித்தாந்தம். ஸூத்ரத்தில் ஆநந்தமயன் ஜீவனன்று என்பதில் ஶரீரேந்த்ரியாதிகளை அபேக்ஷியாதே ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதை ஹேதுவாகக் காட்டியிருக்கிறது. இப்படியாகில் இவ்விடத்தில் எந்த அம்ஶம் ஸ்வஸித்தாந்தத்துக்கு விருத்தமென்று இவர் சொல்லுகிறார் என்று ஸுதியர்கள் பராமர்ஶிக்க வேண்டும். மேலும் இவர் இந்த ப்ரக்ருதிக்கு உத்பத்தியாவது என்று தொடங்கி எழுதிய வாக்யம் "ஜந்தவ: கல்பவாதாநுகாஸ்யாம் ஶாஸ்விஸ்தொமாயதி தேஷ்வக்காணி। தம் ப்ராஹ்மணீ ப்ரஸூதி பாத்ரகாமராஜந்தாமயாம் அமர்த்யஸ்ய கோபுர:" என்கிற வாக்யத்தோடு துல்யமேயாகும். அவ்விரண்டுகளோடு என்பதற்கு (க) ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதி ஜீவன்களோடு என்று அர்த்தமா? (உ) ஸ்தூலமான ப்ரக்ருதி ஜீவன்களோடு (ஆகாஶாதிரூபமாக பரிணமித்த ப்ரக்ருதி ஜ்ஞாந விகாஸமுள்ள ஜீவன் இவர்களோடு) என்றர்த்தமா? (௩) ஸ்தூலத்வ ஸூக்ஷ்மத்வ விவக்ஷையில்லாமலேயே கேவல ப்ரக்ருதி ஜீவன்களோடு என்று அர்த்தமா? இதில் முதல்பக்ஷஞ் சேராது. ஶ்ருதிகே வடித்

தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறதென்று வ்யவஹாரமில்லாமையாலே ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் உபாதாநத்வரூபமன்று. ஜகத்ரூபேண நானே ஆகக்கடவேனென்ற ஸங்கல்பாச்ரயத்வரூபமான நிமித்தத்வமே இதை சப்தவித் உபாதாநத்வரூபமென்றும் கொள்ளலாம். ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்துக்கு உபாதாநத்வமாவது—வேறு யத்நமோ ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந விசிஷ்டத்வமேயோ என்று ஸித்தாந்தம். இப்படியானபோது இவருடைய வாக்யத்திலிருக்கும் ஸ்ரஷ்ட்ருத்வம் என்பதற்கு நிமித்தத்வமர்த்தமாகில் அது ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந விசிஷ்டத்வரூபமன்றாகையாலே வாக்யார்த்தத்துக்கு பாதம் வரும். ப்ரக்ருதிக்கு உத்பத்தியாவது என்று தொடங்கி கார்யத்வ ப்ரஸங்கத்தை வர்ணித்ததும் வ்யர்த்தமாயொழியும். உபாதாநத்வம் அர்த்தமானாலும் அது யதார்த்தமென்ற பக்ஷத்தில் இவ்விரண்டு தூஷணமும் அபரிஹார்யமே. ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந விசிஷ்டத்வமென்ற பக்ஷத்திலும் இவர் கார்யத்வ ப்ரஸங்கத்தை வர்ணித்தது வ்யர்த்தமாகுமென்ற தூஷணம் அப்படியே நிற்கும். இரண்டாம் பக்ஷமுஞ் சேராது. ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந விசிஷ்டத்வம் உபாதேயத்வமென்கிற கார்யத்வரூப மாகையாலே நிமித்தத்வரூப மாயோ உபாதாநத்வரூபமாயோ ஆகாதன்றே.

ஆகையால் வாக்யார்த்தத்துக்கு பாதம் நிர்பாதமேயாகும். மூன்றும் பக்ஷமும் உபேக்ஷ்யமே. ஸூக்ஷ்ம சேதநாசேதந விசிஷ்டத்வமென்பது ப்ரஹ்மத்துக்கு கார்யாவஸ்தையிலு முண்டாகையாலே அதை ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமாகச் சொல்லுவது அழகாகுமோ. தேவதத்தனுக்கு தேஹவிசிஷ்டத்வமே பாலத்வம் யௌவநத்வமே வ்ருத்தத்வம் ஜ்ஞாநவத்த்வமே ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநவத்த்வம் என்று நிஷ்ப்ரயோஜநமாய் வ்யவஹாரந்தானுண்டோ, கார்யத்வ ப்ரஸங்கத்தை வர்ணித்தது வ்யர்த்தமாகுமென்ற தூஷணம் இப்பக்ஷத்திலும் ஜாகரூகமே. ஆக இவ்வளவால் இவர் இங்கு நம் பக்ஷத்தை யநுவதிப்பதாகவெண்ணி ஸநாவதித்தது நம் பக்ஷமாகாதென்றும், நம் பக்ஷத்தை அடியோடு

அறியாதவரென்றும், அங்குள்ள பதங்களுக்கு அந்வயம் வாராதென்றும் சொல்லித்தாயிற்று. இப்படியானபோது இவ்வாக்யம் ஜாஙீவாதி வாக்ய ஸஹோதர மென்பதில் ஸம்தேஹிக்க வழியுண்டோ. இவ்விடத்தில் லௌகிக யுக்தி ந்யாயாநுஸரண ரஹஸ்யத்தை முன்பே வெளியிட்டோம்.

வேதத்தில் அநுமோதநபதத்தாலே வ்யாநத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதென்று ஒருவருஞ் சொல்லவில்லை. ஆநுமோதிக பதம் போலே அநுமோதநபதமும் வ்யுத்பத்தி விசேஷத்தாலே வ்யாநத்தைச் சொல்லக்கூடுமென்று ஞாபிப்பதற்காக ஆநுமோதிக வ்யாநாதி பதாபிப்ராய என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு இவர் தாமாகவே வேதத்தில் அநுமோதந பதத்தாலே வ்யாநத்தைச் சொல்லியிருக்கிறதென்று அர்த்தம் என்று கொண்டார்.

அ௦. "அஸ்மிந்—ஸாக்ஷி" இவர் இந்த ஸூத்ரத்துக்குச் சொல்லியிருக்கும் அவதாரிகை மிகவும் அழகியதே. ஒருவிதமான யுக்தியுஞ் சொல்லாமலே அது அப்படியேயாயிடுக; இது இப்படியே ஆயிடுக என்று இவர் ஶங்கையை காண்பித்தது எங்ஙனே ஸம்மதமாவது, இவர் இங்கு தத்ராம மென்பதற்கு அர்த்தஞ் சொன்னது மிகவும் அஸம்மதம். தஸ்யோபமஃ என்றுவது தேநயோமஃ என்றுவது தத்ராமபதத்துக்கு ஸ்வாரஸமான அர்த்தம் ஸமீபமஃ என்கிற பதார்த்தம் மிகவும் அஸ்வரஸம். இங்குள்ள தத்பதம் "அஹயம் வ்யாக்ஷரம்" என்கிற வாக்யத்தில் சொல்லிய அக்ஷரத்தைக் காட்டுகிறது என்பதிலும் ஸந்தேஶங் கிடையாது. அவ்வாக்யத்துக்கு ஒரு வ்யாபாரமில்லாமலிருக்கை என்றர்த்தங் கொண்டதும், அங்கிருக்கும் பதங்களுக்கு அநுமாநமாகாது. ப்ரஸம்ஶோப்யாய மென்றவிடத்தில் ஸாதநங் காணப்படாமையாலே என்று உபேக்ஷித்ததுஞ் சேராது. அஜ்ஞாதார்த்த ஜ்ஞாபநாபிவமான ஸாதநத்துக்கு அங்கும் குறையில்லையன்றோ. விதி ஶேஷ தவ்ய ப்ரத்யயங்களாலே சொல்லப்படும் ஸாதந விசேஷமில்லையே என்றில், இவரெடுத்த வாக்யத்திலுமது காணப்படாமையாலே இவர் வ்யாவ்யாநமும் அஸம்

மதமாயொழியும். அங்கு விதேக என்று ஶாஸநத்தைக் கல்பிக்கப் பார்க்கில் இங்கும் ஆநந்தவேத: தஸ்மாதேவாய உபாஸித: என்று கல்பிக்கலாம். ந்யாயரக்ஷாமணியில் தீக்ஷிதரும், “ஏவோ வேவ: இதி ஶாஸ்த்ரம் நிவர்த்யதே ஸ்வதீக்ஷ்யோபயோஶ்ச பராஸ்தி” என்றே வ்யாக்யானம் பண்ணியிருக்கிறார். ஆகையால் இங்கு இவர் நம்மை உபதேஶிக்கப் புறப்பட்டது ஸ்வஸ்மின் ப்ரத்யக் ஜாநதோஷமே பாவத்தில் ஸ்ரேஷ்டவான ஒருவனை நீ பாவத்தில் ஈடுபட வேண்டா யமேதமாக பாவத்தைச் செய் என்று ஶிக்ஷிப்பதற்காக பரோபதேஶரான மற்றொருவன் தாம் வெகு பாவங்களை பண்ணித் துக் காண்பிக்கிறான் என்கிற வாக்யம்போலே லக்ஷணாஸ்ரேஷ்டவான வ்யக்திகாரரை ஶிக்ஷிப்பதற்காக ஸாஷ்ய ஸாபேக்ஷகாரர்கள் தாங்கள் ஸூத்ரத்தில் லக்ஷணையை யவலம்பித்தார்கள் என்கிற வாக்யமும் அஸம்பந்தமே யாகும். லக்ஷணையை ஜகந்யமென்றும் அந்யாய்யமென்றுமன்றோ ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் வ்யவஹரிப்பது. ஸூத்ரத்தில் ஆநந்தமய வென்பது லாக்ஷணிகமென்று கொண்டு அதற்கு ப்ரயோஜநம் சொன்னதும் கேட்பவர்களுக்கு மிகவும் ஆநந்தஜநகமே.

இப்படியாகில் “ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா” என்று முதல் ஸூத்ரத்திலேயே ப்ரஹ்ம ஶப்தத்தை ப்ரயோகித்தது சேராதொழியும். முதலிலேயன்றோ இவ்வர்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்க வேண்டும். வெகு விடங்களில் ஸூத்ரத்தில் ஆகாஶ: ப்ராண: ஜ்யோதி: என்றிவை முதலிய ஶப்தங்களை ப்ரயோகித்திருக்கையாலே வேதமானது ஶக்தியாலேயே பரப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்று ஸூத்ரகாரர் ஸூசிப்பிக்கிறாரென்றுஞ் சொல்லலாம். “ப்ரியஶிரஸ்த்வாத்ய ப்ராப்தி:” என்கிற ஸூத்ரத்துக்கு இவர் தாத்பர்யம் வர்ணித்ததும் பொருத்தமற்றதே. ஆநந்தமயம் ப்ரஹ்மமென்று முன் சொல்லிய பல காரணங்களாலே ஸித்திக்கும்போது ஸாவயவமான வஸ்துக்கு விரோதமெல்லாமும் வாராமையாலே இவ்விதமான தோஷத்தை யாஶ்ரயிப்பது வியர்த்தமன்றோ. “க்ருத்வா விநா” என்கிற ஸாஷ்யம் இவ

ருக்கு ககநாகஷய மாகையாலே அவ்விஷயத்தில் எப்படிக்கூடு மென்று இவர் ஸம்கித்தது எப்படிக்கூடுமென்று வியஜ்ஞர்கள் வார விமர்சிக்க வேண்டும்.

இப்படி ஸித்தாந்தஸாரஸ்வஸித்தி யென்றும் க்ரந்தத்தில் சொல்லிய ஒவ்வொரு விஷயமும் ப்ரமாண யுக்தி ஸஹவநுகூல க்ரந்தாதி விரோதமென்று தீர்ந்தமையாலே இது வஜ்ஞர்களுக்கு உபாதேய மாகாது உபேக்ஷ்யமே யாகும்.

இங்கு ஒரு விஷயத்தை வியஜ்ஞர்கள் நன்ருய் பரா மர்சிக்க வேண்டும். அதாவது — ஸ்ரீஸங்கர பாஷ்யத்தில் இவ்வாநந்தமயாதி கரணத்தின் முடிவில் "இதஞ்சேஹ வக்தவ்ய" மென்று தொடங்கி ஆநந்தமய பர்யாயத்தில் புச்ச ப்ரஹ்மமே ப்ரதாநமாக ப்ரதி பாத்ய மென்பதைப் பல யுக்திகளைக்கொண்டு ஸமர்த்தித்து பிறகு "ஸூத்ராணி த்வேவம் வ்யாக்யேயாநி" என்று சொல்லி இரண் டொரு ஸூத்திரங்களுக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்துவிட்டு "ஸ்வாரா ஸ்யேந ஸூத்ராணி யதா ஸம்பவம் புச்ச வாக்ய நிர்திஷ்டஸ்யைவ ப்ரஹ்மண உபபாதகாநி த்ரஷ்டவ்யாநி" என்று சொல்லி முடித் திருக்கிருர். அவ்விடத்தில் பாமதியிலும் "வேத ஸூத்ரயோர்வி ரோதே குணேது ந்யாய்ய கல்பநேதி ஸூத்ராண்ய ந்யதாநே தவ்யாநி" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதன் கல்பதருவிலு மிவ்வம்ஸமுள்ளதே. இக்ரந்தங்களால் ஸூத்ரங்களுக்கு புச்ச ப்ரஹ்ம வாதத்தில் ஆநந்தமயஸ்வாரஸ்ய மில்லையென்று இவர்களே ஒப்புக் கொண்டதாக ஸ்பஷ்டமாய் எற்படவில்லையா? ஸித்தாந்தஸாரஸ்வ ஸித்தியிலும் இந்த ஸூத்ரங்களுக்கு மிகவும் ஸ்வாரஸமாக வ்யாக்யா நஞ்செய்திருக்கும் ப்ரகாரத்தை வஜ்ஞர்கள் எல்லோரும் காண லாம். இப்படியிருக்க இவர் "இவ்விதமாக ஸூத்ரங்களுக்கு புச்ச ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் ஒற்றுமை ஸ்பஷ்டமாயிருக்க" வென்றெழுதியதும், முக்ஷலோயில் மயங்கிருக்கும் ப்ரக்ருதிக்காரரைத் தெளிவிப்பதற்காக வென்றெழுதியதும் எப்படியிருக்கிறது? இவருடைய க்ரந்தத்துக்கு எவ்வளவு ப்ராமாண்யத்தை வியஜ்ஞர்கள் ஒப்புக்கொள்ளலாமென்பதே.

இவர் க்ரந்தத்திலுள்ள தோஷங்களை முழுவதும் வெளியிடுவது அஸாத்யமாகையாலே ஸ்தாலீபுலாக ந்யாயத்தை யனுசரித்து சில வற்றை மாத்திரம் எடுத்துக் காட்டினோம்.

இவர் க்ரந்த விஷயத்தில் உபேக்ஷ்யா நிர்வதந்த்யேதே நாஸ்திகா: பக்ஷதீக்ஷிதா: (52) ரக்ஷ்யா நிர்வதந்தோஹம் ந க்ருதே தேப்ராஷ ஸம்க்ஷயாத: என்றநுஸந்தித்திருக்கப் ப்ராப்தம்.

ஆகையால் பரமர்ஷியான பாதராயணரால் செய்யப்பட்ட வ்ருத்தியென்றுங் க்ரந்தார்த்தத்துக்கு அநுகுணமாக இவ்வதிகரணத்துக்கு ஸ்ரீபாஷ்யமென்றும் திவ்யப்ரபந்தத்தில் சொல்லியிருக்கும் அர்த்தங்களே தோஷகந்த ரஹிதங்களாயும் ப்ரமாண ஸமீசீந யுக்த்யாத்யநுகுணங்களாயும் இருக்கையாலே முமுக்ஷுக்களுக்கு நிஸ்ஸம்ஶயமாக உபாதேயங்களாகக் கடவன.

ஸ்ரீமத்காந்தகதேஶதேஶ பாதஸம்ஸேவநாஶ்ரய: ।
ஶ்ரீகாந்த லக்ஷ்மணார்யஸ்ய பாதஸம்ஶ்ரய ஜீவந: ॥
ஸத்யஸம்ஶோதநாஹ்வாந ஶ்ரீரங்கராமாநுஜோ முநி: ।
அதிருத்ஸாஹி ஸம்ஸ்ய நிராக்ருதி க்ருதிம் முதா ॥

பரபக்ஷ நிராக்ருதியின் ப்ரதம ஸங்க்ரஹத்தில்
முதல் பரிச்சேதம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம:.
ஸ்ரீமதே ரங்கராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாகுரவே நம:.
ஸ்ரீமதே ஸமரபுங்கவ ராமாநுஜாய நம:.
ஸ்ரீ அம்ருதவல்லீ நாயிகா ஸமேத
ஸ்ரீ வ்யூஹ ஸுந்தரராஜ பரப்ரஹ்மணே நம:.

---

(52) மேல்மேலும் தூஷணத்தை வெளியிடுவோமென்ற தாத்பர்யம்.

பரபக்ஷ நிராக்ருதி த்மிழ் சங்க்ரஹத்தில்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
1	12	தமிழ்ப்பா	தமிழ்பா
3	25	ஶாரீரகஃ	ஶாரீரஃ
15	3	க்ஷமு	க்ஷநமு
17	11	நினைத்து	நினைத்து.
18	16	மானவய	மான ஜவய
22	16	வாவக்தி	வாவக்தி
23	12	என்னில்	எனில்
25	7	இதரர்	உதரர்
28	21	ஸவடு	ஸவடு
45	15	அதின்	அதன்
47	23	ப்பவ	ப்பிக்கிரவ
...	25	ஊாந்த	ஊாந்த
48	2	வ்பொ	வ்பொ
56	14	தீவதெ	தீயதெ
65	19	ஜெஸ	ஜெஶ
66	11	ஒருகா	ஒருக்கா
79	22	சொல்லும்.	சொல்லும்
...	26	பட்ட	பட்டி
80	4	விஹகீடு	ஙிஹகிடு
87	19	சொல்லும்.	சொல்லும்
90	10	வக்தி	வக்தி
...	15	ஸப	ஸய
91	20	நிபம்	நியம்
103	26	குவாவ	கு உவாய
104	7	எதுஹ்ரு	எது க்ஷஹ்ரு
105	22	ஷிபிரு	ஷியிரு
112	3		
	9	ஹ்ரு	ஹ்ரு
	23		

இதில் ஸம்ஸ்க்ருத க க்ஷ வுக்கு பதில் தமிழ் அ, ஆ உபயோகித்திருப்பதை படிப்பவர் மாற்றிக்கொள்ள.